

Grønland og udviklingen af arktis. Schiller Institut video fra 2010.

Fra arikvet fra 2010:

LaRouchePAC video i tre dele med dansk tale om økonomisk udvikling i Arktisk og betydning af de arktiske områder for forskning i, hvordan kosmisk stråling påvirker liv.

Med en opdateret introduktion af Schiller Instituttets danske formand Tom Gillesberg om nødvendigheden af den samme type for økonomisk udvikling på Grønland.

Her er 2. del: [Link](#)

Her er 3. del: [Link](#)

Biografi af Lyndon LaRouche (1922-2019) af Helga Zepp-LaRouche

English: The English original is found below the Danish translation.

Det følgende er en biografi om Lyndon LaRouche, skrevet af Helga Zepp-LaRouche, som var hans kone og nærmeste samarbejdspartner i årtier. Den blev skrevet på etårsdagen for

Lyndon LaRouches død (12. februar 2019) og udgivet som introduktion til Lyndon LaRouches Collected Works, Vol. 1 i 2020.

Både 1. og 2. bind er tilgængeligt her: Lyndon LaRouche's Collected Works

Den engelske original findes under den danske oversættelse.

Ikke korrekturlæst

Indledning

Der er formentlig ingen anden tænker i det 20. og begyndelsen af det 21. århundrede, som der er mere delte meninger om, og hvis arbejde samtidig indeholder de mest grundlæggende begreber, der er nødvendige for menneskeartens varige overlevelsessevne, end Lyndon LaRouche. Alene af den grund har LaRouche Legacy Foundation forpligtet sig til indledningsvis at udgive hans vigtigste skrifter om økonomi, kultur, videnskab og historie og dermed begynde at udgive hans omfattende samlede værker i en slags præsidentielt bibliotek.

Lyndon LaRouche repræsenterede den klareste modpol til den årtusindgamle tradition for det imperiale oligarki, som i alle sine mange manifestationer konsekvent har forsøgt at forsvare sine egne privilegier over for en befolkning, som det bevidst har holdt tilbagestående gennem kontrol og manipulation af ideer og så-kaldte "nar-rativer". Lyndon LaRouche havde en enestående viden om dette oligarkis metoder – fra de ældste mesopotamiske, persiske og egyptiske imperier over de romerske og byzantinske imperier og Venedig og til det anglo-hollandske og det Britiske Imperium, både i sin historiske form siden Paris-traktaten i 1763 og i sin nuværende udformning som finansoligarkiet i City of London og Wall Street.

Endnu mere imponerende var hans universelle overblik over alle de ideer og perioder i verdenshistorien, der er ansvarlige for menneskehedens positive udvikling – den klassiske periode og renæssancen – og over idékampen mellem den oligarkiske og den

republikanske samfundsmodel, som Friedrich Schiller beskriver med så stor indsigt i sit essay »Lycurgus' og Solons lovgivning«. Alle de ideer, principper og begreber, der tjener menneskehedens mål, som defineret af Solon af Athen, nemlig »vedvarende fremskridt«, hvad enten det er inden for naturvidenskab, poesi, musik og de skønne kunster eller regeringsformer og lovspørgsmål, blev bragt til live af LaRouche i hans skrifter og i hans enorme livsværk. På den måde lagde han grunden til en ny renæssance for klassisk, humanistisk tænkning.

Årsagen til hans usvigelige analytiske evne til blandt de mange manifestationer at skelne mellem de ideer, der bidrager til at forbedre mennesket, og dem, der hæmmer dets erkendelsesmæssige evner, ligger i en af hans vigtigste opdagelser. Den specifikke videnskabelige økonomiske metode for fysisk økonomi, som han videreudviklede i traditionen fra Gottfried Wilhelm Leibniz, omfatter alle områder af den menneskelige fornuft – kunst, videnskab, jura og statskunst. Ved at anvende denne metode udviklede han begrebet potentiel relativ befolkningsdensitet, hvis vedvarende stigning er det empiriske kriterium for, om den fremherskende tankemetode i et samfund er gældende eller ej. Derfor vil ethvert samfund, der afviser nødvendigheden af vedvarende nye opdagelser af universelle fysiske principper, sætte sin egen fortsatte eksistens på spil og miste sin moralske og praktiske overlevelsessevne. Det faktum, at det relative befolkningspotentiale er vokset fra et primitivt samfund på omkring 10 millioner mennesker for omkring 10.000 år siden til det nuværende befolkningsniveau på omkring 7,8 milliarder, er et bevis på, at menneskeheden er i stand til med stigende præcision at opdage de love, der ligger til grund for den universelle, anti-entropisk udviklende skabelse.

Det faktum, at Lyndon LaRouches rekord i økonomiske prognoser er af hidtil uset nøjagtighed, skyldes også dette mentale styringsprincip. Som fortæller for fysisk økonomi afviste han

alle statistiske, matematiske eller algoritmiske prognosemodeller, men han tog hensyn til aspekter som f.eks. en given politiks indvirkning på den langsigtede udvikling af en befolknings erkendelsesmæssige potentiale samt andre faktorer i en økonomis produktive potentiale. LaRouche-Riemann-modellen, som han udviklede, var baseret på opfattelsen af det komplekse domænes geometri, sådan som den blev udviklet fra Archytas' fordobling af kuben, de fem platoniske legemer, til det isoperimetriske princip opdaget af Nicholas af Cusa, Leibniz' relativistiske topologi, Riemanns begreb om fysiske mangfoldigheder og endelig Einsteins generelle relativitetsteori. Et af de mest revolutionerende aspekter af Lyndon LaRouches tænkning er, at han omstødte den kunstige adskillelse mellem *Naturwissenschaft* og *Geisteswissenschaft*, naturvidenskab og kunst, som blev indført på Kants og Savignys tid, og beviste, at de kreative evner i det menneskelige sind, som fører til dannelse af passende videnskabelige sammenhænge, er de samme som dem, der er nødvendige for at komponere og forstå klassiske kunstværker. Ligesom LaRouche identificerede de nødvendige forgængere og tilsvarende efterfølgere i opdagelsen af stadig mere komplekse principper i naturvidenskaben, identificerede han også lignende fremskridt for mange former for kunst, især i de sidste tre tusinde år af Europas historie.

Mens LaRouche gør denne idékamp mellem den oligarkiske og den republikansk-humanistiske model mere forståelig end hidtil, er hans formål aldrig, på trods af hans næsten leksikalske viden, at behandle emnet som sådan, men snarere at befri læseren fra sine sansers fangenskab. Den påståede pålidelighed af de blotte sanseindtryk er sammen med manglen på viden om bekræftelige universelle principper inden for videnskab og kunst grundlaget for, at folk accepterer deres status som underordnede i et oligarkisk system, hvis meninger kan manipuleres i det oligarkiske etablissemments interesse. I dag kaldes udøvelsen af en sådan indflydelse for »social

ingeniørkunst«; tidligere var det for eksempel oraklet i Delfi, præsterne i de gamle templer, manipulationer gennem brød og cirkus i de romerske amfiteatre – en rolle, der i vores samfund er overtaget af underholdningsindustrien og mainstream-medierne.

Hele LaRouches livsværk går ud på at give folk de intellektuelle redskaber til at hæve sig over niveauet for fornuftssikkerhed og udvikle deres egen kreative fornuft. Da den menneskelige art udgør det eneste kreative, skal hvert enkelt individ frigøre dette kreative potentiale i sig selv og udvikle det til den smukkeste opblomstring. For Lyndon LaRouche handler det om kreativitet i sig selv, det princip, der svarer til menneskets dybeste medfødte identitet og evne, og som afspejler de grundlæggende love for udviklingen af det fysiske univers.

På trods af de mange og forskelligartede forhindringer, som det oligarkiske etablissement opstillede mod LaRouche, hvis kraftfulde sind de erkendte relativt tidligt og kom til at frygte – forhindringer, der strakte sig fra en indledende overvågning af FBI i 1950'erne; til hans indespærring af George H.W. Bush-regeringen, som blev beskrevet af Ramsey Clark, den tidligere justitsminister i Johnson-administrationen, som involverende »en bredere vifte af bevidst og systematisk forseelse og magtmisbrug over en længere periode i et forsøg på at ødelægge en politisk bevægelse og leder, end nogen anden føderal retsforfølgelse i min tid eller så vidt jeg ved...« – de kunne ikke skræmme hans revolutionære sind.

Han var fuldstændig indre afklaret, inde fra sig selv. Karakterstyrken fra denne indre vilje til selvbestemmelse kom fra den følelse, som beskrives i Paulus' første brev til korintherne (1. Korintherbrev 13), fra *agape*.

Denne kærlighed til sandhed, kærlighed til klassisk skønhed og kærlighed til mennesket var kilden til hans kreative aktivitet, som kommer til udtryk i hans skrifter, hans

politiske kampagner, præsentationer og tusindvis af diskussioner i mange lande i verden. I *The Science of Christian Economy*, som er udgivet i dette bind, beskriver LaRouche den måde, hvorpå et individ bedst kan bruge de begrænsede ressourcer i sin forgængelige eksistens:

Det er i det enkelte menneskes højeste, sande egeninteresse at foretrække, at vælge en handling, som er til forholdsvis størst og mest vidtrækkende gavn for fremtidige generationer af hele menneskeheden. Et sådant valg er underforstået en handling af hellig kærlighed til menneskeheden, forudsat at den valgte handling er af passende kvalitet og er motiveret af en sådan særlig intention.

Det er den effekt, LaRouche havde på millioner af tv-seere og tusinder og atter tusinder af mennesker fra hele verden, som kom i kontakt med ham i løbet af de mange årtier af hans lange liv. På sine mange rejser i Amerika, Europa, Afrika og Asien mødte han mennesker fra alle samfundslag, fra præsidenter til fiskere, fra videnskabsfolk til studerende, og et stort antal af dem kommenterede hans livlige, energiske sind, som ofte, på bare ét personligt møde, ville tilføje noget af fundamental betydning til deres liv. Denne ekstraordinære effekt, som den sublime og storslåede karakter af hans personlighed havde på hans samtalepartnere og hans publikum, fortsætter vedvarende på den måde, som han selv beskrev, som citeret ovenfor.

Tusindvis af mennesker, nogle gange flere generationer af den samme familie, har observeret, hvordan deres møde med hans skrifter eller hans person havde en varig indflydelse på deres liv. Virkningen af hans ideer kan på en måde sammenlignes med en stigende bølge, som på trods af alle forsøg på at inddæmme den er ustoppelig og bliver mere og mere kraftfuld fra generation til generation, hvilket øger frugtbarheden i deres sind og styrker det menneskelige i deres sjæle. Og selv om han konstant bragte højere dimensioner og overraskende aspekter ind i disse diskussioner, efterlod han også sine samtalepartnere og tilhørere med en glædelig fornemmelse af, at de selv, deres eget sind, havde opnået en dybere indsigt.

På den måde opfyldte LaRouche til fulde det krav, som Friedrich Schiller fremsatte i sin åbningstale til sine forelæsninger om universel historie, nemlig at knytte vores flygtige eksistens til den udødelige kæde, der snor sig gennem alle de mange generationer i den menneskelige arts historie.

Lyndon LaRouche besad takket være den videnskabelige metode, han udviklede, en forbløffende forudseenhed i den forstand, som Nicholas af Cusa beskrev: at en sandhedssøgende på forhånd skal vide, hvad han søger, ellers kan han ikke bedømme, om det, der findes, er det, der blev søgt. Denne egenskab gjorde det ikke kun muligt for ham som økonom at forudsige økonomiske processer og det finansielle system korrekt, men også at komme med en unik nøjagtighed med et karakteristisk navn for nye historiske fænomener, mens hans samtidige stadig gned sig i øjnene i forbløffelse.

I 1960'erne påpegede LaRouche de langsigtede destruktive konsekvenser, som rock-drug-sex-modkulturen ville have på befolkningens erkendelsesmæssige potentiale, en effekt, som ingen i det 21. århundredes tredje årti længere kan benægte. Han advarede også profetisk om den destruktive langtidseffekt af præsident Nixons nedlæggelse af Bretton Woods-systemet den 15. august 1971, som LaRouche påpegede enten ville føre til faren for en ny depression og en ny fascisme eller til en ny og retfærdig økonomisk verdensorden. På samme måde genkendte han i den såkaldte Asien-krise i 1997 begyndelsen på den globale finanskrisen, som selv nu er i dramatisk optrapning. Det var hans metode inden for økonomisk videnskab, der gjorde det muligt for ham i 1984 at forudsige Sovjetunionens undergang inden for fem år, ligesom han i oktober 1988 forudså den kommende genforening af Tyskland med Berlin som valg af fremtidig hovedstad – to prognoser, som aldrig faldt hans samtidige ind. Lige så præcis var hans vurdering den 3. januar 2001, tre uger før George W. Bush flyttede ind i Det Hvide Hus, da han advarede om, at man i betragtning af det globale finanssystems tilstand og den nye regerings hensigter måtte

forvente en ny »rigsdagsbrand« – og det var ni måneder før den 11. september 2001.

Lyndon LaRouche stillede i alt op otte gange som præsidentkandidat.

Da kandidater med tilknytning til ham vandt de demokratiske primærvalg i Illinois i 1986, iværksatte det samme hemmelige efterretningsapparat, der var allieret med det militærindustrielle kompleks, og som senere gennem »Russiagate« og rigsretsprocessen forsøgte først at eliminere en præsidentkandidat og derefter fjerne en behørigt valgt præsident fra embedet, et enormt korstog mod LaRouche med politistatsmetoder.

Hvis Lyndon LaRouche var blevet USA's præsident, som det var muligt i 1986, ville verdenshistorien have fulgt en helt anden kurs, mod en mere retfærdig økonomisk verdensorden og en renæssance for den klassiske kultur i Amerika og Europa, som efter al sandsynlighed ville have inspireret de bedste traditioner i alle andre kulturer i verden. LaRouche ville straks have gennemført ideen om en international udviklingsbank, som han havde foreslået i 1975, som erstatning for Den Internationale Valutafond, mens et nyt Bretton Woods-system på det grundlag ville have muliggjort industrialisering af udviklingssektoren i næsten et halvt århundrede nu. Vi ville ikke have nogen flygtningekrise i dag, men derimod ville det enorme kreative potentiale i mange nationer i udviklingssektoren, med meget unge befolkningsgrupper i gennemsnit, have bidraget til at nå menneskehedens fælles mål. Vi ville ikke have nogen geopolitisk konfrontation mellem atomare magter, da atomvåben for længst ville være blevet teknologisk forældede takket være forsvarssystemer baseret på nye fysiske principper, og en ny international sikkerhedsarkitektur kunne være blevet oprettet, som det fremgår af konceptet for et strategisk forsvarsinitiativ udarbejdet af LaRouche, der officielt blev erklæret amerikansk politik af præsident Ronald Reagan den 23. marts 1983.

Internationalt samarbejde mellem suveræne nationer ville for længst have ført til kvalificerede gennembrud inden for atomar fusionskraft, inden for samarbejdsbaseret rumforskning og inden for udviklingen af en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur. Det faktum, at disse ideer om et nyt paradigme i de internationale relationer mellem verdens nationer nu forfølges konkret af en stor del af menneskeheden, er en indikator for både effektiviteten af disse ideer – uanset hvilke indviklede måder de måtte have fundet vej over landegrænser på lang sigt – og deres nødvendighed i forhold til menneskehedens udvikling. Vi ville sandsynligvis have haft en landsby på Månen nu, som udgangspunkt for kolonisering af Mars og interstellare rumflyvninger. Vi ville have løst grundlæggende spørgsmål inden for biofysik; fundet metoder til at behandle mange sygdomme, der i dag er uhelbredelige eller svære at kurere; etableret et internationalt advarselssystem for jordskælv, tsunamier og vulkanudbrud; og vi ville have vundet terræn i den fælles indsats for at forsvare vores planet mod asteroider, meteorer og kometer. Det er blot nogle få af de projekter, som en eller flere LaRouche-regeringer ville have iværksat i samarbejde med andre nationer i stedet for at øge rigdommen hos et voksende antal milliardærer på bekostning af det fælles bedste.

Respekten for USA i resten af verden ville være helt anderledes, end den er i dag.

En række statsmænd og højtstående repræsentanter for førende civile, militære, videnskabelige og kulturelle institutioner, som mødtes med Lyndon LaRouche under hans rejser, sagde ligeud, at han var den eneste amerikaner, som de kunne stole fuldt ud på. Når han talte med den mexicanske præsident José López Portillo om det program, han havde udarbejdet for den infrastrukturelle integration af Latinamerika, med premierminister Indira Gandhi om et 40-årigt udviklingsprogram for Indien eller med afrikanske intellektuelle om

industrialiseringen af deres kontinent, kunne de være hundrede procent sikre på, at han altid havde disse landes interesser for øje og aldrig det mindste spor af de kolonialistiske bagtanker, som repræsentanter for udviklingssektoren normalt må konfrontere, når de diskuterer med dem fra den såkaldte udviklede sektor.

USA selv ville for længst være vendt tilbage til sine grundlæggeres vision og igen være blevet et frihedens tempel og et håbets fyrtårn. Det ville spille en ledende rolle i verden, ikke med sin militære magt, men med inspiration fra videnskabelig fremragende kvalitet og kulturel skønhed, som det ville dele med resten af verden for at fremme deres udvikling. Amerikanske byer ville blive forbundet med hinanden med maglev- og hyperloop-højhastighedssystemer; nye byer ville blive bygget i de såkaldte "flyv-over"-stater", baseret på principperne om arkitektonisk skønhed; og alle ville have faciliteter til at betjene en videnorienteret befolkning og behovene i et samfund, hvis højeste mål er at fremme udviklingen af borgernes fulde kreative potentiale.

Et Lyndon LaRouche-præsidentskab i USA ville have realiseret Benjamin Franklins og de stiftende fædres vision og uafhængighedserklæringens løfte om en ægte offentlighed, der udelukkende er forpligtet på borgernes fælles bedste:

Vi anser disse sandheder for at være selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, at de af deres Skaber er udstyret med visse uomstuelige rettigheder, at blandt disse er liv, frihed og stræben efter lykke...

Med hensyn til udenrigspolitik ville John Quincy Adams' forslag have været fremherskende, at Amerika ønskede andre nationers frihed og uafhængighed, at »hun ikke rejser ud for at finde monstre at ødelægge«.

LaRouche videreudviklede ikke kun kvalitativt det amerikanske økonomiske system, som udtrykkeligt blev udviklet af Alexander Hamilton mod det britiske system, og videreført af Henry Clay, Friedrich List, Henry C. Carey og Franklin D. Roosevelt, men

han formulerede også en vision for en helt ny æra i menneskehedens historie, hvor alle former for imperialisme, kolonialisme og oligarki ville blive overvundet. Den kommende tidsalder ville efter hans mening i stigende grad blive bestemt af den noëtiske proces som defineret af Vladimir Vernadsky på en sådan måde, at samarbejde mellem nationer såvel som relationer mellem individer ville blive formet i henhold til verificerbare universelle principper inden for kunst og videnskab. Retten til irrationelle meninger ville blive afløst af den forståelige fornufts love, som er i harmoni med det fysiske univers' ontologiske love.

Lyndon LaRouche var et renæssancemenneske. Hans usædvanligt smukke og produktive sind levede i ideernes rige, som han fuldt ud ejede og kunne bringe i spil i diskussioner på en grundig og præcis måde. Uanset om det var Eratosthenes' opdagelse af jordens omkreds, de astrofysiske forestillinger, der lå underforstået i Bal Gangadhar Tilaks skrifter om astronomi før 4000 f.Kr. og hans forsøg på at datere Vedaernes oprindelse; sammenligningen af den lydiske udvikling af korsstemmer i Mozarts *Ave verum* til forskel fra Beethovens sene strygekvartet, Opus 132; betydningen af kædeprincippet i Brunelleschis kuppel i Firenzes katedral; eller følelsen af *agape* som grundlaget for al kreativitet – bare for at nævne nogle få af tusindvis af lignende unikke ideer i hans sind – LaRouche var i stand til at gøre disse ideer lige så levende, som de var, da de oprindeligt blev opdaget. Den inspirerende effekt af en sådan levende kreativitet på hans partnere i sådanne diskussioner var elektrisk, og hvis de havde åbne sind og hjerter, udløste det en gnist af kreativitet i dem. Denne overflod af ideer, struktureret og fri på samme tid, er præcis den nødvendige inspiration til den nye renæssance, som vil føre menneskeheden ind i en ny æra.

Han var også en forsynets mand, ikke i en strengt religiøs forstand, men for så vidt som hans ideer er i overensstemmelse med universets forståelige lovmæssighed og som følge heraf med den menneskelige arts vedvarende overlevelsessevne i dette

univers. Derfor er det ikke dristigt at hævde, at Amerikas skæbne vil blive påvirket af, hvis ikke direkte afhænge af, den hyldest, det betaler til sin største søn. Uafhængigt af det er Lyndon LaRouche og hans ideer placeret i evighedens samtidighed, og han bor, som i Raphaels fresko af Skolen i Athen, blandt de største tænkere, som menneskeheden har frembragt.

Helga Zepp-LaRouche 12. februar 2020

The following is the original English biography of Lyndon LaRouche, written by Helga Zepp-LaRouche, who was his wife and closest collaborator for decades. It was written on the one year anniversary of Lyndon LaRouche's death (February 12, 2019), and published as the introduction to Lyndon LaRouche's Collected Works, Vol. 1 in 2020. Both Vol. 1 and Vol. 2 are available here: Lyndon LaRouche's Collected Works

Introduction

Introduction

There is perhaps no other thinker of the twentieth and the beginning of the twenty-first centuries on whom opinions more diverge, and whose work contains at the same time the most profound concepts required for the durable survivability of the human species, than Lyndon LaRouche. If only for that reason, the LaRouche Legacy Foundation has made the commitment to initially publish his most important writings on economy, culture, science, and history, and thus begin to issue his comprehensive collected works in a kind of Presidential Library.

Lyndon LaRouche presented the clearest counterpole to the millennia-old tradition of the imperial oligarchy, which in all of its many manifestations has consistently sought to defend its own privileges against a population that it

consciously kept backward through the control and manipulation of ideas and so-called "narratives." Lyndon LaRouche had unparalleled knowledge of that oligarchy's methods—dating from the most ancient Mesopotamian, Persian, and Egyptian empires through the Roman and Byzantine empires and Venice, and to the Anglo-Dutch and British Empire, both in its historical form since the Treaty of Paris of 1763, and in its current variant as the financial oligarchy of the City of London and Wall Street.

Even more impressive was his universal overview of all of those ideas and periods of world history responsible for the positive development of the human species—the classical and Renaissance periods—and of the battle of ideas between the oligarchical and republican models of society that Friedrich Schiller describes with such great insight in his essay "The Legislation of Lycurgus and Solon." All the ideas, principles, and concepts that serve the aim of mankind, as defined by Solon of Athens, namely "continual progression," be they in the fields of natural science, poetry, music and the fine arts, or forms of government and matters of law, were brought to life by LaRouche in his writings and in his enormous life's work. In that way, he laid the basis for a new Renaissance of classical, humanist thinking.

The reason for his unerring analytical ability to distinguish from among the abundant manifestations those ideas that are conducive to the improvement of man, from those that stunt his cognitive capacities, lies in one of his most important discoveries. The specific scientific economic method of physical economy, which he further developed in the tradition of Gottfried Wilhelm Leibniz, encompasses all areas of human reason—art, science, law, and statecraft. By applying this method, he developed the notion of potential relative population-density, whose continual increase is the empirical criterion for whether or not the prevailing method of thinking in a society is valid. Accordingly, any society that rejects

the necessity of constantly new discoveries of universal physical principles, jeopardizes its own continued existence and loses its moral and practical fitness to survive. The fact that the relative population potential has grown from a primitive society of about 10 million people some 10,000 years ago, to the current population level of about 7.8 billion, is the proof that mankind is able to discover, with increasing precision, the laws underlying universal, anti-entropically developing creation.

The fact that Lyndon LaRouche's record of economic forecasts is of unprecedented accuracy, is also due to this mental ordering principle. As a proponent of physical economy, he rejected all statistical, arithmetic, or algorithmic models of forecasting, but he took into consideration aspects such as the effects of a given policy on the long-term development of a population's cognitive potential, as well as other factors of an economy's productive potential. The LaRouche–Riemann model he developed was based on the conception of the geometry of the complex domain, such as it was developed from the doubling of the cube by Archytas, the five Platonic solids, to the isoperimetric principle discovered by Nicholas of Cusa, the relativistic topology of Leibniz, Riemann's concept of physical manifolds, and finally Einstein's theory of general relativity. One of the most revolutionary aspects of Lyndon LaRouche's thinking is that he overturned the artificial separation between *Naturwissenschaft* and *Geisteswissenschaft*, the natural sciences and the arts, posited during the time of Kant and Savigny, and proved that the creative faculties of the human mind which lead to forming adequate hypotheses in science are the same as those needed to compose, and to understand, classical works of art. Just as LaRouche identified the necessary predecessors and corresponding successors in the discovery of ever more complex principles in the natural sciences, he also identified similar advances for many forms of art, in particular in the last three thousand years of

European history.

While LaRouche makes this battle of ideas between the oligarchical and republican-humanist models more intelligible than heretofore, his purpose is never, despite his nearly encyclopedic depth of knowledge, to treat that subject as such, but rather to free the reader from the captivity of his senses. The alleged certainty of mere sense perceptions, together with the lack of knowledge of verifiable universal principles in science and art, is the basis upon which people come to accept their status as underlings in an oligarchical system, whose opinions can be manipulated in the interests of the oligarchical ruling establishment. Today, exercising such influence is called "social engineering"; in former times it was, for example, the Oracle of Delphi, the priests in the ancient temples, manipulations through the bread and circus of the Roman amphitheaters—a role assumed in our society by the entertainment industry and mainstream media.

LaRouche's entire life's work aims at giving people the intellectual tools to rise above the level of sense certainty and to develop their own creative reason. As the human species is the only creative every individual to free this creative potential within himself and develop it to the most beautiful florescence. For Lyndon LaRouche is concerned with creativity per se, the principle that corresponds to man's most innate identity and ability, and which represents the fundamental laws of development of the physical universe.

Despite the many and varied obstacles that the oligarchical establishment raised against LaRouche, whose powerful mind they recognized relatively early on and came to fear—obstacles extending from an initial surveillance by the FBI in the 1950s; to his incarceration by the George H.W. Bush administration, which was described by Ramsey Clark, the former Attorney General of the Johnson administration, as involving "a broader range of deliberate and systematic misconduct and abuse of power over a longer period of time in

an effort to destroy a political movement and leader, than any other federal prosecution in my time or to my knowledge..."—they could not intimidate his revolutionary mind. He was completely innerly defined, from within himself. The strength of character stemming from this inner self-determination came from the emotion that is described in Paul's first letter to the Corinthians (I Corinthians 13), from *agape*.

This love of truth, love of classical beauty, and love of mankind were the source of his creative activity, which is expressed in his writings, his political campaigns, presentations, and thousands of discussions in many countries of the world. In *The Science of Christian Economy*, which is published in this volume, LaRouche describes the way in which an individual can best use the limited resources of his ephemeral existence:

It is the highest, true self-interest of that individual person, to prefer, to choose an act which is of the relatively greatest and most far-reaching benefit to future generations of all mankind. Such a choice is implicitly an act of sacred love toward mankind, on the condition that the chosen act is of appropriate quality and is motivated by such a specific intention.

Such is the effect that LaRouche had on millions of television viewers and thousands upon thousands of people from all over the world, who came into contact with him over the many decades of his long life. During his numerous trips in the Americas, in Europe, Africa, and Asia, he met with people of all walks of life, from Presidents to fishermen, from scientists to students, a huge number of whom commented on his lively energetic mind which often, in just one personal meeting, would add something of fundamental importance to their lives. This extraordinary effect that the sublime and great nature of his personality had on his interlocutors and his audiences, continues to persist in the way that he himself

described, as quoted above.

Thousands of people, sometimes several generations of the same family, have observed how their encounter with his writings or his person had a lasting influence on their lives. The effect of his ideas can be compared, in a sense, to a rising surge which, despite all the attempts to contain it, is unstoppable and grows more and more powerful from generation to generation, increasing the fertility of their minds and strengthening the humanity in their souls. And although he constantly brought higher dimensions and surprising aspects into these discussions, he also left his interlocutors and listeners with the joyful sense that they themselves, their own minds, had acquired deeper insights. In that way, LaRouche fulfilled thousandfold the demand put forth by Friedrich Schiller in his inaugural speech to his lectures on universal history, namely to attach our fleeting existence to the immortal chain that winds through all the many generations of the history of the human species.

Lyndon LaRouche, thanks to the scientific method he developed, possessed an astonishing prescience, in the sense described by Nicholas of Cusa: that a truth-seeker must know beforehand what he is seeking, otherwise he cannot judge whether what is found is what was sought. That quality of mind not only enabled him as an economist to correctly forecast economic processes and the financial system, but also to come up with unique accuracy with a distinctive name for newly emerging historical phenomena, while his contemporaries were still rubbing their eyes in amazement.

In the 1960s, LaRouche pointed to the long-term destructive consequences that the rock-drug-sex counter-culture would have on the cognitive potential of the population, an effect that no one in the third decade of the twenty-first century can deny any longer. He also warned prophetically of the destructive long-term effect of President Nixon's takedown of the Bretton Woods system on August 15, 1971, which LaRouche

said would either lead to the danger of a new depression and a new fascism, or to a new and just world economic order. Likewise, he recognized in the so-called Asian crisis of 1997 the beginning of the global financial crisis which is even now escalating dramatically. It was his method of economic science that allowed him in 1984 to forecast the demise of the Soviet Union within five years, just as in October 1988 he foresaw the coming reunification of Germany with Berlin as the choice for the future capital—two forecasts that never even occurred to his contemporaries. Just as accurate was his evaluation of January 3, 2001, three weeks before George W. Bush moved into the White House, when he warned that, given the state of the global financial system and the intentions of the incoming administration, a new “Reichstag fire” incident had to be expected—and that was nine months before September 11, 2001.

Lyndon LaRouche ran altogether eight times as a Presidential candidate. When candidates associated with him won statewide Democratic primaries in Illinois in 1986, the same secret intelligence services apparatus allied with the military-industrial complex that later attempted through “Russiagate” and the impeachment process to first eliminate a Presidential candidate and then remove a duly elected President from office, launched a huge crusade against LaRouche with police-state methods.

Had Lyndon LaRouche become President of the United States, as that potential emerged in 1986, world history would have followed a totally different course, toward a more just world economic order and a Renaissance of classical culture in America and Europe, which would in all likelihood have inspired the best traditions in all other cultures of the world. LaRouche would have immediately implemented the idea of an International Development Bank, such as he had proposed in 1975, to replace the International Monetary Fund, while a New Bretton Woods system on that basis would have allowed the industrialization of the developing sector for nearly half a century, by now. We would have no refugee crisis today, but

rather, the enormous creative potential of many nations in the developing sector, with very young populations on average, would have contributed to achieving the common aims of mankind. We would have no geopolitical confrontation between nuclear powers, as nuclear weapons would have long since been rendered technologically obsolete, thanks to defensive systems based on new physical principles, and a new international security architecture could have been set up, as laid out in the concept of a Strategic Defense Initiative drafted by LaRouche, that was officially declared U.S. policy by President Ronald Reagan on March 23, 1983.

International cooperation among sovereign nations would have led, long ago, to qualitative breakthroughs in thermonuclear fusion power, in cooperative space research, and in the development of a World Land-Bridge connecting all continents through infrastructure. The fact that these ideas of a new paradigm in international relations among nations of the world are now being concretely pursued by a large part of mankind, is an indicator of both the effectiveness of these ideas—by whatever intricate paths they may have found their way across national borders over the long term—and their necessity in terms of mankind's evolution. We probably would have had a village on the Moon by now, as a jumping-off base for the colonization of Mars and interstellar space flights. We would have resolved fundamental questions in biophysics; found methods to treat many currently incurable or hard to cure diseases; established an international warning system for earthquakes, tsunamis, and volcanic eruptions; and we would have gained ground in joint efforts to defend our planet from asteroids, meteors, and comets. That is to name just a few of the projects that one or more LaRouche administrations would have launched in cooperation with other nations, instead of increasing the wealth of a growing number of billionaires at the expense of the common good.

Esteem for the United States in the rest of the world would be

completely different than it is today. A number of statesmen and high-ranking representatives of leading civil, military, scientific, and cultural institutions who met with Lyndon LaRouche during his travels, said outright that he was the only American whom they could fully trust. When he spoke with Mexican President José López Portillo about the program he had drafted for the infrastructural integration of Latin America, with Prime Minister Indira Gandhi about a 40-year development program for India, or with African intellectuals about the industrialization of their continent, they could be one hundred percent sure that he always had the interest of those countries in mind, and never the slightest trace of the colonialist ulterior motives which representatives of the developing sector normally have to confront when discussing with those from the so-called developed sector.

The United States itself would have long since returned to the vision of its Founding Fathers and become once again a temple of liberty and beacon of hope. It would play a leading role in the world, not with its military power, but with the inspiration of scientific excellence and cultural beauty, which it would share with the rest of the world to foster their development. American cities would be linked to each other by maglev and hyperloop high-speed systems; new cities would be built in the fly-over states, based on the principles of architectural beauty; and all would have facilities to serve a knowledge-oriented population and the needs of a society whose highest goal is to foster the development of the full creative potential of its citizens.

A Lyndon LaRouche Presidency in the United States would have realized the vision of Benjamin Franklin and the Founding Fathers, and the promise of the Declaration of Independence of a Republic exclusively committed to the common good of the citizens:

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty

and the pursuit of Happiness.... In terms of foreign policy, the proposition of John Quincy Adams would have prevailed, that America wished for the freedom and independence of other nations, that "she goes not abroad, in search of monsters to destroy."

LaRouche not only qualitatively further developed the American System of economics, as explicitly developed by Alexander Hamilton against the British system, and furthered by Henry Clay, Friedrich List, Henry C. Carey, and Franklin D. Roosevelt, but he also formulated a vision for an entirely new era of human history, in which all forms of imperialism, colonialism, and the oligarchy would be overcome. The coming age, in his view, would be increasingly determined by the noëtic process as defined by Vladimir Vernadsky, in such a way that cooperation among nations as well as relations among individuals would be shaped according to verifiable universal principles in art and science. The right to irrational opinion would be supplanted by the laws of intelligible reason, which are in harmony with the ontological laws of the physical universe.

Lyndon LaRouche was a Renaissance man. His exceptionally beautiful and prolific mind lived in the realm of ideas which he completely owned and could call up in discussions thoroughly and precisely. No matter if it was the discovery of the circumference of the Earth by Eratosthenes; the notions of astrophysics implicit in the writings by Bal Gangadhar Tilak about astronomy before 4000 b.c. and his effort to date the origin of the Vedics; the comparison of the role of the Lydian progress of cross-voice development in Mozart's *Ave verum* as distinct from Beethoven's late string quartet, Opus 132; the significance of the catenary principle of Brunelleschi's cupola of the Florence cathedral; or the emotion of *agape* as the basis of all creativity—just to name a few of thousands of similar unique ideas in his mind—LaRouche was able to make these ideas as alive as they were when originally discovered. The inspiring effect of such lived creativity on his partners

in such discussions was electric, and if they had open minds and hearts, initiated the spark of creativity in them. That abundance of ideas, structured and free at the same time, is exactly the necessary inspiration for the new Renaissance, which will get mankind to a new era.

He was also a man of providence, not in a strictly religious sense, but insofar as his ideas are in accordance with the intelligible lawfulness of the universe and, as a result, with the sustained survivability of the human species in this universe. Therefore, there is no boldness in asserting that the fate of America will be influenced by, if not directly depend on, the tribute it pays to its greatest son. Independently from that, Lyndon LaRouche and his ideas are located in the simultaneity of eternity, and he dwells, as in Raphael's fresco of the School of Athens, among the greatest minds that mankind has brought forth.

Helga Zepp-LaRouche February 12, 2020

**Efter våbenhvilen: Støt
LaRouches Oase-plan for fred
og udvikling mellem
Israel og Palæstina, og i
Sydvestasien.
Se og del den 14 min. video**

19. januar 2025: Nu, hvor der endelig er indgået en våbenhvile mellem Israel og Hamas, og gidslerne og fangerne er

forhåbentlig på vej til frihed, må vi kræve, at Oasis-planen bliver gennemført.

Ny LaRouche-organisation video:

'Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien'

11. februar 2024 – LaRouche-organisationen (TLO) udgav den 10. februar en smuk ny video, "Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien" (Først på Rumble, nu på YouTube). Den 14 minutter lange produktion fremlægges af Jason Ross, TLO's talsmand og videnskabelige kontaktperson. Han præsenterer historien, geopolitikken og den økonomiske geografi i Palæstina og Israel og den større region, og beskriver konkret, med kort og illustrationer, elementer af de teknologier, den finansiering og integration i LaRouches "Verdenslandbro-skabelon", der skal finde sted som "vejen til fremskridt" og fred. Ross afslutter med at spørge: "Hvad med dig? Vil du handle for at give mening til de menneskers liv, der er gået til grunde? Vil du være en stemme for fred og udvikling?"

Læs en dansk oversættelse af hele videoen under den næste artikel.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Oase-planen: Nøglen til fred i Sydvestasien

11. februar 2024 (EIRNS) – Krige begynder ikke ud af ingenting, som om de manifesterer sig øjeblikkeligt ved at affyre en kugle mod det forkerte mål. Forsimplede historier som denne bruges kun som redskaber til at påvirke den offentlige mening, som i tilfældet med den nuværende absurde forestilling om, at den igangværende krig i Gaza begyndte den 7. oktober 2023. Tværtimod er krige, og historie generelt, en del af en dynamisk proces, som må forstås som en helhed – i hvert fald hvis man gerne vil slippe ud af de undertrykkende

manipulationer, som bevidst bliver brugt imod én.

I tilfældet med Israels folkemorderiske krig i Gaza startede historien helt sikkert længe før den 7. oktober, og meget bør siges og er blevet sagt om den. Men ud over de seneste årtiers forhold mellem israelere og palæstinensere – hvor vigtigt det end er – er der en større proces, som begivenhederne er en del af, og som ofte overses af selv de mest velmenende aktører. Det er den historiske arv fra det britiske imperiums skabelse og manipulation af den region, der kaldes "Mellemøsten", skamløst skåret op som en del af Storbritanniens store spil for over 100 år siden, og udnyttet for sine omfattende råstofreserver til og med i dag. Denne arv og dens fortsatte realiteter i nutidens anglo-amerikanske unipolære orden gør faktisk fred umulig og krig uundgåelig.

Den nyligt udgivne video "Oasis Plan" fra LaRouche-organisationen er et afgørende værktøj i denne henseende. Videoen beskriver Lyndon LaRouches forslag til en oase-plan, som skitserer en plan for infrastrukturel udvikling af den region, der i øjeblikket bebos af både Israel og Palæstina. Af særlig vigtighed er vand og energi – primære elementer, som regionens fremtid vil afhænge af, og som Palæstina i øjeblikket knap nok råder over.

Videoen giver en smuk vision for, hvordan regionen kan blive blomstrende og velstående, ikke mindst fordi den ligger ved den legendariske "civilisationens korsvej" mellem kontinenterne Europa, Afrika og Asien. Denne form for transformerende infrastruktur og relateret økonomisk udvikling har været forbudt af nutidens imperiale arkitektur, og kun ved at ændre den kan langsigtet fred gøres mulig. Selvom Oase-planen ikke er tilstrækkelig i sig selv, vil den være et afgørende skridt i retning af en velfungerende fredsaftale mellem Israel og Palæstina.

I dag står Sydvestasien på randen af en katastrofe. Israelske tropper er ved at gøre sig klar til en storstilet invasion af

Rafah, den eneste by i Gaza, som de fordrevne er flygtet til. Der er kun lidt vand, næsten ingen mad og ingen husly. Sanitets- og sundhedsfaciliteter er stort set blevet ødelagt af israelerne, som nu forsøger at fjerne den vigtigste humanitære hjælpeorganisation, UNRWA. Premierminister Netanyahu har lovet at fortsætte, og den amerikanske regering har kun vist ubetydelig modstand. En første bølge af luftangreb blev udført fredag aften den 9. februar.

Hvis denne aktion får lov til at fortsætte, vil det ikke kun betyde en tragedie for befolkningen i Gaza, det vil potentielt betyde en katastrofe for hele verden. Mange lande i hele regionen har allerede advaret om, at konflikten vil blive optrappet langt ud over dens nuværende grænser – som en krudttønde, der venter på at eksplodere. Det er ikke kun Palæstina, der står på spil; det er menneskeheden.

Der skal ske en hurtig ændring. Demonstrationer bryder ud globalt imod det, efterhånden som flere og flere ser det absurde i at finde på undskyldninger for at retfærdiggøre et folkemord. Det haster med en våbenhvile, som må følges op af indkaldelsen til en international fredskonference og skridt mod gennemførelsen af en to-statsløsning for Palæstina, som FN blev enige om i 1947.

Men for at løse den underliggende dynamik, der har bragt os til dette punkt i dag, og som fortsætter med at føre verden mod en global krig mellem supermagter, må LaRouche-løsningen for fred gennem økonomisk udvikling til gensidig fordel lægges på bordet. Vi må have modet til at tænke stort.

Her er en dansk oversættelse af hele videoen:

1: Våbenhvile nu!

Hele verden er vidne til de rædsler, som det palæstinensiske folk udsættes for, og som vi hver dag ser i form af videoer. Men ødelæggelsen fortsætter, aktivt støttet af USA og et

faldende antal andre lande. Menneskehedens moralske evne til at overleve er ved at blive testet. Dette rædselsshow må ophøre, og det starter med en øjeblikkelig, betingelsesløs våbenhvile.

I skrivende stund vil Sydafrikas sagsanlæg mod Israel for folkedrab ved Den Internationale Domstol blive behandlet om blot et par dage.

Fred er mulig, men det er ikke en fred, der vender tilbage til den 6. oktober! Før Hamas' invasion den 7. oktober levede det palæstinensiske folk og hele den region, der populært kaldes Mellemøsten, i en frygtelig virkelighed, som en kedel af konflikt, der bevidst blev opretholdt med geopolitiske formål, en uholdbar og uretfærdig spænding.

Løsningen kræver anerkendelse af en palæstinensisk stat i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 242, som blev enstemmigt vedtaget af Sikkerhedsrådet i 1967. Dette er det første skridt mod en langsigtet løsning, såsom to-statsløsningen, der støttes af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Men løsningen er ikke lokal, ikke regional; i dag er den nødt til at være international. Kina har foreslået en international fredskonference for at udvikle en varig vision for at skabe palæstinensisk-israelsk og arabisk-israelsk fred.

De fejl der førte til, at Oslo-aftalen fra 1993 gik i vasken, må ikke gentages. Der skal opnås enighed om sikkerhedsgarantier for alle parter i regionen. Og det inkluderer at finde løsninger på de potentielt eksplosive situationer andre steder, i Libanon, Syrien, Irak, Yemen, Libyen og Sudan, som alle er resultatet af årtiers farlig geopolitik.

2. Oase-planen, foreslået af Lyndon LaRouche

Men uden økonomisk udvikling, uden en levedygtig og meningsfuld vej til udvikling i fremtiden, er politiske

aftaler i sig selv uholdbare. Befolkningen i regionen skal vide, at deres børn vil få en bedre fremtid, et bedre liv. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for en varig og retfærdig fred i regionen. Det er, hvad den israelske premierminister Yitzhak Rabin indså – der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed; udvikling er afgørende.

En skitse til fred gennem økonomisk udvikling eksisterer allerede, i form af LaRouches program for at bygge en Verdenslandbro, i dag eksemplificeret ved Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, som mere end 150 nationer har tilsluttet sig, inklusive alle Palæstinas og Israels naboer. Verdenslandbroen er ikke kun en specifik plan for vækst; den er en afvisning af anti-vækst herredømme i form af neo-kolonialisme og grøn malthusianisme.

En stærk økonomisk genopbygnings- og udviklingsplan er især nødvendig for en levedygtig palæstinensisk stat. Lyndon LaRouche lagde den frem for 30 år siden. Den bærer navnet Oase-planen.

Umiddelbart efter at de israelske og palæstinensiske ledere i 1993 havde underskrevet Oslo-aftalen i Det Hvide Hus, opfordrede Lyndon LaRouche og hans medarbejdere indtrængende parterne og det internationale samfund til at gennemføre økonomiske udviklingsprojekter for at opretholde og fremme fredsprocessen. LaRouche og hans medarbejdere udviklede Oase-planen, som både omfattede visse økonomiske forhold i bilag IV til Oslo-aftalen fra 1993 – som blev kaldt "Protokollen om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale udviklingsprogrammer" – og desuden opfordrede til yderligere vigtige vand- og energiprojekter og andre projekter, som LaRouche havde bemærket var nødvendige i midten af 1970'erne.

Oase-planen fokuserede primært på at tackle den største barriere for udvikling i regionen – knapheden på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, der kunne

omdanne det rigelige havvand til ferskvand. Og disse anlæg skulle ikke kun ligge på Middelhavskysten; de skulle bygges langs to nye kanaler: en, der forbinder Det Røde Hav med Det Døde Hav, og en anden, der forbinder Det Døde Hav med Middelhavet. For at gøre det klart, så er disse nye kanaler eller akvædukter ikke beregnet til fragtskibsfart, som et alternativ til Suez-kanalen – deres formål er at transportere vand. På grund af Det Døde Havs lave højde, som er mere end 400 meter under havets overflade, kan det strømmende vand også undervejs levere elektricitet fra vandkraft, som kan bidrage til at drive afsaltningsanlæggene og udviklingen mere generelt. Anlæggene kan også drives af de store mængder naturgas, der findes ud for Gazas, Israels, Libanons, Syriens og Egyptens kyster. Men vigtigst af alt opfordrer Oase-planen til at gå helt ud over vandkraft og kemiske brændstoffer ved at bygge atomkraftværker langs disse kanaler og ved Middelhavets og Det Røde Havs kyster for at producere rigelig elektricitet og afsalte havvand til at gøre de store ørkener i regionen grønne og til at drive en industriel proces i Palæstina, Israel, Jordan, Syrien, Libanon og Egypten.

Brugen af atomkraft til energi ville frigøre regionens kulbrinteressourcer, så de kunne bruges kemisk til at producere industrielle materialer gennem petrokemiske mellemprodukter.

De atomdrevne komplekser kunne bruge sikre gasafkølede højtemperaturreaktorer med stenbund af den type, der netop er taget i brug i Shidao Bay i Kina.

De nye menneskeskabte floder, der skabes ved afsaltning, vil i høj grad udvide potentialet for agroindustriel udvikling i hele regionen og få ørkenerne – og økonomierne – til at blomstre!

LaRouche forklarede nødvendigheden af at udvikle nye vandkilder i en tale i 1994. LaRouche: "Man kan ikke imødekomme vandforbruget for en moderne befolkning, for både

den palæstinensiske og israelske befolkning, under de nuværende forhold. Der er en konflikt om vand, fordi israelerne sandt at sige har brugt deres erobringer til at fratage vand fra alle. Det er en af konflikterne med Syrien om Golan-højderne. I Libanon involverer det Litani-floden og lignende emner.”

Udviklingen af energi og vand skal ledsages af et netværk af transportinfrastruktur, der opgraderer den fysiske sammenhængskraft mellem alle regionens nationer og forvandler en konfliktfyldt region, en barriere for forbindelsesmuligheder, til et knudepunkt for interaktion, til en korsvej.

En motorvej, der forbinder Vestbredden med Gaza-striben, og som forbinder den palæstinensiske stat, er en absolut nødvendig del af dette netværk.

Regionale motorveje og jernbanenetværk vil gøre det muligt for hele området at operere fra en højere økonomisk platform. LaRouche foreslog også en udvidelse af Suez-kanalen med industrizoner på begge sider, en opgave, som Egypten har udført i de senere år. LaRouche har siden 1975 argumenteret for, at denne region, som er civilisationens korsvej og geografisk placeret mellem Det Indiske Ocean og Middelhavet og mellem Europa, Asien og Afrika, har en unik position som et industrielt og logistisk knudepunkt. Olie og naturgas vil være råstoffer til industriel produktion af plastik, maling og mange andre nyttige materialer, i stedet for at blive eksporteret som råmateriale, der primært bruges til simpel forbrænding.

Opgraderingen af tilgængeligheden for at muliggøre højere udviklingsniveauer har været et nøgleelement i Kinas foreslåede Bælte- og Vej-Initiativ i 2013.

At bruge denne region som en landbro mellem kontinenter, hvor stormagter som USA, Kina, Rusland og EU bidrager til

udviklingen, vil stabilisere området og undervejs hjælpe med at cementere de bedre relationer mellem supermagterne, som vil have været en forudsætning for, at det kunne realiseres.

Videnskabeligt, teknologisk og kulturelt samarbejde og udveksling er nøgleelementer i den forandringsproces, som Oase-planen er udtryk for.

Ved at samarbejde om at bekæmpe ørkenen, snarere end hinanden, vil folk i regionen bedre kunne genkende det menneskelige i hinanden, menneskets fælles evne til at opdage naturens principper og forandre vores forhold til miljøet omkring os. Der findes ingen menneskelige dyr.

Så hvordan skal vi finansiere alt dette, og hvem skal betale?

3. Finansiering

En del af finansieringen vil komme fra finansiel bistand, som bliver gjort lettere ved at smede sværd om til plovjern, ved at omdanne det militær-finansielle kompleks' industri- og forskningskapacitet til produktiv anvendelse, som beskrevet i en undersøgelse fra EIR.

Bortset fra international bistand kan der opnås 100 milliarder dollars i kredit over et årti til genopbygning af palæstinensiske områder og den fulde opbygning af Oase-planens infrastruktur. Dette kan organiseres gennem udviklingsbanker, der er tilknyttet BRIKS-plus-nationerne, herunder Den Islamiske Udviklingsbank i Saudi-Arabien, Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Kina og andre nationale udviklingsbanker i den sydvestasiatiske region. De statslige investeringsfonde i de store regionale BRIKS-plus-lande kan bidrage til at kapitalisere disse udviklingsbanker til dette formål. Landene i Golfstaternes Samarbejdsråd har statslige investeringsfonde med en kapital på omkring 4 billioner dollars. Denne kapital har traditionelt været placeret i finans-, bank- eller ejendomsaktiver fra det fallerede transatlantiske system. Nu er disse lande i stedet på udkig efter mere produktive investeringer i Eurasien og Afrika.

Denne investering kan udgøres af gunstige udviklingslån fra

disse banker – for eksempel af 20 års varighed med en rente på 2% og en indledende afdragsfri periode på 5 år, hvis det er nødvendigt.

Afdragene på disse udviklingslån vil, i hvert fald hvis de ydes i den nærmeste fremtid, skulle betales af staten Israel, som er den stat, der i dag besætter og beskatter hele området Israel og Palæstina. USA, og måske andre nationer, som bestemt på en international freds- og udviklingskonference, bør være garant for disse gældsbetalinger.

Organiseringen af genopbygningsarbejdet og opbygningen af Oase-planens infrastrukturer kan organiseres under bemyndigelse af FN's fredsbevarende missioners militære logistiske enhed og FN's hjælpeorganisation for flygtninge i Palæstina og alle andre myndigheder, der er nødvendige.

Disse ordninger bør alle formelt vedtages af de involverede nationer inden for rammerne af en international fredskonference om Israel og Palæstina, som det haster med at få organiseret. Internationale forpligtelser til udvikling, både gennem disse særlige projekter og som et paradigme, skal indgås.

4. En fredsvision

At opnå fred i Sydvestasien, ikke kun mellem israelere og palæstinensere, men mellem alle landene i hele regionen, vil markere en ny epoke i menneskehedens historie, da en region, der er kendt for konflikt, forvandles til en region med forbindelsesmuligheder, der står ved korsvejen mellem tre kontinenter.

Oase-planen er ikke en fjern forhåbning om, hvad der kan opnås mange år ude i fremtiden efter freden. Det er kun gennem et paradigme for internationale relationer, der understøtter denne tilgang, at fred overhovedet er mulig!

Der er et akut behov for at stoppe drabene, for en våbenhvile nu. Men lige så påtrængende er behovet for en vision om varig

fred, der langt om længe vil forme en fredelig og fremgangsrig skæbne for regionen.

Hvert minut, krigen fortsætter, bringer mere død, mere bitterhed og større vanskeligheder med at opnå fælles velstand. Det må slutte nu!

Retfærdighed for dem der er døde, dem der er blevet såret, dem der har lidt, kræver, at den forfærdelige vold vækker det internationale samfunds samvittighed og intellekt, ikke blot for at sige "aldrig igen", men for altid at afslutte det geopolitiske paradigme, der er oprindelsen til de fleste konflikter i verden i dag. Oase-planen kan i dag ikke gennemføres som en ren regional plan – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er påkrævet globalt.

Stemmerne fra det Globale Syd bliver stærkere og mere selvsikre. Moralsk autoritet, nu og i fremtiden, afhænger af, hvordan vi handler i dag.

5. Efterskrift

LaRouche skrev i 1978:

"Det eneste menneskelige er at give de dødes liv og lidelser mening, ikke blot ved at skabe fred i Mellemøsten, men ved at skabe grundlaget for en fred, som giver de nuværende og fremtidige generationer af palæstinensere og andre arabere et tilfredsstillende liv, og dermed et formål og en opfyldelse af de dødes hellige liv."

Dette gælder også for israelere. Hvad med dig? Vil du handle for at skabe mening i livet for dem, der er omkommet? Vil du være en stemme for fred og udvikling?

–

Jeg vil gerne takke dig for at se med. Hvis du vil vide mere om Oase-planen, og om hvordan du kan støtte LaRouche-organisationens bestræbelser på at gøre den til virkelighed, så følg linket her og i videobeskrivelsen. Og hvis du ikke allerede har tilmeldt dig og slået notifikationer til, så sørg for at gøre det for at holde dig opdateret om udviklingen af

denne vision.

Støt Oase-planen ved at skrive under her:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Tom Gillesbergs skrifter: Evighedens samtidighed

I anledning af Schiller Instituttets formand Tom Gillesbergs 60 års fødselsdag den 30. juni 2024, har vi samlet Toms skrifter.

Cantors transfinitte tal, 1995

Den danske hjælp til Schiller The Danish Help to Schiller How the Danish Marquis de Posa and Don Carlos saved Friedrich Schiller, 2004.

Vitus Bering and the Rediscovery of America Vitus Bering og rejsen til Amerika, 2007.

A Lesson for Copenhagen Today: Hans Christian Ørsted's Scientific Method I stedet for klimaovertro: H.C. Ørsteds videnskabelige metode: i anledning af 200 år for Ørsteds opdagelse af elektromagnetisme, 2009.

Verden har brug for Lyndon LaRouche universiteter, bidrag til et festskrift for Lyndon LaRouches 95. års fødselsdag The World Needs LaRouche Universities, 2017.

Prometheus og Epimetheus: Tom Gillesbergs bidrag til et festskrift for Helga Zepp-LaRouches 70. års fødselsdag Prometheus and Epimetheus, 2018.

Schiller Instituttets diplomatisk seminar i København: Stop drabene, genopbyg Gaza og regionen med 'Oase-planen'

af Michelle Rasmussen og Marcia Merry Baker

9. maj – Schiller Instituttet i Danmark afholdt den 8. maj et seminar i København for det diplomatisk samfund og andre gæster med temaet "Stopdrabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling." Fire ambassadører og mange andre diplomater kom personligt fra tolv ambassader, som repræsenterede Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika samt Vesteuropa.

Publikum var intenst engageret i løbet af de tre timer, hvor de hørte de spændende præsentationer og deltog i dialogen, hvis fokus både var at bidrage til en øjeblikkelig afslutning på død og ødelæggelse i Gaza og at skitsere en udviklingsvej.

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, var ordstyrer og fremhævede Schiller Instituttets aktuelle indsats i mange lande for at fremme dialogen om begrebet "fred gennem udvikling" i Palæstina, Israel og globalt for at bidrage til en ny økonomisk og sikkerhedsmæssig verdensarkitektur.

Den 13. april afholdt Schiller Instituttet internationalt en daglang online-konference, som nu er tilgængelig i videoarkiv, med titlen "[Oase]-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien." Siden februar har en 14-minutters video cirkuleret om "Oase-planen".

Kort fortalt går konceptet ud på, at udvikling af infrastruktur til at levere pålideligt vand, strøm, transport, sundhedspleje, boliger og andre basale ting til støtte for moderne agroindustriell aktivitet er grundlaget for sikkerhed af gensidig interesse. I Trans-Jordan indebærer det opførelse af nye vandledninger og nuklear afsaltning, nye højhastigheds-jernbanelinjer, der forbinder Afrika, Asien og Europa, rigelig elektricitet og meget mere.

I 1975 præsenterede statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche (1922-2019) denne tilgang som "Oase-planen" for Sydvestasien, da han besøgte regionen, og samme år udsendte han også sit forslag til finansiering af "Den Internationale Udviklingsbank".

Schiller Instituttets invitation til hele det diplomatiske samfund i København opfordrede til diskussion af et nyt paradigme i denne ånd:

"Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Schiller Instituttets seminar i København vil være et vigtigt bidrag til dialogen om, hvordan vi kan bringe fred og velstand til denne længe lidende del af verden og indlede et nyt paradigme for internationale relationer."

Et videoarkiv på engelsk fra arrangementet den 8. maj i København er tilgængeligt her.

Talere: Fred gennem udvikling

De tre hovedpræsentationer begyndte med Helga Zepp-LaRouche, via videolink fra Tyskland. Hun er grundlægger og leder af Schiller Instituttet og har i årtier samarbejdet med sin mand, Lyndon LaRouche (1922-2019), om udviklingsdiplomati.

Den anden var H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark. Disse to fortsatte i dialog deres udvekslinger, der blev indledt på den tidligere internationale Schiller Institut-konference den 13. april, herunder om det presserendes spørgsmål om, hvorvidt "politiske" forskelle skal løses, før "økonomisk" udvikling kan gennemføres.

Den tredje taler var Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som er medforfatter til Schiller Instituttets bog fra 2017: Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa, og har lavet den arabiske oversættelse af EIR-bogen: The New Silk Road Becomes the WorldLand-Bridge.

Helga Zepp-LaRouche begyndte sin præsentation med titlen: "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling" med de forfærdelige nyheder om starten på det israelske angreb på Rafah. Hun gav en global strategisk analyse af faren for regional og global krigsførelse og beskrev truslen om endog atomkrig fra optrapningen i Sydvestasien og som en udløber af NATO-Ukraine-Rusland-konflikten.

Zepp-LaRouche opfordrede diplomaterne til at samarbejde om at fremme "Oase-planen" som en løftestang for at nå frem til et nyt paradigme og en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, den eneste vej ud af den eksistentielle krise, som verden gennemgår. Hun beskrev sine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som hun udsendte til international diskussion i 2022.

Stop drabene, begynd genopbygningen

H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian talte om temaet "Stop drabene

og start genopbygningen". Han holdt en meget skarp tale om den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk, konflikten historie og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkedrabene. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene, og han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitæt og understøttet af økonomisk udvikling. Diskussionen omfattede spørgsmålet om en to-statsløsning for Israel og Palæstina og, hvordan man kan sætte Oase-planen på den internationale dagsorden.

Ambassadør Hassassian taler ud fra lang erfaring og engagement. Han er tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Han var vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Han har en kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati, Ohio. Se hans interview den 15. marts 2024 med Schiller Institutet.

LaRouches Oase-plan

Hussein Askary præsenterede konkrete områder af den økonomiske geografi og udviklingsprincipperne i Oase-planens tilgang under emnet "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien." Han udfordrede især aksiomerne bag nulvækstbevægelsen og dens politiske udtryk. Han forklarede, at udviklingsprincipper er baseret på den virkelighed, at menneskeheden kreativitet forvandler naturen.

Askary brugte eksempler fra sin nylige rejse til Xinjiang for at vise den kinesiske udviklingspolitik for at gøre ørkenen grøn. I diskussionsperioderne kom der mange forskellige spørgsmål op, bl.a. om der er for mange mennesker i verden, og hvad man skal gøre ved terrorisme i Vestafrika, hvor han

understregede behovet for økonomisk udvikling som en modgift.

At fremme en global Oase-plan

I løbet af diskussionsperioden besvarede Helga Zepp-LaRouche et spørgsmål, der kom op ved at appellere til det Globale Syd om at lade deres stemmer blive hørt.

Et konkret forslag blandt debattørerne er, at Oase-planen skal være på dagsordenen på nogle af de symposier om sikkerhed, der hvert år afholdes af fonde og nationer. Palæstinensiske stemmer kunne formelt anmode om dette. H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian tilføjede at få diskussionen i gang på universiteterne og understregede vigtigheden af Oase-planen som en katalysator for økonomisk udvikling og Schiller Instituttets og LaRouche-bevægelsens arbejde med at fremme den.

Den generelle reaktion på selve seminaret fra diplomaterne var, at de var taknemmelige for idéerne, som er meget forskellige fra det, der rutinemæssigt præsenteres. Som en asiatisk diplomat sagde: "Jeg er helt overvældet. Det vil tage mig dage at tænke over alle de nye ideer, der blev præsenteret."

Den umiddelbare mulighed for at udtale sig på en formel international platform kommer kun to dage efter mødet i København, hvor FN's Generalforsamling den 10. maj har spørgsmålet om en palæstinensisk stat på dagsordenen til debat og formodentlig afstemning.

Helga Zepp-LaRouche rapporterede til Den Internationale Fredskoalition: "Det var et ekstremt vigtigt opfølgingsmøde på diplomat- og ambassadør niveau, og ud af dette møde kom en fuldstændig forpligtelse til at fortsætte organiseringen, løfte den op på et højere niveau ved at forsøge at få en stor international konference med deltagelse af stater om behovet for alvor at sætte Oase-planen, udviklingsplanen for hele regionen Sydvestasien, på dagsordenen."

Tom Gillesbergs tale: BRICS-landene og det kinesiske Belt & Road Initiativ. På Henry George Biblioteket i København.

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2016/10/Hg.mp3>

Lyndon H. LaRouche, Jr., Physical Economy and the Schiller Institute Peace Conferences, by Assist. Prof. Vihra Pavlova, PhD from Bulgaria

An html version is below the pdf.
Download (PDF, Unknown)

By Assist. Prof. Vihra Pavlova, PhD, Institute of Philosophy and Sociology at Bulgarian Academy of Sciences, Department

“Social Theories, Strategies and Prognoses.” (See more about the author at the end of the article.)

This article was written on the occasion of the 101th anniversary of Lyndon LaRouche’s birth (Sept. 10, 1922 – February 12, 2019).

Lyndon H. LaRouche, Jr., Physical Economy and the Schiller Institute Peace Conferences

Bulgarian: ЛИНДЪН Х. ЛАРУШ, ФИЗИЧЕСКАТА ИКОНОМИКА И КОНФЕРЕНЦИИТЕ ЗА МИР НА ИНСТИТУТА ШИЛЕР

Abstract: The global transformation currently taking place has already been foreseen with brilliant accuracy even before (for example, P. Kennedy, I. Wallerstein, J. Galtung, G. Arrighi) and immediately after the collapse of the bipolar system by philosophers, macrosociologists and economists, including the Russian academician S. Glazyev and the “prophet of our time,” as Glazyev called him, Lyndon H. LaRouche, Jr., to whom this text is dedicated, on the occasion of the 101st anniversary of this birthday – September 8, 1922.

The name Lyndon LaRouche is not known in Bulgaria, but this eminent American economist is one of the main opponents of the financial oligarchy, and a fighter against the speculative economy, for which he paid with his freedom.

This article is purely informative, and does not aim to refute criticism of his personality and work. LaRouche’s model has been endorsed and adopted by most countries in Asia, thus becoming the engine of economic growth, and it also currently boldly challenges the postulates of the Washington Consensus and “rules-based order.”

Keywords: Lyndon H. LaRouche, Jr., physical economy, stable geopolitical environment

Abstract in Bulgarian (The English text resumes after that):

Резюме: Настоящата глобалната трансформация бе предвидена с брилянтна точност още до (напр. П. Кенеди, И. Уолърстейн, Й. Галтунг, Дж. Ариги) и непосредствено след разпадането на двуполюсната система от философи, макросоциолози и икономисти, сред които руският академик С. Глазев и “пророкът на нашето време”, както Глазев го нарича, Линдън Х. Ларуш младши, на когото е посветена тази статия, по случай 101 годишнината от рождението му – 8 септември 1922 г.

Името на Линдън Ларуш не е известно в България, но този крупен американски икономист е един от главните опоненти на финансовата олгархия и борец със спекулативната икономика, за което е платил със свободата си.

Статията има чисто информативен характер и няма за цел да опровергава критиките към неговата личност и творчество. Моделът на Ларуш е приветстван и възприет от повечето страни в Азия, която се превърна в двигател на икономическия растеж и днес смело оспорва постулатите на Вашингтонския консенсус и “редът, основан на правила”.

Ключови думи: Линдън Х. Ларуш младши, физическа икономика, стабилна геополитическа среда

Introduction

In the early 1950s, L. LaRouche rejected the information theory as being inadequate for describing economic processes, and developed his own scientific method of physical economy, which was based on the methods of Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey and Bernhard Riemann, among others. In the 1960s, he warned of the potentially catastrophic effects of drugs and the sexual revolution on the cognitive potential and, thus, on the long-term productivity of the population. However, his most significant forecast is his assessment of the collapse of the Bretton Woods System

through the introduction of flexible exchange rates, and the decoupling of the dollar from the gold standard on August 15, 1971. He warned at that time that if the course change to a purely monetarist financial system aimed at profit maximization were maintained, the world would, inevitably, find itself in a new depression, a new fascism, and the danger of a new world war, unless a completely new and just world economic order were established. Economic justice in LaRouche's view is based on physical economics.

Lyndon H. LaRouche Jr.'s fulfilled predictions, and his ideas successfully applied in Eurasia

On June 29, 2001, at the parliamentary hearings "On Measures to Ensure the Development of the Russian Economy in the Context of the Destabilization of the World Financial System," S. Glazyev warned about the collapse of the financial pyramid, which would also lead to the collapse of those national financial systems that were involved in it. Glazyev called for the diversification of Russian foreign exchange reserves, and the accumulation of real, material reserves, which would allow the Russian economy to function normally during the destabilization of the global financial system. "And here, obviously, it is necessary to speak about the possibilities of switching to the use of national currencies for payments, first of all, among the CIS (Commonwealth of Independent States) members, with the European Union, with China, with India, i.e., with our major trading partners, with whom our critical imports depend..." (Glazyev, 2001).

Mr. Lyndon LaRouche (September 8, 1922 – February 12, 2019), in his post-Glazyev speech, stressed the urgent need for policy changes in order to overcome the collapse. According to him, "Nothing can save the present world financial and monetary system in its current form.... The present crisis, unless it is stopped by drastically needed reforms, will also be a demographic collapse more or less comparable to what is

called by historians 'the New Dark Age,' which dominated Europe following the Fourteenth-Century bankruptcy...

"Therefore, talking about any economic policy that does not include an early and radical reform of the International Monetary Fund (IMF) system is worse than a waste of time" (LaRouche, 2001).

Nowadays, the recommendation of L. LaRouche: "A new system of transcontinental cooperation between the sovereign nation-states of continental Eurasia should become the backbone of world economic growth; Continental Eurasia should be the center of such global economic recovery and growth, but the whole world will benefit through participation as partners in that effort" (LaRouche, 2001), is a fact. India, China, the countries of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) have become the engine of economic and technological growth. An Asian geopolitical union is being formed, uniting the countries of the Shanghai Cooperation Organization (SCO), the Eurasian Economic Union, ASEAN and some microstates of the South Pacific.

In addition, following the restoration of the Iranian diplomatic relations with Saudi Arabia and the United Arab Emirates (UAE), Syria's return to the Arab League and a ceasefire in Yemen, the countries of the League are gradually being integrated into this Alliance. Among them is Egypt, which has joined the BRICS New Development Bank and is a candidate for membership in the group, along with about 30 other countries, one of which is Indonesia, the largest Muslim country in the world. There, at the official meeting of the ASEAN Finance Ministers held on March 28, it was decided to reduce dependence on the U.S. Dollar, Euro, Yen, and British Pound in financial transactions, and move to settlements in local currencies. In turn, Malaysia reiterated its call for the establishment of an Asian Monetary Fund, proposed by the Japan's E. Sakakibara in 1997, but immediately rejected by the U.S. as a threat to the IMF.

According to LaRouche, the purpose of this fund is not only protection against financial warfare attacks by hedge funds and similar speculators. It is also aimed to promote urgently needed measures in hard-commodity forms of combined trade and long-term capital improvements among those Asian nations. "In this first stage, we might foresee the emergence of regional, somewhat overlapping, groupings of similar outlook and their cooperation among one another, in various regions of the planet" (LaRouche, 2000: 6).

This is exactly what we are observing in 2023. Recently, the State Duma of the Russian Federation (RF) has adopted a law on Islamic banking, which should give Russia access to the capital of wealthy Islamic countries. Also, Islamic banks in Southeast Asia intend to open branches in the Russian Federation as soon as the legal framework regulating Islamic banking is introduced (Bifolchi, 2023). As is known, Islamic banking implies the implementation of banking activities in accordance with the norms of Islam, according to which interest-bearing transactions are prohibited, and profits are achieved only through investments, leasing, equity financing, etc. of a similar nature. This is a serious challenge to the rentier financial and economic model of the West, from which more and more countries of the world are striving to free themselves.

ASEAN and its partners China, South Korea, and Japan (ASEAN+3) are building an integrated policy framework for macrofinancial stabilization, with the understanding that economies can best overcome crises when they work closely with each other, exchange data and share experience through political dialogue, not only in turbulent times, but, also, in calmer times, as well as when they develop and deepen financial markets in a concerted manner, and coordinate policies in a regional context (Asian Development Bank, 2021). On July 17, 2023, at the annual China Business Summit held in Auckland, the Southeast Asian countries once again have demonstrated that

they want a stable geopolitical environment in order to focus on their economic development, and that they do not want to be forced to “take sides” in any hegemonic rivalry (China Business Summit, 2023).

Following the adaptation of LaRouche’s ideas [1] for the purposes of regional and national development, over the course of two decades, Eurasia managed to consolidate, and began to build its future in defiance of the Washington consensus. Instead of a free market, deregulation and privatization, the principles of the physical economy have been applied – the protection of vital industries and trade at the regional level, state investment in scientific and technological progress, comprehensive education, the development of basic economic infrastructure, the effective lending to the real, manufacturing sector, and the regulation of economic activity in general.

The progress made by Asian countries as a result of these economic policies is now attracting more and more countries in Latin America, Africa and the South Pacific. China has demonstrated a new model of large-scale economic development and poverty eradication, and that model is becoming the pivot point for world development. Beijing is challenging Washington’s leading position in international organizations, or, when that does not work, is creating parallel structures in politics and institutions. The Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) is the new version of the World Bank, while the Shanghai Cooperation Organization and the BRICS provide Beijing with great platforms for political influence. BRICS is expanding and is working to create its own international gold-backed currency and a basket of real assets/commodities. This new currency, again, reflects LaRouche’s ideas, especially in his article, “On a Basket of Hard Commodities: Trade without Currency” (LaRouche, 2000). BRICS represents a quarter of the world GDP and 18% of global trade. And this might be enough for their monetary ambition to

create a multipolar world that would not be dominated by the United States, given the desire of such large countries as Saudi Arabia, Iran and the UAE, to accelerate the process of de-dollarization. In recent months, the central banks of these countries have shifted most of their foreign exchange reserves from dollars to gold.

However, the main issue in the process of de-dollarization is not the search for an alternative to the U.S. currency, but the coordinated efforts of the Eurasian countries to move away from the dollar model of the economy.

As Mathew Burrows recently wrote, “Unfortunately, the split between the West and the Global South is expanding. For many developing countries, the alienation toward the West did not begin with Ukraine; rather, it can be traced to the West’s disregard for their struggle with the COVID-19 pandemic, if not further back.

“The West runs the risk of losing the Global South altogether if it does not try to understand these countries’ interests, needs, and demands and does not stop striving to impose Western values on them. If the West does not alter its course vis-à-vis the Global South, it is most likely to find itself at odds with a multipolar global order, which will continue to evolve and reflect the rise of emerging powers such as Brazil, India, and South Africa. These countries will strengthen their efforts to reform existing multilateral institutions or to create new ones that will enable them to better exert influence on the international arena. More generally, they will continue to develop parallel networks of diplomatic, economic, cultural, and security partnerships and alliances in which the West will gradually lose influence and predominance.” (Burrows, 2022).

The Schiller Institute Conferences on “Peace through

development”

To prevent this kind of division, from which the people, and not the elites will suffer, numerous conferences on peace through development are being held worldwide. But the conferences initiated by the Schiller Institute [2] and, personally, the wife of L. LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, seem to have the greatest impact.

Why are they so significant?

Because other than revealing [3] to the world the true causes of crises and wars (which the media try to cover up), they also offer an alternative to the neoliberal order – which is systematically presented to us as being without alternatives, and, above all, they provide a conceptual basis for peace movements, the geography of which is expanding and attracting more and more scientists and intellectuals, former politicians and military officers, intelligence services officers, working people, but, above all, many young people dreaming of a fairer world.

For example, the Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 titled, “There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System,” [4] was attended by 31 speakers, from 12 countries, including Russia, China, Brazil, and Afghanistan. The live-broadcasts of the conference numbered in the thousands at different locations over the two days, and the pre-registration of 1,300 people represented dozens of nations. The conference took place as part of an on-going mobilization process, including an international petition, issued by the Schiller Institute in February 2022 – “Convoke an International Conference to Establish a New Security and Development Architecture for All Nations,” [5] which, as of mid-June, has collected nearly 5,000 signatures from dozens of nations.

An international conference was held on July 8-9, 2023, titled "On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!" [6]. This event is in sharp contrast to the "Summit for a New Global Financial Pact" held on June 22 Paris, where leaders of the Global South opposed [7] the hypocrisy of their European counterparts. The organizers were pushing for a global tax of at least 1 trillion U.S. dollars per year to be used in the fight against climate change.

The conference was also a timely and necessary intervention against Global NATO's July 11-12 summit in Vilnius, Lithuania, where NATO's expansion was on top of the agenda: Sweden joining the Alliance, NATO membership for Ukraine, and a proposal to set up a liaison office in Tokyo. An expansion that the dean of America's Russia experts, George F. Kennan, had called 'the most fateful error of American policy in the entire post-Cold War era' (Goldgeier, 1999: 18).

In Panel 2, titled "The Rise of the Global South against Geopolitical Blocs," Jacques Cheminade, French politician, former diplomat and the head of the Solidarity and Progress (SP) party, characterized the current historical period as "the battle between the domineering financial oligarchy, and those who believe that the human species has a right to development." He highlighted the crucial role of L. LaRouche in discovering the principles of physical economy – critical for a New Paradigm of development.

These principles were recalled by Academician S. Glazyev on Sept. 12, 2022, in his message, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche's Birth, in which he stated: "If the leaders of the world's nations had listened to the voice of Lyndon LaRouche, then perhaps we might have managed to avoid the social upheavals we confront today... 30 or 40 years ago, he proposed a different model of globalization, based on the principles of physical economy: in particular, the famous project, which he and his wife, Helga Zepp-LaRouche, put

forward for international discussion – the so-called Eurasian Land-Bridge. This is a splendid and interesting project, which now, after many years, has begun to be implemented through the Chinese Belt and Road Initiative, which we support through linking it with the Eurasian Economic Union...

“It is the principles of Physical Economy championed by LaRouche, that today underlie the Chinese economic miracle and are there in the foundations of India’s economic development policy. The supporters of LaRouche in those countries exert a fruitful, very positive, and constructive influence on economic policy-shaping in these leading nations of the new world economic paradigm...”

“Lyndon LaRouche turned out to be right. Today we rely on his work, his writings, in composing proposals for a very rapid transition to a new world economic paradigm. We call it an integrated world economic model, in which finance capital will be subordinated to the tasks of developing the economy, and in which the principles of Physical Economy will come to fruition. As we can see, countries that are taking this path are enjoying success....” [8].

Therefore, in the coming decades, we can expect a radical renewal of the physical basis of the world economy – primarily, that all energy, transport, water and communication systems will be fundamentally upgraded through large-scale infrastructure projects using the latest technologies. These projects can be financed independently of the IMF, of the World Bank and of the international capital markets, by the governments of the respective countries themselves, namely through the establishment of government credit lines. The necessary exchange of technological progress through infrastructural and other projects can be organized by means of long-term trade and credit agreements between the participating countries, as suggested by L. LaRouche in his concept of “Trade without currency.” That takes us to, I would call it the strategic conference, which was held in the middle

of April, 2023, under the title “Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet” [9], which was attended by approx. 40 speakers from all continents.

In short, LaRouche showed how the creation of stable regional cooperation could be organized when a commodity basket consisting of basic commodities would be used as a standard cost to protect mutual trade and credit agreements from currency volatility. Thus, the foundation for the future new global financial system would be created. In Asia, important efforts have already been made in this direction. An international structure for large-scale infrastructure projects [10] has already been outlined in the concept of the “Eurasian Land-Bridge,” the construction of a colossal network of infrastructure corridors between Europe and Asia, from East to West and from North to South, with high-speed rail links, water channels, pipelines, power supply and communication networks, etc.

A New Security Architecture and its Philosophical Foundations

The Bulletin of the Atomic Scientists has now moved the Doomsday Clock to 90 seconds before midnight, the closest it has been to the symbolic time of the annihilation of humanity and the Earth since 1947 [11]. This is alarming, which is why leaders in the Global South have been making the case to halt the warmongering over Ukraine and against China.

At the same time, the largest U.S. mutual funds – which manage the retirement and other savings of tens of millions of Americans – are profiting from investments in nuclear weapons, cluster munitions and other banned or controversial arms [12]. In this case, how could the world believe in the “fight” against the climate crisis and global warming? Aren’t wars one

of the causes?

From the outset of the war in Ukraine, the Schiller Institute has insisted in a number of conferences, beginning on April 9, 2022, that the only solution to this crisis would be the establishment of a new global security and development architecture, which takes into account the security interest of every single country on the planet. This view is shared by more and more forces in the world. There is a “tectonic shift” underway in world politics, in which the nations of the Global South are rising up against the unipolar world order, the attempts to create a Global NATO and a New Global Financial Pact in which they see no opportunities for development, but a threat to their existence and new colonialism.

Even the Atlantic Council admitted: “What the developing and low-income countries really need are concrete initiatives and the less said about grand strategy the better. Dressing those initiatives up as parts of a “new global financial architecture” risks conflating them with the geopolitical conflict centered around changing or preserving the current world order. That conflation will only make it more difficult to develop the international consensus required to adopt those measures.” (Tran, 2023).

In this direction, Helga Zepp-LaRouche recalled [13] the political foundation for durable peace, given by L. LaRouche in 1983, which he thinks should be: a) the unconditional sovereignty of each and all nation-states, and b) cooperation among sovereign nation-states to the effect of promoting unlimited opportunities to participate in the benefits of technological progress, to the mutual benefit of each and all.” “That political foundation is now in sight... What remains is for world citizens to create a miracle: to spur the U.S. to sincerely offer to join this new era,” she noted. She suggested ten principles upon which the new era needs to be based. Her formulation of her tenth principle reads: “The basic assumption for the new paradigm is, that man is

fundamentally good and capable to infinitely perfect the creativity of his mind and the beauty of his soul... and that all evil is the result of a lack of development, and therefore can be overcome." [14]

These principles are embedded in her husband's overall political-economic philosophy, which views physical economy as the science of applying the creative mind of man in practice, as a process of transforming the universe through man's socio-economic activity.

In summary, in contrast to conventional economic theories, physical economy focuses exclusively on the real economy, putting aside financial and monetary measures of economic performance. Researchers in this field identify scientific and technological progress as the main driver of increases in real productivity, and study how economies evolve through an unending series of stages of development and structural transformation, under the impact of scientific and technological progress, and related advances in human knowledge. From the general characteristics or "laws" of this evolutionary process, scientists derive principles for the long-term development of nations, which are of vital importance for economic policy making.

The intimate relation between physical economic development and human creativity – in the strict sense exemplified by the process of scientific discovery – leads to a further, profound field of investigation. On the one side, human creativity is shown to be an essentially unlimited resource, providing the means for progressively overcoming all conceivable limits to the future expansion of human activity on the Earth and beyond. On the other hand, to the extent the economy of a nation is organized to foster maximum rates of scientific and technological progress, the economy becomes an instrument for realizing the creative potentials of the population, through their involvement in the generation of new knowledge and its assimilation into the economic process as a whole. In this

context the problem of alienation is discussed, which is the main barrier standing in the way of involving the masses of the population into scientific activity, and a future direction of economic development leading to the emergence of what we call a “Knowledge Generator Economy” is proposed.

The essential goal of physical economy is human happiness: Not only freedom from material want, but to create the conditions in which the creative potential of each individual is realized to the maximum extent possible, in an environment of progress and a general expansion of knowledge (LaRouche, 1995, LaRouche, 20016, Tennenbaum, 2015).

Conclusion

LaRouche’s ideas are attractive to that part of the political and economic elite of the countries of the world, and, in particular, Russia, which has placed its hopes on industrial development, instead of the raw material and speculative economy that dominates today.

Unloved in his homeland, but respected abroad, LaRouche left a rich intellectual legacy from which there is a lot to be appreciated, and implemented, for the purpose of national, regional, and, why not, global development – so as to achieve lasting peace on the planet, rather than a “clash of civilizations.”

Footnotes:

[1] In 1975, LaRouche proposed the International Development Bank, a plan to strengthen every currency in the world with long-term, low-interest loans for development projects, and the export of capital goods to the underdeveloped sector. Within a year, the plan was accepted, unconditionally, by the Non-Aligned Movement, a group of 86 countries, mostly from the

underdeveloped sector, with LaRouche's friend, Indian Prime Minister Indira Gandhi, as one of their leading voices. LaRouche also offered the New Bretton Woods plan, as well as detailed accounts of the industrial development of Africa, Mexico, South America, Southwest Asia, India, and the Indian Ocean basin, not to mention the United States and other countries.

This original proposal is the conceptual origin of the many new international development banks coming into being in 2015 and beyond. In it, LaRouche showed how to bring the world together around the creation of a better future for all. (See LaRouche, L. 2019. How The International Development Bank Will Work: IDB. https://larouchepub.com/lar/2022/4920-how_the_international_developm-lar.html).

Many world leaders have personally worked with LaRouche to promote a new international financial system based on physical economic development.

LaRouche's enemies did not forgive him for this. A federal raid involving 400 agents was carried out on LaRouche's home and political offices in 1986, after which he was convicted and sent to jail. (See The Battle for Justice: The LaRouche Case https://archive.schillerinstitute.com/exon/exon_toc.html).

[2] The Schiller Institute is a political and economic think tank founded by Helga Zepp-LaRouche, which is registered in eight countries and has friends in around 40 countries. It is among the principal organizations of the LaRouche movement. The Institute's stated aim is to apply the ideas of the poet and philosopher Friedrich Schiller to the contemporary world crisis. Their constitution, adopted in 1984, rails against international financial institutions and other supranational bodies, that hinder development, and, thus, lasting peace in the non-Western world.

The Institute has initiated numerous conferences since its inception in North and South America, Europe, Asia, Africa and Australia, to promote the idea of “peace through development.” The discussion at these conferences centers around LaRouche’s proposals for infrastructure projects such as the “Eurasian Land-Bridge,” and the “Oasis Plan,” a Middle East peace agreement based on Arab-Israeli collaboration on major water projects, as well as proposals for debt relief, and a sweeping reorganization of the world monetary system. The Institute strongly opposes the “Clash of Civilizations” thesis of Samuel Huntington, and appeals for a dialogue of civilizations.

[3] See The Schiller Institute. Recent news
<https://schillerinstitute.com/recent-news/>

[4] Schiller Institute international conference June 18-19, 2022 “There Can Be No Peace without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System”
<https://schillerinstitute.com/?s=There+Can+Be+No+Peace+without+the+Bankruptcy+Reorganization+of+the+Dying+Trans-Atlantic+Financial+System>

[5] PETITION: Convoke an International Conference to Establish a New Security and Development Architecture for All Nations.
<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/23/petition-convoke-an-international-conference-to-establish-a-new-security-and-development-architecture-for-all-nations/>

[6] A two-day international conference “On the Verge of a New World War: European Nations Must Cooperate with the Global South!”
<https://schillerinstitute.com/blog/2023/07/20/conference-on-the-verge-of-a-new-world-war-european-nations-must-cooperate-with-the-global-south/>

[7] See Pres. Ramaphosa addressing the New Global Financing PACT summit in Paris
<https://www.youtube.com/watch?v=ZMs06h1buy0;> President

William Ruto on The Summit for a New Global Financing Pact in Paris https://www.youtube.com/watch?v=hPEb5x0NN_s; Rumble, O., Gilder, A. 2023. The Paris Summit for a New Global Financing Pact: Our Takeaways. African Climate Wire, 4 July 2023

<https://africanclimatewire.org/2023/07/the-paris-summit-for-a-new-global-financial-pact-our-takeaways/>

[8] Sergey Glazyev, On the 100th Anniversary of Lyndon LaRouche's Birth. December 9, 2022. https://www.youtube.com/watch?v=_nkLsgz6fU0

[9] Without the Development of All Nations, There Can Be No Lasting Peace for the Planet. April 15 & 16, 2023. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230415

[10] By the way, one of the top-priority projects Alexander Grigoryevich Granberg a leading Russian specialist in the area of comprehensive economic development of the regions of Siberia and the Far East, who headed the Council for the Study of Productive Forces (SOPS) under the Ministry of Economics of the Russian Federation (RF), worked on was the construction of a tunnel under the Bering Strait, which would connect the railroad systems of Russia and the USA. This idea is a key one in LaRouche's program for global economic recovery. In 2027, when the tunnel should unite the two shores of the Bering Strait (according to the plan), the railroad station on the Russian coast would be named after Prof. Menshikov, and the one on the American side would be named after Lyndon LaRouche. Officially, in RF, the project to link Russia and the USA by railway across the Bering Strait was incorporated in 2007 in the "Strategy for the Development of Rail Transport in the RF to 2030," adopted by the Government of the RF. This resulted, to a significant degree, from the efforts of such Russian scientists as Professor Menshikov and Academician Granberg, who sympathized with LaRouche's ideas (See Russian Website Features LaRouche's Influence in Post-Soviet Russia. In:

Executive Intelligence Review. 2012. 39 (21), pp. 19-20. https://larouchepub.com/eiw/public/2012/eirv39n21-20120525/15-22_3921.pdf).

The idea of such a bridge or tunnel across the Bering Strait to connect North America and Eurasia dates back to the end of the 19th century, but its realization has always been hindered by various circumstances.

[11] A time of unprecedented danger: It is 90 seconds to midnight. 2023 Doomsday Clock Statement. Science and Security Board, Bulletin of the Atomic Scientists, January 24, 2023. <https://thebulletin.org/doomsday-clock/current-time/>

[12] The largest fund managers are heavily invested in arms manufacturers, nuclear weapons, and controversial weapons. Weapon Free funds, 2023 <https://weaponfreefunds.org/fund-managers>

[13] To End Colonialism: A Mission for All Youth. Schiller Institute International Online Youth Conference, Saturday, March 11. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/march_11_2023_online_conference

[14] Ten Principles of a New International Security and Development Architecture. Helga Zepp-LaRouche at the Nov. 22 Schiller Institute conference, "Stop the Danger of Nuclear War Now; Third Seminar of Political and Social Leaders of the World". <https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>

References

Asian Development Bank. 2021. Redefining Strategic Routes to Financial Resilience in ASEAN+3. ADB, December 2021

Bifulchi, G. 2003. Islamic banking in Russia: why does it matter? Special Eurasia [viewed January 18, 2023]. Available from:

<https://www.specialeurasia.com/2023/01/18/islamic-banking-in-russia/?fbclid=IwAR3YjChZ-dTR2BozAPKTP64jGM-rXmUZDuEOHXlzgey06plPiEGiho8tL0E>

Burrows, M. 2002. Red Cell: Is the West losing the Global South? Security & Strategy [viewed December 10, 2022]. Available from:

<https://www.stimson.org/2022/red-cell-2-is-the-west-losing-the-global-south/>

China Business Summit. 2023. [viewed July 17, 2023]. Available from: <https://chinabusinesssummit.co.nz/>

Glazyev, S. 2001. Russia Is Facing Financial Shocks. Address to Duma official hearing "On Measures To Ensure the Development of the Russian Economy Under Conditions of a Destabilization of the World Financial System", June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from: https://archive.schillerinstitute.com/duma/duma_glazyev.html

Goldgeier, J. 1999. The U.S. Decision to Enlarge NATO. // Brookings Review, 1 June 1999, 19-21. Available from: <https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/goldgeier.pdf>

LaRouche, L. 1995. The meaning of the term 'physical economy'. // Executive Intelligence Review. 22 (1), 62-63. https://larouchepub.com/eiw/public/1995/eirv22n01-19950101/eirv22n01-19950101_074-the_meaning_of_the_term_physical-lar.pdf

LaRouche, L. 2000. On a Basket of Hard Commodities: Trade Without Currency. // Executive Intelligence Review. 27(30), 4-19. https://larouchepub.com/lar/2000/lar_commodities_2730.html

LaRouche, L. 2001. Policy Changes Needed To Overcome the

Collapse. Testimony to the Russian State Duma's Economics Committee, in Moscow on June 29, 2001 [viewed June 15, 2023]. Available from:
https://archive.schillerinstitute.com/highlite/highlite_duma_6_29_01.html#LaRouche%20to%20Duma

LaRouche, L. 2016. The Gravity of Economic Intentions. // Executive Intelligence Review. 28 (13), 20-55.
https://larouchepub.com/eiw/public/2018/eirv45n11-20180316/26-65_4511-lar.pdf

Tennenbaum, J. 2015. The Physical Economy of National Development. Berlin, September 27, 2015.
<https://www.scribd.com/document/370188870/The-Physical-Economy-of-National-Development-Definitivo-Jonathan-Tennenbaum>

Tran, H. 2023. Lessons from the Paris Summit for a New Global Financing Pact. Atlantic Council [viewed August 15, 2023]. Available from:
<https://www.atlanticcouncil.org/blogs/econographics/lessons-from-the-paris-summit-for-a-new-global-financing-pact/>

About the author:

Education and degrees awarded

PhD in Political Philosophy, Bulgarian Academy of Sciences (BAS), Institute

for the Study of Societies and Knowledge, Sofia, Bulgaria;

Doctoral Dissertation: "Transformations in geopolitics and new methods and practices of geopolitical forecasts", 15.06.2018

MA Communication and library management, "St. Cyril and St. Methodius" University of Veliko Tarnovo

MA thesis: "Children's book publishing and its presence in the global network", 2006

Areas of research

Political philosophy, chronopolitics, geopolitics, futurology,

global forecasting

Academic positions

10.11.2020 – currently, Assist. Prof., Bulgarian Academy of Sciences, Institute of Philosophy and Sociology, Department of Social Theories, Strategies and Prognosis

28.06.2018 – 01.07. 2020, Research Assistant, Bulgarian Academy of Sciences, Institute for the Study of Societies and Knowledge, Department of Social Theories, Strategies and Prognosis

Monographs:

Pavlova, V. 2020. The role of the Asia-Pacific region in global geopolitical transformation

In addition, Vihra Pavlova has written many texts in collections of papers and scientific journals listed in her CV below.

Download (PDF, Unknown)

**Interview med formand Tom
Gillesberg:
Økonomisk Politik, LaRouches
bud: Vækst gennem
infrastruktur og kreativitet**

(Ideer & Indsigt #4)

10. februar 2023: I denne episode taler Schiller Instituttet med Ivan Skarum om hvordan menneskelig udvikling og kreativitet er fundamentet for at skabe et succesfuldt samfund.

Hvordan skabes fundamentet for menneskelig fremdrift, gennem fokus på både individet og statens rammebetingelser.

Nogle er uenige med instituttets hårde kritik af samfundet, men findes der alligevel nogle centrale pointer vi kan bruge i en moderne tid?

Fra arkivet: Schiller Instituttets foretræde i 2014 for Folketingets Udenrigsudvalg: Lad ikke krisen i Ukraine føre til 3. Verdenskrig!

Foretrædet blev holdt den 18. marts 2014. Se her på Folketingets hjemmeside.

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche advarede i begyndelsen af februar om, at verden befandt sig i en nedtælling til atomkrig, der kunne udløses fra slutningen af februar og fremefter, hvis ikke det lykkedes at vriste USA ud af Storbritanniens geopolitiske kløer, og erstatte konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina med en politik baseret på gensidig respekt og samarbejde. Et kursskifte, der bedst kunne effektueres, hvis præsident Barack Obama blev fjernet som præsident under trussel om en rigsretssag. [i]

LaRouche begrundede sin advarsel med, at de mange bankhjælpepakker efter finanskrisen i 2008 ikke har reddet det transatlantiske finanssystem, som stadig er i dyb krise, og at den planlagte bail-in-proces – dvs. at man bruger bankkundernes penge til at redde bankerne – ikke vil redde systemet, men tværtimod medføre panik. Det vestlige finanssystem synger altså på sidste vers, og man har desperat brug for at undertvinge sig Rusland og resten af Eurasien, så man kan fjerne den eneste reelle udfordring til Storbritannien og USA, og plyndre det økonomiske potentiale, der er opbygget i Asien over de seneste årtier.

Den 21. februar medvirkede jeg i et to timer langt radioprogram på radio 24/7, hvor jeg i detaljer forklarede, at man under ledelse af USA's viceminister for europæiske anliggender, Victoria "Fuck EU" Nuland, var i gang med at gennemføre et neonazistisk kup i Kiev, der ville kunne føre til en direkte konfrontation mellem Rusland og Vesten, farligere end Cuba-krisen i 1962.

Grunden til, at krisen er så farlig, er, at den følger på en langvarig vestlig kampagne, hvor man systematisk siden Sovjetunionens opløsning i 1991 har forsøgt at mindske den russiske indflydelse i Europa, gennem at indlemme de tidligere russiske allierede i Nato og EU. Samtidig har man under stærke russiske protester været i gang med opbygningen af et europæisk antimissilforsvar, der ville kunne indsættes imod et

evt. russisk gengældelsesangreb, hvis Ruslands og Kinas atomarsenal blev udsat for et altødelæggende vestligt angreb.

Efter konfrontationen med Rusland og Kina over Libyen, Syrien og Iran er kamppladsen nu flyttet til Ruslands forgård Ukraine. Derved har man tvunget Rusland til at reagere, hvis de ikke ønsker at blive fanget i en håbløs situation, hvor de ikke har andet valg end at underkaste sig Vesten. Derfor er atomkrig i allerhøjeste grad en mulighed.

I den nuværende vestlige krigspropaganda fremhæver man igen og igen, at man betragter Krims løsrivelse fra Ukraine og den netop afsluttede folkeafstemning, der med massivt flertal ønskede en optagelse i Rusland, som ulovlig, fordi den strider imod Ukraines forfatning. Man glemmer i samme åndedrag at gøre opmærksom på, at regeringen i Kiev, som USA og EU har anerkendt som repræsentanter for det ukrainske folk, kom til magten ved et statskup under trusler om vold den 22. februar, der på det kraftigste forbrød sig imod Ukraines forfatning og imod den aftale, der, ved EU's mellemkomst, var blevet indgået dagen før. Ifølge Ukraines forfatning kan præsidenten kun afsættes, hvis et flertal på to tredjedele rejser en rigsretssag, der efter at være blevet prøvet ved forfatningsdomstolen, bliver vedtaget af trefjerdedele af parlamentets medlemmer. Det skete aldrig. **[ii]**

At alt ikke er, som vestlige medier siger, ses også ved den offentliggjorte samtale mellem den estiske udenrigsminister Paet og EU's udenrigsrepræsentant Ashton, hvor man diskuterede rapporter fra Ukraine om, at de snigmord, på såvel demonstranter som politifolk, som blev brugt til at legitimere afsættelsen af Janukovitj, sandsynligvis var begået af dele af oppositionen.

Det ukrainske statskup blev muliggjort af den veltrænede milits fra Dmitri Jarosj' Pravy Sektor, Sektor Højre. Det er måske en stor del af forklaringen på, at halvdelen af regeringen ifølge Peter Munk Jensen fra Dansk Institut for

internationale Studier er fra den yderste højrefløj, med deltagelse af Svoboda-partiet, der har en åben nynazistisk baggrund og nu besætter vicestatsministerposten, og Sektor Højre, der har to ministerposter og nummer to plads i det nationale sikkerhedsråd.

Jeg vil minde om en resolution vedtaget af EU-Parlamentet den 13. december 2012, hvor man i punkt 8 udtalte, at man "er bekymret over den stigende nationalistiske stemning i Ukraine, der kommer til udtryk i støtten til partiet Svoboda ... Minder om, at racistiske, antisemitiske og fremmedfjendske synspunkter strider mod EU's grundlæggende værdier og principper, og appellerer derfor til pro-demokratiske partier i Verkhovna Rada om ikke at tilslutte sig, godkende eller danne koalitioner med dette parti".

Under den nye regering har der allerede været eskalerende vold imod politiske modstandere, jøder og russisktalende, med afbrænding af kontorer og huse og voldelige overfald. Sektor Højre har også krævet at blive betragtet som en del af Ukraines militær med adgang til våbenlagre og træningsfaciliteter, noget som under militære protester er ved at blive gennemført. Ukraines regering har netop meddelt, at hæren vil blive suppleret med en nationalgarde på 40.000 mand, der dels skal skaffes ved tilgang af tidligere soldater og helt nye. Denne nationalgarde vil udgøre et ukrainsk Waffen-SS i lighed med den ukrainske "frihedshær", som blev oprettet i samarbejde med de nazistiske besættelsesstyrker under Anden Verdenskrig.

Vestens nuværende samarbejdspartnere i Ukraine ser nemlig Stepan Bandera, der var lederen af de ukrainske "frihedskæmpere", der samarbejdede med Nazityskland, som deres store frihedshelt, på trods af, at hans bevægelse OUN-B stod bag massive massakrer på jøder, polakker og andre, som man mente skulle udrenses fra Ukraine. Ifølge en rapport fra USA's Nationale Arkiver i 2010, stod OUN-B bag en masseudryddelseskampagne imod polakker og jøder, der alene

sommeren 1943 førte til drab på 70.000 civile. OUN-B's ledere blev aldrig stillet til ansvar for folkemordet, for efter krigen blev de ansat af henholdsvis MI6, amerikansk og tysk efterretning, til at opbygge anti-kommunistiske netværk i Sovjetunionen.

Protesterne på Euromaidan og det efterfølgende kup var ikke en lokal ukrainsk affære. Victoria Nuland har i en tidligere sammenhæng præciseret, at man havde brugt over fem mia. dollars på at få Ukraine drejet over i en provestlig retning. Den samme Nuland blev også afsløret som værende særdeles aktiv i at sammensætte den nye regering med Arsenij "Jats" Jatsenjuk i spidsen. Politiske ledere fra såvel USA som EU var i hele processen besøgende på Euromaidan, for at sørge for at drive processen, der ledte til statskuppet, fremad.

Det har sammen med det foregående geopolitiske spil fanget verden i en farlig proces, der kan føre til atomkrig. Rusland har indtil nu begrænset sig til at beskytte Krim og er ikke gået militært ind i resten af Østukraine, men hvis der sker angreb på etniske russere, hvilket der med den nuværende regering er stor fare for, så kan vi snart have russiske soldater langt inde i Ukraine og involveret i militære kampe.

Der er heldigvis mulighed for en løsning. Formanden for USA's senatskomité til overvågning af efterretningsaktiviteter, Diane Feinstein, anklager nu Obama-administrationen for ulovligheder, så der er mulighed for, at Obama kan stækkes og forhindres i at trykke på knappen. Samtidig må EU komme til fornuft.

Både Rusland, Ukraine og EU har brug for fred, stabilitet og økonomisk udvikling i Ukraine. Vi må respektere Ruslands legitime krav på sikkerhed, f.eks. ved en garanti imod, at Ukraine kan komme med i Nato og et stop for inddæmnings- og konfrontationspolitikken. Vi må på basis af aftalen fra den 21. februar sammensætte en repræsentativ regering, der kan lede landet frem til frie valg og som samtidig kan udarbejde

forslag til en ukrainsk statsform, der bedre er i stand til at tilgodese de store regionale forskelle mellem øst og vest.

EU bærer et hovedansvar for den nuværende krise gennem sit krav om, at Ukraine skal vælge mellem EU og Rusland. Løsningen må være det modsatte, nemlig, at Ukraine skal være en bro mellem EU og Rusland. Med LaRouches forslag til Den eurasiske Landbro, infrastrukturkorridorer, der forbinder Vesteuropa med resten af Eurasien, vil et sådant samarbejde kunne realiseres. Vi kan reorganisere det bankrotte finanssystem med Glass/Steagall-lignende bankopdelinger og banksaneringer og efterfølgende skabe nationale kreditter til økonomisk opbygning. I stedet for EU's angreb på national suverænitet kan vi, på baggrund af samarbejde mellem suveræne nationalstater til gensidig fordel, have en verden, hvor vi ikke blot kan undgå krig, men også samarbejder om at bygge langvarig fred til gavn for de kommende generationer.

Tak for ordet.

**Pressemeddelelse den 6.
januar 2021:
Hvorfor USA og NATO bør
underskrive traktaterne
foreslåede af Putin.
Interview med rusland-ekspert**

Jens Jørgen Nielsen til Schiller Instituttet i Danmark

Læs afskriftet på engelsk nedenunder.

KØBENHAVN – I lyset af den eskalerende spænding mellem USA/NATO og Rusland, som kan føre til en varm krig, ja endog atomkrig, foretog Schiller Instituttet i Danmark et timelangt engelsksproget video/lydinterview med Rusland-ekspert Jens Jørgen Nielsen den 30. december 2021.

Jens Jørgen Nielsen er cand. mag. i idéhistorie og historie, og var i slutningen af 1990'erne Politikens Moskva-korrespondent. Han er forfatter til flere bøger om Rusland og Ukraine, leder af Russisk-Dansk Dialog og lektor i kommunikation og kulturelle forskelle på Niels Brock handelshøjskole. Jens Jørgen Nielsen underviser på Folkeuniversitetet og andre steder, ligesom han arbejder med danske eksportvirksomheder, der vil ind på det russiske, ukrainske og hviderussiske marked. Han har i mange år arrangeret rejser til Rusland.

Jens Jørgen Nielsen, med mange års erfaring i at analysere Rusland, Ukraine og vestlige holdninger og handlinger i forhold til Rusland, taler tydeligt om konsekvenserne, hvis ikke Vesten er villig til seriøst at forhandle en diplomatisk løsning på de "røde linjer", som Putin og andre førende russiske talsmænd har udtalt er ved at blive krydset: Hvis Ukraine tilslutter sig NATO, og hvis NATO's ekspansion mod øst fortsætter, og hvorfor USA og NATO burde underskrive Putins foreslåede traktater om disse spørgsmål.

Jens Jørgen Nielsen tager fat på de ændringer, der er nødvendige på den vestlige side, som vil afgøre, om de kommende forhandlinger mellem USA og Rusland om disse "røde

linjer" den 10.-13. januar vil lykkes med at trække verden tilbage fra randen af krig.

Interviewet er endnu vigtigere efter bekendtgørelsen den 3. januar 2022 for første gang af en fælles erklæring fra stats- og regeringscheferne for de fem atomvåbenstater, som også er de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd om, at "atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes", og dermed anerkendelsen af hvad der er på spil under den nuværende krise.

Nogle højdepunkter:

Et højdepunkt er Jens Jørgen Nielsens personlige diskussion i 1989 med Mikail Gorbatsjov om NATO-udvidelse mod øst:

"Faktisk havde jeg en lang snak med Mikhail Gorbatsjov, den tidligere leder af Sovjetunionen, i 1989, lige da NATO begyndte at bombe Serbien, og da de indlemmede Polen, Tjekkiet og Ungarn i NATO. Man bør huske på at Gorbatsjov er en meget rar person. Han er en meget livlig person, med godt humør og en erfaren person. Men da vi begyndte at snakke, spurgte jeg ham om NATO-udvidelsen, som foregik præcis den dag, hvor vi snakkede. Han blev meget dystert, meget trist, fordi han sagde: Altså, jeg talte med James Baker, Helmut Kohl fra Tyskland og flere andre personer, og de lovede mig alle ikke at flytte en tomme mod øst, hvis Sovjetunionen ville lade Tyskland forene DDR (Østtyskland) og Vesttyskland, for at blive ét land, og komme til at blive medlem af NATO, men ikke bevæge sig en tomme mod øst.'... Det stod ikke skrevet, for, som han sagde, "Jeg troede på dem. Jeg kan se, at jeg var naiv."

Et andet vigtigt afsnit er, hvad Jens Jørgen Nielsen ville sige til Biden, og andre NATO-statschefer, i en privat diskussion før de kommende forhandlinger mellem USA/NATO og Rusland. "Jeg ville sige, 'Se, Joe, jeg forstår dine bekymringer. Jeg forstår, at du ser dig selv som en forkæmper

for frihed i verden, ... men ser du, det spil, du nu spiller med Rusland, er et meget, meget farligt spil. Og russerne, som et meget stolt folk, man kan ikke tvinge dem', angående USA's og nogle europæiske landes politik, til at skifte Putin ud med en anden præsident. "Jeg kan forsikre dig, Joe Biden, vær sikker på, at hvis det lykkes, eller hvis Putin dør i morgen, eller de på en eller anden måde får en ny præsident, kan jeg forsikre dig om, at den nye præsident vil være lige så hård som Putin, måske endda hårdere... Jeg tror,□□det ville være klogt for dig, lige nu, at støtte Putin, eller at handle med Putin, engagere sig med Putin og lave noget diplomati, fordi alternativet er en mulighed for krig, og du burde ikke gå over i historien som den amerikanske præsident, der sikrede menneskehedens udryddelse. Det ville være et dårligt, meget dårligt eftermæle for dig.'

Han forholder sig til den reelle mulighed for, at vi søvngængeragtigt går ind i atomkrig, som før 1. Verdenskrig, som svar på Schiller Instituttets memorandum Er vi søvngængeragtigt på vej til atomkrig 3. verdenskrig? den 24. december 2021.

"[Man] kan forestille sig, hvad der vil ske, hvis Kina, Iran og Rusland havde en militær alliance, der gik ind i Mexico, Canada, Cuba, måske også opstillede missiler dér... [T]anken om en atomkrig er forfærdelig for os alle, og det er derfor jeg synes, at politikere må komme til fornuft... for milliarder vil dø i dette. Og det er et spørgsmål, om menneskeheden vil overleve. Så det er et meget, meget alvorligt spørgsmål. Og jeg tror vi bør spørge om Ukraines ret til at have NATO-medlemskab, som dets egen befolkning egentlig ikke ønsker, er det virkelig værd at risikere en atomkrig for? Sådan vil jeg sige det."

Interviewet har andre afgørende afsnit:

Baggrund om NATO's udvidelse mod øst.

Fuld støtte til seriøse forhandlinger med Rusland og underskrivelse af de to foreslåede traktater, som opfordret af Schiller Instituttets grundlægger og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Forkerte forestillinger i vesten om Rusland og Putin, og manglen på vilje til at håndtere andre kulturer som ligeværdige, medmindre de er ligesom os.

Hvordan pro-vestlige holdninger i Rusland, herunder af Jeltsin og Putin, blev afvist, og Rusland derefter vendte sig mod Kina.

Hvordan Ukraine-krisen ikke startede med "annekteringen" af Krim, men med det han kalder "et kup" mod den ukrainske præsident Janukovitj, som ønskede økonomiske forbindelser både med EU og Rusland; plus baggrunden for Krim-spørgsmålet.

Vigtigheden af en dialog mellem kulturer, herunder "Musikalsk dialog mellem Kulturer"-koncerterne i København, arrangeret af Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog og Det kinesiske Kulturcenter i København.

Jens Jørgen Nielsens opbakning til mange af Schiller Instituttets idéer og indsatser.

Mere information, eller for at aftale et nyt interview, kontakt:

Michelle Rasmussen fra Schiller Instituttet i Danmark: 53 57 00 51, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitute.com; www.schillerinstitut.dk

Afskrift på engelsk: (Kortet på side 15 viser NATO, hvis Ukraine og Georgien bliver medlemmer.)

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets Venner på TV2 Lorry i serien "RUC undersøger" – De små partier

Se programet her på TV2 Lorrys hjemmeside. (17 min.)

TV2 Lorry: »Hvilke emner har de små partier fokus på, og hvad er det, der driver folkene bag«. Dokumentaren produceret af Rasmus Ahlefeldt Simonsen og Sebastian Hartmann, journaliststuderende fra Roskilde Universitets kandidatuddannelse, blev vist på TV2 Lorry den 1.-4. september 2021. Det 17 minutter lange program satte lys på Schiller Instituttets Venner og Tværpolitisk Forening i Dragør. Spidskandidat Tom Gillesberg blev interviewet, og han fremviste mange af sine berømte valgplakater. »Jeg lever og ånder for visioner, for store idéer, for noget der har betydning – at sætte en dagsorden, som har afgørende betydning for fremtiden«.

Følgende er vores rapport til vores Schiller Institut kollegaer rundt om i verden:

Documentary about the Friends of the Schiller Institute's coming election campaign in Denmark shown on a major TV station

A very good 17-minute documentary about the Friends of the Schiller Institute (SIVE) and one other small party was, and will be, broadcast a total of four times on the local Copenhagen area affiliate of TV2, one of the two national TV programs.

Here is the

link: <https://www.tv2lorry.dk/ruc-undersoeger/ruc-undersoeger-de-ukendte-partier-14>

The program is called “The Small Parties,” and was made by two journalist students from Roskilde University’s master’s degree program. They chose SIVE out of many small parties and lists which will run in the November municipal elections.

There are several sections of the interview they conducted with Copenhagen mayoral candidate Tom Gillesberg, as well as candidates Feride Gillesberg and Michelle Rasmussen. Another highlight is that many of our famous election posters are shown, with and without Tom’s explanation. There are also pictures of interesting political and cultural artifacts in our office, including a LaRouche presidential election poster.

A university associate professor is interviewed who describes SIVE as a “serious party,” and concludes that while some people think that voting for a small party is a waste of their vote, it can actually be an important way to support issues that voters think are important, which can influence the larger parties.

The election posters shown included: When the bubble bursts – a New Bretton Woods; Economic collapse; Glass-Steagall or chaos; Before a new financial crash – Bank separation; Win-Win with BRICS– not collapse and war; Before the next financial crash – Copenhagen should join the Silk Road; Helium-3 from the Moon for unlimited fusion energy on Earth and Free music education – Create a new renaissance – Classical music for all children.

Here are some excerpts:

Narrator: Some parties have a great vision.

Tom Gillesberg: For us, it is about what kind of future we all will live in.

Narrator: Very big.

Gillesberg: We also want to go out into the universe...

Narrator: SIVE has issues like bank separation, and to get Helium-3 fuel from the Moon.

Narrator: Big political thoughts are thought up in their office... They have run for office since 2005...

Narrator: The amount of votes is not everything for Tom Gillesberg.

Gillesberg: The only reason I wanted to have anything to do with politics was not to get a position or popularity, but because it is about how can we make the world better. ..The level [of the big political parties] is too low. I live and breath for a vision, for great ideas, about things of great importance – to set an agenda, which has crucial meaning for the future. I have not met any party in Denmark, which is close to doing that. Yes, if there were, I would join.

Michelle Rasmussen says that Tom Gillesberg is an excellent candidate because he follows world developments and our campaign initiatives. Feride Gillesberg says that she hopes that Tom were elected, because it is in Denmark's interest. She would like to see him becoming the prime minister's advisor because Denmark has a patriot, a thinker who is engaged in Denmark's future. Use him as inspiration....

Narrator: SIVE is very serious about their campaign, a seriousness that many of the other [small] parties lack. [This led to the section with the university assistant professor.]

Narrator: Just because they don't get a lot of votes, it does not effect their large political engagement, and to try to have influence on something that is important for them.

Formand Tom Gillesbergs blev interviewet på DR P4, om at stille op som løsgænger, den 23. februar 2021

3 minutter:

Schiller Instituttet · Tom Gillesberg På P4 23.2.21

København, 23. februar 2021 (Schiller Instituttet i Danmark) – I dag blev Tom Gillesberg interviewet af DR's populære landsdækkende radiokanal P4 i et program om løsgængere. De to værter, Knud Lind og Lotte Friis, ønskede at diskutere, hvorfor der i øjeblikket er det største antal løsgængere i Folketinget nogensinde, som alle har forladt de politiske partier, de blev valgt til at repræsentere, efter at de var blevet valgt. P4-værterne kontaktede Tom Gillesberg, fordi de ønskede at tale med ham om faktisk at stille op som en løsgænger, og fordi de erkendte, hvad der forstås af mange, at han er blevet en politisk institution i Danmark på grund af sine mange valgkampagner. Her er et udskrift af det 3 minutter lange interview, som blev sendt direkte kl.10.40.

P4 vært: (Efter at have forklaret, at de nuværende løsgængere havde forladt deres partier efter de var blevet valgt, fortsatte værten) Men der er også dem, der stiller op til valg som løsgængere. Og nu skal vi helt til bunden med måske den meste erfarne herhjemme i netop det, at stille op til valg som løsgænger, Tom Gillesberg, velkommen i " Formiddag på 4'eren."

Tom Gillesberg: Tak.

P4: Du er formand for Schiller Instituttet og har været stillet op til samtlige kommunal- og Folketingsvalg siden 2005. Man er fristet til bare indledende at spørge, hvorfor meldte du ikke ind i et parti? Så kan det være, at chancen for at komme ind er større?

Gillesberg: Fordi hele min idé var at ændre hele den politiske diskussion – at tage de virkelig store spørgsmål op, der bestemmer, hvordan fremtiden se ud, og så inddrage befolkningen i dem. Og det er ikke, hvad de politiske partier gør, så min platform har ikke været, at jeg skal have en politisk karriere. Siden jeg mødte Lyndon LaRouche og blev politisk aktiv, var det, at få de store spørgsmål, der bestemmer fremtiden, sat på dagsorden. Og det at stille op som løsgænger eller til kommunalvalget har været en måde for mig at komme ud med de visioner og idéer.

P4: Ja, fordi nogle af dine mærkesager gennem årene har været, at vi skal hente stoffet helium-3 på Månen og bruge det til at lave fusionsenergi her på Jorden, og du har også haft, at der skal oprettes et dansk magnettognet, der skal kobles til den Nye Silkevej, som er en togrute til Beijing. Og der er intet i vejen med det, og points for det overordnet set, men jeg har lyst til at spørge, har du overvejet nogle lidt mere enkle mærkesager?

Gillesberg: Det er de her store spørgsmål, der kommer til at bestemme, hvilken fremtid vi får. Hvis vi vil have det gode liv for hele Jordens befolkning uden at skulle få, for eksempel, et fossil mareridt, som mange frygter, så skal man bruge helium-3, så skal vi have fusionsenergi. Og det er noget, som ikke kommer af sig selv. Det kræver en intensiv indsats i et-to årtier af mange nationer, og hvis vi er med i det i Danmark, så skaber vi den her fantastiske fremtid.

Men hvis ikke vi tager de her store dagsordener ind, så er der

ikke nogle gode løsninger. Så bliver det sådan noget med, at vi skal spare, for at andre kan få det bedre, og det, mener jeg, ville være komplet tåbeligt.

P4: Men Tom, noget af det at være politiker er, et eller andet sted, at vil have noget af det igennem, kort sagt. Hvordan bliver du ved med at tro på det her?

Gillesberg: Det gør jeg ved – vi har, lige i den her uge, faktisk tre nationer, som netop er kommet til Mars. Og når jeg tidligere har snakket om Mars, og at vi skal ud i rummet, så siger folk, "Hvad er det for noget mærkelig fremtidsmusik? " Men det sker. Spørgsmålet er: Kina gør det her. Kina kommer til at tage helium-3 ned fra Månen til fusionsenergi på Jorden. Så det kommer til at ske. Spørgsmålet er så, om vi her i Danmark og vi her i Vesten, skal være med til det? Om vi skal være en del af den spændende fremtid, eller vi bare bliver sådan et eller andet museum, hvor folk kan komme og danse folkedans, og se hvordan man levede i gamle dage.

P4: Tak skal du have, Tom Gillesberg.

**Haste appel til præsident
Biden:
Tiden er inde til afgørende
handling for at imødegå
truslen om folkemorderisk**

affolkning i Afrika

På engelsk:

Jan. 31 (EIRNS)—I am Ramasimong Phillip Tsokolibane, the leader of the LaRouche movement in South Africa.

I lend my support to warnings delivered by our President, Cyril Ramaphosa, of the need for urgent action to get vaccines to Africa, and to nations elsewhere in the South, to fight the deadly COVID-19 virus. He delivered his warnings and demands to the world's nations in his Special Address at the virtual Davos Conference of the World Economic Forum (see video excerpt here.).

As quoted by the South African daily, *Business Day*, President Ramaphosa warned on Jan. 26, "We are all not safe if some countries are vaccinating their people and other countries are not vaccinating," urging that nations that have oversupplies of vaccines make them available to those who do not have them. This hoarding can have disastrous consequences, as will the continued use of patents by big pharma to restrict production and to overcharge the poorest nations. Speaking on behalf of the African Union, which South Africa currently chairs, Mr. Ramaphosa has called for those patents to be released or seized, so that production, and sale at cost, can take place in countries like South Africa, which have the necessary production facilities.

Mr. Ramaphosa reported to the World Economic Forum that the AU's African task team for COVID-19 vaccine acquisition has secured a provisional 270 million doses for the continent directly through vaccine manufacturers. This is in addition to the 600 million doses expected from the COVAX initiative. But

that is still well short of what is required for the 1.2 billion Africans to receive two doses each.

“Through its participation in these continental and global initiatives, S.A. continues to promote the need for universal, fair and equitable access to COVID-19 vaccines,” he said. “We all must act together in combating coronavirus, because it affects all of us equally, and therefore our remedies—our actions to combat it—must also be equal.” (See her.)

Three months ago, I issued an urgent appeal to then-President Donald Trump, calling on him to take bold and decisive action to deal with the twin crises of the COVID-19 virus pandemic and the conditions of starvation that were already beginning to ravage the African continent. Making vaccines available at low cost, with financial aid as needed, is a central feature of my proposal.

I pointed out that the U.S. Presidency, with its vast executive power, has the ability to address these problems with measures that would get medical aid and food to people who need it, and thereby save perhaps hundreds of millions of people facing certain death, as has been warned of, loud and clear, by no less an authority than former South Carolina Governor David Beasley, who is now Executive Director of the United Nations World Food Programme. I made this case once again in December.

The capacity of the United States—working with other nations to supply the medicines and health supplies, as well as the staffing needed to administer them—needs to be mobilized to avert the worst genocide in human history. The power of U.S. farmers to produce needed foodstuffs and the U.S. military’s marvelous logistical capabilities to get food and medicine to where it is needed, could be mobilized by the U.S. President. I have since submitted the outlines of a plan to accomplish this and I am working to refine the proposal with a group of experts and others on the Committee for the Coincidence of

Opposites, created by international Schiller Institute President Helga Zepp-LaRouche. (The plan is appended.)

For whatever reason, President Trump failed to act on my proposal, or any proposal, to deal with these crises. As a result, Africa is stalked by mass death on a scale unprecedented in human history. I can say with the assurance of certainty that this is and will be the case if action is further delayed.

There is now a new Administration in Washington, so I must place this crisis before the new President, Joe Biden, and his staff, and say that the world will judge harshly, indifference to these crises. The plan I propose offers the new President a chance to do something both great and important. Such is the responsibility that all who take the Presidential oath of office must face and act upon. The Presidency of the United States is the most powerful institution on the planet. The power of the Presidency gives the President a moral responsibility for the well-being of people beyond the borders of the United States. While respecting the sovereignty of nations, the President must seek cooperation to save the lives.

Read the words of a truly great American President, Franklin D. Roosevelt, speaking to his fellow Democrat successor across time, who in his acceptance speech for renomination to the Presidency in 1936, said:

“Governments can err, Presidents do make mistakes, but the immortal Dante tells us that divine justice weighs the sins of the cold-blooded and the sins of the warm-hearted in different scales. Better the occasional faults of a Government that lives in a spirit of charity, than the constant omission of a Government frozen in the ice of its own indifference.”

Heed this sage advice! I speak not only as a representative of South Africa, but on behalf of all Africans who are calling on

President Biden to act now to save lives. Tomorrow will be too late!

Ramasimong Phillip Tsokolibane

29 January 2021

Erklæring om COVID-19-tiltag af Dr. Joycelyn Elders, fhv. chefmilitærlæge i USA på vegne af Komitéen for modsætningernes sammenfald

På engelsk:

This statement was released on Christmas Eve, December 24. The Committee, initiated in July 2020 by a call from Helga Zepp-LaRouche of the Schiller Institute, involves many medical professionals, educators and retired U.S. military officers.

As the year 2020 draws to a close, let us fervently hope and diligently work, that the new year will bring about a great transformation for the health and well-being of all humanity.

This year has seen a sea of troubles, starting with the COVID-19 pandemic, which has already killed over 1.7 million people worldwide; which has exacerbated a famine crisis in large parts of the world, and which according to World Food Program director David Beasley, now threatens the lives of 270 million people; which has created mass unemployment and increasingly desperate conditions throughout the globe.

The COVID pandemic is not under control. We are now seeing new and more infectious strains of the coronavirus, as in Great Britain, which is creating economic chaos. This catastrophic situation can be remedied, but it requires the urgent mobilization of the population, including emphatically the implementation of public health measures, that have proven to be effective in containing the virus. We cannot simply wait for the vaccines to be administered. This emergency requires that nations work together to accomplish these solutions. Pandemics don't discriminate. Any nation, any region, any group of people not treated in the course of this pandemic will come back to harm us.

The following measures should be undertaken by national, regional, and local governments. Community organizations, universities, medical institutions, religious groups, and others can begin to implement aspects of this immediately. This will spur broader action and save lives in the interim.

- Public health measures should be strictly adhered to and enforced. These measures were recently reiterated by Surgeon General Dr. Jerome Adams, appearing on Sunday's "Face the Nation," December 20th: "We need to wash our hands, wear a mask, watch our distances, keep our household gatherings small."
- Get vaccinated. While this cannot be a mandatory requirement and is not without legitimate questions and concerns, it is highly recommended, as the best option, at present, to beat the COVID pandemic.
- Rapidly recruit, train, and employ thousands of young people to work as community health care workers to educate people regarding the public health measures cited above and to overcome "vaccine hesitancy and fear," and, where viable, to assist medical personnel with vaccine administration.
- Conduct mass testing, especially in areas of vulnerable

populations, i.e., the elderly, the impoverished, and “hot spots,” etc. This should be done with a rapid test, so that people get results immediately. This testing should be done regularly, once per month, until the area has a 65-70% vaccinated population. Testing sites should be established in areas where the vulnerable populations live, i.e. neighborhood churches, supermarket parking lots, etc. Mobile medical/clinic vehicles should be utilized wherever possible to reach out-of-the-way areas.

- Isolate and quarantine infected individuals. A safe, secure environment should be provided where people can recover and receive good food and medical treatment, while doing so.
- Begin public protocols immediately on promising prophylactic treatments, including Alpha-interferon and Vitamin D-3 supplements. These promising treatments and their results have generally been unreported. This may also address and build trust among the medically underserved communities, who have in many cases legitimate concerns about their general health conditions, independent of COVID-19.
- Get everything moving as rapidly and on as large a scale as possible. What would it take to get everyone in the U.S. and in most of the world vaccinated and COVID-free by Independence Day, July 4, 2021? In this regard the expertise of the U.S. military including the National Guard and the Army Corps of Engineers, should be utilized.

It is often said that hindsight is 20/20. Let the year 2020 be remembered as the year the population woke up, realized our past mistakes, and changed, in order to create a better and healthier world for all mankind.

Helga Zepp-LaRouche: Opfordring til oprettelse af en 'komité for modsætningernes sammenfald for at håndtere sult- og coronavirus-pandenien gennem et nyt globalt sundhedsinitiativ

Skriv under her.

Kombinationen af kriser, som vi står over for nu, har nået sådanne hidtil usete proportioner, at det ser ud til at overskride de psykologiske grænser for hvad, der er tåleligt. Sundhedseksperter overalt i verden advarer om, at det kan tage yderligere ni måneder, før alle nationer kan blive forsynes med en vaccine – og selv da vil tilgængeligheden ikke være garanteret. I mellemtiden kan yderligere en million mennesker miste deres liv på grund af COVID-19.

Men et langt større antal liv er truet af den hungersnød, der nu breder sig i udviklingslandene som et resultat af nedgangen i landbruget og sammenbruddet af den såkaldte uformelle sektor af økonomien. Mange lande er allerede destabiliseret af eksisterende sociale spændinger, som pandemien nu har forværret. Denne dynamik kan muligvis vokse massivt i de kommende måneder.

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) har rapporteret et kæmpe fald på 10,7% i den globale arbejdsindkomst i de første ni måneder af indeværende år, hvilket beløber sig til 3,5 billioner dollars, og et tab på op til 500 millioner arbejdspladser ved årets udgang. I de avancerede økonomier er konkurser, kortere arbejdstid og afskedigelser – der truer så mange på deres eksistens – i det mindste midlertidigt afbødet af regeringers nødhjælpsprogrammer. Men de fleste udviklingslande er totalt ude af stand til at finansiere lignende programmer. I lande med de såkaldte “lavere mellemindkomster” udgjorde indkomsttabet 23,3% i andet kvartal og 15,6% i tredje kvartal, og prognoserne for det fjerde er langt mere pessimistiske.

I betragtning af at mere end halvdelen af befolkningen i afrikanske lande syd for Sahara, selv før COVID-19 brød ud, ikke havde en velafbalanceret og tilstrækkelig næring, er nyheden fra Vice.com om, at fødevarerpriser i hele Afrika er steget med 250%, virkelig katastrofal. Som lederen af Verdensfødevarerprogrammet (WFP), David Beasley, nu i flere måneder har advaret om, truer en hungersnød af “bibelske dimensioner” med at dræbe op til 300.000 mennesker om dagen. Phillip Tsokolibane, Schiller Instituttets samarbejdspartner i Sydafrika, har udsendt en presserende appel om en international mobilisering for at bekæmpe sult i Afrika. “Det er ikke et spørgsmål om, hvad der vil ske – DET FINDER STED allerede”.

Det er klart, at stillet over for en sådan tragedie, er det kun regeringer, der arbejder sammen, der kan gennemføre de nødprogrammer, som er nødvendige for at redde mange millioner menneskers liv. Desværre har de sidste måneder vist, at det er geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina, som står på Vestens dagsorden og ikke samarbejde; og for blot at nævne et eksempel om de 5 milliarder dollars, som WFP akut har brug for, så har den kun modtaget 750 millioner. Hvad kan der gøres? Skal vi bare se passivt til, at tragedien udspiller sig

foran vores øjne?

Som svar på den mørke tidsalder i det 14. århundrede, der var præget af katastrofer svarende til nutidens, udviklede Nicholas af Cusa, den store tænker i det 15. århundrede, og opfinderen af moderne videnskab og den suveræne nationalstat, en ny metode til tænkning, *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald, der, som han understregede, repræsenterede en helt ny tilgang til problemløsning. Det var idéen om, at det menneskelige sind – i skaberens levende billede – er i stand til at definere det højere niveau, hvor alle tilsyneladende uløselige modsætninger kan løses. Ifølge Nicholas er det menneskelige sind i stand til at tænke som 'den ene', som besidder en højere magt end 'de mange'. På samme måde observerede Albert Einstein, at problemer ikke kan løses på det samme niveau, som de opstod på.

Sankt Nikolaus Hospital, Cusanusstift, Bernkastel-Kues, Rhineland Palatinate, Tyskland

Tænkning i henhold til 'modsætningernes sammenfald' er den metode, der må anvendes til at løse den krise, som truer hele menneskeheden i dag. Vi er nødt til at definere en løsning, der imødekommer de relevante individer og interessegruppers eksistentielle behov på lige fod. Denne tilgang er konkret brugbar med hensyn til pandemien.

Det er denne verdens unge mennesker, hvis fremtid mest er truet af kombinationen af pandemien og den økonomiske krise, skønt de på ingen måde var ansvarlige for dem. Derfor er vi nødt til at udvikle fremtidsprospekter for dem, som både løser det egentlige problem og giver dem en konkret opgave. Vi vil kun være i stand til at navigere i COVID-19-pandemien, og lignende fremtidige pandemier, hvis der etableres et moderne sundhedsprogram i hvert eneste land i verden; programmer, som i princippet svarer til Hill-Burton-standarden i USA, de tyske

og franske sundhedssystemer, før de blev privatiseret, eller det system, der viste sig så vellykket i Wuhan, Kina.

Det første skridt i denne retning kunne tages ved at oprette partnerskaber mellem eksempelvis universitetsklinikker, hospitaler og medicinske fakulteter i USA og europæiske lande og lignende institutioner i Afrika. For at opbygge et moderne sundhedssystem er der ikke alene behov for medicinsk kapacitet såsom hospitaler, infrastruktur, vand, elektricitet osv., Men også et stort antal veluddannet medicinsk personale.

I denne henseende bør sådanne partnerskaber uddanne unge i USA, Europa og afrikanske lande, hvoraf nogle er arbejdsløse, til, for det første, at blive medicinske assistenter og derefter medicinsk personale efter Roosevelts model, Civilian Conservation Corps (CCC). Det allerførste skridt er at uddanne unge, så de kan indsættes i samfundene eller landsbyerne og demonstrere de folkesundhedsforanstaltninger for befolkningerne, der er nødvendige for at bekæmpe pandemien. I Tuskegee (Alabama), Tennessee, St. Louis (Missouri) og andre steder i USA er der allerede et sådant samarbejde med lokale institutioner, som også involverer klinikker og lokale politistyrker i de forskellige tillidsskabende foranstaltninger, såsom hjemmebesøg, hvilket er af ekstraordinær betydning i betragtning af befolkningens generelle usikkerhed og (ofte omfattende) kampagner mod at bære masker, afvisning af vacciner osv.

I de afrikanske partnerskabsprojekter kræver fælles træning og indsættelse af amerikanske og europæiske ungdomshjælpere med afrikanske unge også tillidsskabende foranstaltninger, der kan udføres af medicinsk personale såvel som repræsentanter for kirker eller katastrofe-hjælpeorganisationer. Sådanne programmer skal først fokusere på distribution af medicinske forsyninger og let transportable fødevarer, såsom mælkepulver, tørret og konserveret kød osv.; og derefter udvides hurtigst muligt til at omfatte uddannelse i opbygning af infrastruktur, landbrug og industrielle projekter.

I de sociale brændpunkter i amerikanske byer eller europæiske forstæder, hvor voldelige gadekampe af forskellige årsager har fundet sted for nyligt, og hvor unge udsættes for en lang række af farer, såsom stoffer, alkohol, bandekriminalitet, internetafhængighed og en fornedrende modkultur, ville sådanne uddannelsesmuligheder være det alternativ, de behøver for at finde en socialt påkrævet og fremtidsorienteret opgave. I USA ville en sådan kreativ ikke-voldelig direkte handling følge i den historiske tradition af Dr. Martin Luther King, Jr's borgerrettighedsbevægelse. Det skal huskes, at Amelia Boynton Robinson, borgerrettighedsaktivisten, der bragte Dr. King til Selma, Alabama, og som blev tævet af politiet og efterladt til at dø på Edmund Pettus-broen under den berygtede "Bloody Sunday" i marts 1965, var vicepræsident for Schiller Instituttet i 25 år.

Dette er ikke stedet at diskutere kompleksiteten af de sociale brændpunkter, det være sig i de amerikanske byer, hvor vold er brudt ud, især i kølvandet på mordet på afroamerikaneren George Floyd, eller i de franske forstæder, hvor virkningerne af pandemien dramatisk har forværret den mangeårige sociale uro. Selvom disse sociale konflikter utvivlsomt er instrumenteret af visse kræfter til deres egne politiske formål, er det ikke desto mindre presserende at fjerne de reelle årsager til den unge generationers fortvivlelse og rodløshed. En sådan grunduddannelse til medicinsk assistent kunne i mange tilfælde være udgangspunktet for yderligere faglig uddannelse som sygeplejerske, læge eller medicinsk videnskabsmand.

I dette øjeblik med ekstrem polarisering og vold på gaden vil en "Komité for Modsætningernes Sammenfald" også kunne genetablere en forbindelse til Mahatma Gandhi's ikke-voldelige tradition, der besejrede det Britiske Imperium i Indien; denne metode, samt Dr. Martin Luther King, Jr's borgerrettighedsbevægelse, var i stand til at bringe ellers helt modsatte politiske kræfter sammen i direkte civile

aktioner.

Denne komité skal samle mennesker med forskellige kvalifikationer, der gennem et, i første omgang, mindre men veludformet eksempel kan demonstrere, hvordan man skal tackle problemet på en sådan måde, at det også kan bruges som et pilotprojekt for storstilede regeringsprogrammer, der forhåbentlig vil følge efter inden for kort tid.

Alt imens det haster med at uddanne nok medicinsk personale over hele verden til at opbygge et verdenssundhedssystem, må det gå hånd i hånd med at overvinde sultpandemien. Det er en forbrydelse mod menneskeheden, at mange millioner mennesker i udviklingslandene (bogstaveligt talt) er i fare for sulte, som et resultat af fødevaremanglen, massivt forstærket af pandemien, (en af de mest ulidelige former for død, ifølge tidligere FN-kommissær for menneskerettigheder Jean Ziegler), alt imens landmændene i USA og Europa kæmper for deres økonomiske overlevelse. Nogle har været nødt til at slå deres besætninger ned, fordi kartellerne har skabt slavelignende forhold i kødforarbejdningsindustrien, hvilket førte til den gentagne fremkomst af COVID-19-udbrud. Det er også uacceptabelt, at landmændene, der producerer vital næring for hele samfundet, drives til konkurs af bankerne og kartellernes maksimale profitpolitik og af ideologiske, såkaldte "grønne" begrænsninger.

Repræsentanter for landmændene bør derfor slutte sig til disse medicinske teams for at organisere nødhjælp med passende fødevarer til krisezoner og begynde at træne andre unge mennesker i at udvikle landbrugskapaciteten i udviklingslandene. Sammen med afrikanske landmænd kunne de begynde at etablere moderne landbrug, hvilket naturligvis kræver udvikling af infrastruktur, vand- og elforsyning osv. Der er entusiastiske unge og ældre landmænd i USA, Tyskland, Frankrig eller Italien, der, i en sådan krisesituation, ville betragte det som en del af deres mission i livet at hjælpe med at overvinde en hidtil uset nødsituation med et sådant

program.

USA og Europa har brug for en sammenslutning af pensionerede medicinske arbejdere, berørte enkeltpersoner og sociale og religiøse organisationer, der arbejder sammen [i regi af] denne komité for at etablere dette uddannelsesprojekt. En del af deres opgave er også at rejse de donationer, der kræves fra internationale og mellemstore virksomheder, fra bestyrelsesmedlemmer, der ikke kun forstår, at disse projekter er en humanitær nødvendighed, men at det også er i deres egen interesse at opretholde en bæredygtig verden.

Så snart disse projekter antager konkret form, vil de udløse den form for entusiasme, som alle store pionerprojekter kan generere, på trods af situationens alvor, og de vil give fremtidsudsigter til mange unge, der ellers ville blive trukket ind i sociale oprør og voldelige aktiviteter.

Som nævnt kan et sådant privat initiativ (direkte civil aktion) i Mahatma Gandhis tradition for ikkevoldelige handlinger og Dr. Martin Luther King, Jr. ikke i sig selv løse den gigantiske udfordring, der ligger foran os. Men det kan give et praktisk eksempel på, hvordan mennesker med god vilje kan gribe ind i en ellers desperat situation og pege i retning af den nødvendige løsning. Disse konkrete eksempler vil derefter tilskynde regeringer, eller lægge pres på dem, til at gå sammen og gennem et nyt kreditsystem skabe rammerne for permanent at overvinde underudviklingen i udviklingslandene.

På den måde ville Nicholas of Cusas idé om, at en løsning kan findes på et højere niveau, der tager hensyn til alle de involveredes interesser, finde en konkret anvendelse i dag. Dette initiativ vil bidrage til kampen mod pandemien, det vil definere en meningsfuld opgave for unge mennesker, og det vil hjælpe med at forbedre akutte nødsituationer i økonomisk ugunstigt stillede regioner i USA og Europa samt afrikanske lande. Det vil også fremhæve landbrugets vitale betydning under en hungersnød og redde folk fra at sulte. I en

situation, hvor mange mennesker føler sig magtesløse over for århundredets katastrofe, vil komitéen give hvert enkelt menneske mulighed for at bidrage med noget for at overvinde krisen.

Skriv under her.

Billede: Gerd Altmann fra Pixabay

Dansk videokonference søndag den 8. november: Verden efter valget i USA

Talere:

Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark:
Kan Trump og den amerikanske befolkning forsvare Trumps valgsejr imod valgsvindlen? (på dansk)

Gæstetaler: Hussein Askary, Schiller Institutets koordinator for Sydvestasien, bestyrelsesmedlem, Bælte- og Vejinitiativ Institut i Sverige (brixsweden.org):

Nu skal USA og Europa tilslutte sig Kinas nye Silkevej, og mobilisere fødevarerressourcer til bekæmpelse af sult i Afrika. (på engelsk)

Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Institutet i Danmark:

Beethoven 250 år. (på dansk)

Lyd:

Hussein Askarys præsentation som skærskilt video:

Hussein Askary's presentation as a separate video in English:

Kan Trump og den amerikanske befolkning forsvare Trumps valgsejr imod valgsvindlen?

Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark

Resumé

USA: Valgsvindel med stemmerne i svingstaterne for at få Joe Biden valgt som USA's præsident er en del af den farvede revolution i USA for at få et regimeskifte og få afsat Donald Trump.

Dette regimeskifte har været fokus for efterretningstjenesterne og deres partnere i medierne siden Trump vandt præsidentvalget i 2016. Først med beskyldningerne om tråde til Rusland (Steel-rapporten fra britiske efterretningstjeneste, der kom med falske beskyldninger), så løggen om Russigate, der er blevet modbevist, rigsretssagen og 4 års angreb fra medierne.

Mediernes erklæring af, at Biden har vundet valget og NATO-landes lykønskning af Biden, er et forsøg på at etablere et fait accompli og forhindre at valgsvindlen bliver afsløret.

Trump forsøger at få valgene i delstaterne undersøgt så valgsvindlen kan blive afdækket og retfærdigheden ske fyldest. Mobilisering af vælgerne for at forsvare demokratiet og beskytte Trumps valgsejr.

Massiv censur i medierne og på sociale medier for at forhindre præsident Trump i at tale til befolkningen.

Trump fik over 7 millioner flere stemmer end i 2016 selvom ikke alle stemmerne på ham er blevet tilskrevet ham.

Konkrete historier om valgsvindelen begynder at komme frem.

Tidligere NSA tekniker beskriver hvorledes programmet "Scorecard" kan bruges til at ændre stemme rapporterne fra valgstederne.

Vil USA's befolkning lykkes med at forsvare den demokratiske proces og Trumps valgsejr?

Hvis kuppet lykkes vil demokraterne forsøge at vinde de to sidste senatspladser i Georgia så Bidens kontrollører også kan kontrollere Senatet, udvide Højesteret og få magten der.

Hvis Biden bliver præsident er der konfrontation med Rusland og Kina på dagsorden. Vil vi få krig? Atomkrig?

Oveni COVID-19 krisen i USA og dens økonomiske effekter venter en nedsmeltning af finanssystemet. Med en grøn New Deal vil utilfredsheden i befolkningen blive enorm. Hvad følger efter den censur imod dissidenter, der allerede er i gang?

Topmøde i Davos 9.-11. november med blandt andet Mark Carney, den nye chef for Bank of England Andrew Bailey, Blackrocks Fink, IMF, ECB, Bill Gates etc. om at gennemtvinge kredittørke imod alle investeringer, der ikke er "grønne". Digitale valutaer så centralbankerne får den fulde økonomiske magt.

Der er en verden uden for Vestens og NATO's kontrol. Kina og Rusland er ikke kuede.

COVID-19 var et lille bump på vejen for Kina. Man har igen vækst og Bælte- og Vej-Initiativet og international økonomisk opbygning fortsætter.

Vesten kan ikke stoppe Kina. Vil man forsøge krig? En atomkrig kan ikke vindes, men vil gale hoveder i Vesten

forsøge alligevel?

Vil vi i stedet få en "Sputnik-effekt", hvor Vesten må skifte kurs tilbage til økonomisk, videnskabeligt og teknologisk fremskridt for at kunne konkurrere med Kina og alle de, der vil samarbejde med Kina? Eller vil Vesten blive irrelevant?

De, der satser på økonomisk vækst drevet af menneskelig kreativitet og videnskabeligt og teknologisk fremskridt vinder i det lange løb.

Vi lever i farlige tider men står også potentielt over for det største spring fremad i menneskehedens historie.

Lyt til hele talen her.

Nu skal USA og Europa tilslutte sig Kinas nye Silkevej, og mobilisere fødevarerressourcer til bekæmpelse af sult i Afrika.

Gæstetaler: Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, bestyrelsesmedlem, Bælte- og Vejinitiativ Institut i Sverige (brixsweden.org):

Hussein Askary præsenterede den akutte voksende sultekatastrofe i Afrika og hvordan den kan løses. Dels gennem en nødaktion for at fragte fødevarer fra USA, Europa, Rusland og Kina, men også gennem at opbygge Afrikas egne fødevarerproduktion og skabe økonomisk udvikling, især infrastrukturprojekter og industrialisering i samarbejde med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ.

Hussein Askary præsenterede Afrikas egne udviklingsplaner, Kinas rolle i at virkeliggøre dem, og hvorfor USA og Europe skal deltage.

Hussein Askary brugte en Powerpoint præsentation til illustration under talen, som også findes, som en særskilt video på engelsk her.

Beethoven 250 år og menneskehedens æstetiske opdragelse

Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark

Vi har en civilisationskrise: en konfrontationspolitik, som kan føre til krig med Rusland og Kina, en COVID-19-pandemi, økonomiske og finansielle kriser og en voksende sultkatastofe i Afrika.

Vil vi etablere en ny retfærdig økonomisk verdensorden eller vil det ende i kaos og krig?

Det er en kamp mellem helt forskellige menneskesyn.

LaRouche understregede altid: hvad er forskellen mellem mennesker og dyr?

Er vi dyriske?

Eller har vi en iboende kreativ erkendelsesevne, som gør os i stand til at opdage nye principper – noget nyt, som ingen andre har tænkt på.

I videnskab opdager vi nye naturvidenskabelige principper.

I kunst opdager vi nyt om vores egne kreative evner, som kan deles med andre, som i et orkester eller kor eller med tilhørerne.

Skønhed, som Schiller sagde, forædle vores følelser og vores intellekt –

ikke kun rå følelser som dominerer os uden intellekt, ikke kun intellekt uden medfølelse og næstekærlighed.

Men gennem at lege, speciel gennem kunst, at spille, kan de to gå op i en højere enhed, som vi kalder en æstetisk

tilstand, når vi er omfavnet af skønhed.

Det var Schillers løsning efter den franske revolution, som ikke endte som den amerikanske, men i et blodbad.

Platon skrev, at den vigtigste uddannelse for sjælen var musik – at fylde sjælen med skønhed og gøre den skøn. Mennesket ville så lovprise skønhed, modtage den med glæde i sin sjæl, og blive til en skøn sjæl.

Den 16. december fejrer vi Beethoven 250-års fødselsdag. Vi fejrer ham, som en af de mest kreative sjæle i historien, men vi fejrer også menneskehedens erkendelsesmæssige evner.

Studér Beethoven for bedre at forstå, hvad vi mennesker er.

Beethoven, selv da han ikke var i stand til at høre sin egne musik, hørte den alligevel i sit sind, og udfordrede sig selv til at lave det ene gennembrud efter det anden.

Der var ingen stilstand eller entropi, men hvad LaRouche kalder ikke-entropi.

At viljemæssigt blive mere og mere bevist om, at kende sine egne erkendelsesmæssige evner, og presse dem til det yderste for at kunne stige op til det næste niveau, og som han skrev, at nærme sig Guds egen skaberkraft.

Og han havde et formål: at opløfte den trængende menneskehed.

Han var bevidst om musikkens rolle med at forædle menneskene.

Gennem at spille, synge eller lytte, kan Beethovens kreativitet deles med andre –
noderne på papiret, er ikke kun toner, men nøglen til

Beethovens kreative sind.

Og dermed kan andre mennesker bekræfte et positivt menneskesyn, som også havde en politisk dimension for Beethoven – stræben efter frihed.

Som Schiller sagde, vejen til frihed går gennem skønhed.

For at fejre Beethoven så lyt til eller syng og spil hans værker. Genoplev hans åndelige gennembrud, bekræft den menneskelig kreativitet, skab et samfund, hvor vi kan genopdage den tabte kunst at skabe skøn musik, måske endnu mere kreativ end Beethoven, og udvikle vores erkendelsesmæssige evner, for hele menneskehedens skyld.

Så blev der spillet den første del af 2. sats af Beethovens 7. symfoni, dirigeret af Wilhelm Furtwängler, som eksempel.

Ud fra en enkel begyndelse tilføjes flere og flere stemmer for at skabe noget stort og opløftende.

Billede af det amerikanske flag. WikiImages fra Pixabay

Appel for Beethoven året

Den følgende resolution bliver cirkuleret internationalt af Schiller Instituttet.

På et tidspunkt hvor vi er vidner til voksende og tankeløs

vold, de kulturelle værdiers forfald, en næsten uhørt fordømmelse af den folkelige smag, og brutaliseringen af menneskelige relationer, har vi ikke desto mindre én afgørende kilde, hvorfra en kulturel og moralsk genoprejsning kan skabes:

klassisk kunst! Det storslåede menneskesyn der er forbundet med de poetiske værker af Dante, Petrarca, Lessing eller Schiller, eller de ophøjede kompositioner af Bach, Mozart, Verdi, Beethoven, Schubert, Schumann eller Brahms er stadig et referencepunkt for den måde, hvorpå vi definerer os selv som et samfund.

Men når vi betragter kunstnerens rolle i den nutidige kultur, og anvender Schillers målestok:

*Der Menschheit Würde ist in eure Hand gegeben,
Bewahret sie!
Sie sinkt mit euch! Mit euch wird sie sich heben!*

*Menneskets værdighed ligger i jeres hænder,
Bevar den!
Den synker med jer! Med jer, skal den hæve sig!*

kommer et fornedrende billede til syne. Vores uddannelsessystem formidler næppe nogen som helst viden om klassisk kultur, vores såkaldte ungdomskultur er domineret af en grimhedskult, og selve den klassiske kultur er under massivt angreb. I årtier har efterkrigstidens teaterforeninger opfundet nye afgrundsdybe vederstyggeligheder, fremførelser af Shakespeare eller Schiller er blevet uigenkendelige, operascenen er i nogen tid blevet en slagmark, hvor diverse instruktørers perverse fantasier kan udspilles, og nu forulemper selvbestaltede moderne komponister sågar Beethovens kompositioner, tydeligvis fordi de selv er ude af stand til at skabe noget som helst.

Dette må stoppes! Tiden er inde til at iværksætte en kontraoffensiv!

Beethoven-året, hvori mange af Beethovens kompositioner vil blive fremført verden over, giver os en vidunderlige lejlighed til at mindes den vestlige kulturs bedste kulturelle tradition, og at sætte den op imod den nedadgående moralske tendens i de sidste årtier. Vi kan ikke længere overlade roret til en teater- og musikmafia, der har ødelagt klassisk kunst. Derfor kræver vi skabelsen af en renæssancebevægelse til forsvar for og genoplivning af klassisk kunst. Som Friedrich Schiller uigendriveligt beviste dette i sine æstetiske breve: Kun igennem stor kunst kan vi finde den indre kraft til at udvikle vores egen kreativitet og forbedre os selv som mennesker.

Verden befinder sig for øjeblikket midt i epokegørende forandringer, hvor igennem den tidligere æra, domineret af transatlantiske lande, er ved at få en ende, og udviklingscentret er i gang med at skifte til Asien, hvor adskillige befolkninger med rette er stolte af deres, i nogle tilfælde, 5000 år gamle civilisationer og støtter disse. Hvis Vesten har noget som helst at bidrage til udformningen af det spirende nye paradigme, i en humanistisk ånd, så er det vores fremskredne kultur forbundet med Renæssancen og den klassiske periode.

Jeg støtter denne resolution! Underskriv gerne her.

**Fra arkivet: »Beethovens
årtier lange kamp**

**for den Niende Symfoni«
Kun sjældent i menneskehedens
historie
har der været en dialog og en
syntese
mellem to, store intellekter
på
Friedrich Schillers og
Beethovens niveau,
endskønt de aldrig mødtes.
Resultatet heraf blev den 9.
Symfoni.**

Lad os begynde med Beethovens Niende Symfoni, der slutter med en overraskelse – menneskelige stemmer, der stemmer i med idéerne i Friedrich Schillers digt, Ode til glæden, indflettet i orkesterstemmerne, som dermed skaber et af historiens mest bevægende kunstværker. Lad os dernæst, ved at gå baglæns i tiden, gå igennem Beethovens tredive år lange søgen for at opnå dette og standse ved nogle af de musikalske milepæle, der førte til dette udødelige mesterværk i bevidstheden om den kendsgerning, at vi kun kan lytte til disse forløbere med deres efterfølgeres toner klingende i vore ører.

Rapporten er oversat fra engelsk. Den originale engelske rapport kan læses [her](#).

Download (PDF, Unknown)

Dansk oversættelse: Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethovenåret til dem, der holder af klassisk musik af Helga Zepp-LaRouche

Download (PDF, Unknown)

Om den manglende evne til at komponere musik.

Et åbent brev i Beethoven-året til de tyskere (og andre), der holder af klassisk musik:

*Menneskehedens værdighed er givet i jeres hånd, Bevar den!
Den synker med jer! Med jer vil den sig hæve.*

– Friedrich von Schiller

Det første man kan sige om opførelsen af Beethovens Fidelio på Staatstheater Darmstadt i en iscenesættelse af Georg Dittrich og en musikalsk bearbejdelse af finalen ved Anette Schlünz er: Den er mere end elendig. Fuldstændig elendig ud fra et musikalsk, et kunstnerisk, et filosofisk og et menneskeligt synspunkt. I en lang række af stupide, smagløse, gentagne

opførelser af regiteater, sådan som de er blevet fremført i over et halvt århundrede(!) – først indskrænket til teateret, men i nogle år også overført til operaen – var denne opførelse det absolutte lavmål.

Da Hans Neuenfels i sommeren 1966, som en 25 år gammel instruktør på teateret i Trier, lod et flyveblad omdele for at annoncere den »første happening i Rheinland-Pfalz«, hvor han også fremsatte spørgsmålet: »Hvorfor misbruger De ikke småpiger?« var han helt i overensstemmelse med 68-ernes overbevisninger, sådan som man senest så det hos Cohn-Bendit. Siden da – efter 53 år – parrer forskellige nøgne mennesker, rockere, skizofrene eller nazi-klædte sig på scenerne og har med stor succes forvrænget de klassiske digteres og komponisters værker til ukendelighed. Originalitet er noget helt andet.

Darmstadt-teaterets Fidelio-opførelse præsenterer ikke blot et multimedie-miskmask af æstetiske smagløsheder, fremmedgørelses effekter i Brechts stil og en overlejring af de musikalske scener i den første del med et lærred, der optager hele scenen, og hvorpå der projiceres billeder og filmudsnit, der skal illustrere den tidsmæssige baggrund for de otte opførelser, der har fundet sted fra 1805 til i dag. Det samlede indtryk er kaotisk, man får ondt af de sangere, der må synge imod dette sønderkårne flimmer, som for eksempel Leonore, der hele tiden må løbe rundt på scenen som en hovedløs høne.

Men den virkelige monstrøsitet finder sted i den anden del, hvor finalen, operaens storslåede frihedshymne, sønderhakkes af Anette Schlünz af kompositioner i den nye musikalske stil. Schlünz beskriver sine komponerede indskydelser på følgende måde i programhæftet:

»Lidt efter lidt opstår der sådant et »Heil-kor«, der delvist forstummer, eller hvor kun enkelte stemmer eller ord bliver stående. Flere gange radikaliserer jeg også Beethovens instrumentering for at forstærke hans ideer yderligere, eller jeg gentager enkelte takter og stopper så pludselig. Det var

et meget stort ønske hos mig at indflette fremmede klange og indfarve

musikken forskellige steder. Den trompetfanfare, der lyder allerede ved forestillingens begyndelse fra statsteaterets balkon, tager jeg op og udvider: Det er det signal, der giver tegn til opbrud. Enkelte instrumenter og musikere falder så at sige ud af orkesterklangen og bringer derved noget nyt ind i den.

Ensemblestykket i F-dur – et fantastisk stykke musik med en ophøjethed og harmoni, som jeg ikke ville vove at røre ved – lader jeg derimod stå uberørt som en ædelsten. Det følgende mellemspil med min musik, hvor forskellige klange, inklusive otte kvindelige sangeres røster sendes ud i rummet, bryder Beethovens klangverden fuldstændigt op.«

Fra de maltrakterede tilskueres synspunkt havde Schlünz's indskudte brag, hvor sangerne og musikerne udbasunerede deres øredøvende larm midt blandt publikum og fra alle sider, ikke mere det ringeste med musik at gøre: Grænsen til legemsbeskadigelse var entydigt overskredet.

Hvor stærkt følelsesmæssigt forstyrret Schlünz er, fremgår tydeligt af hendes næste sætninger:

»Når jeg har lyttet, har jeg ofte forestillet mig, at jeg sad ved tangenterne på en mikserpult og skruede hastigheden yderligere op. Og der ville jeg ganske enkelt tillægge Beethoven den ide, at han under kompositionen næsten havde til hensigt at drive musikken over gevind. Det er en rigtig jubelmaskine! Det minder mig om børn, der overreagerer fuldstændig af begejstring, fordi de ikke ved, hvordan de skal styre deres følelser.«

Hvis der er noget der er overreageret her, så er det den ynkelighed, Schlünz demonstrerer her, hendes følelsesmæssige impotens til at begribe det ophøjede ved kærlighedens sejr mellem Leonore og Florestan. Endvidere kan hun øjensynligt

ikke udstå denne storhed; hendes forestilling om at skrue musikkens hastighed op ved hjælp af en mikserpult, er det samme ukontrollerede tab af besindelse, som Ibykus's mordere forråder sig selv med, efter at Erinyernes kor har påkaldt poesiens højere magt i teateret i Korinth. Små, tarveligt tænkende sind kan hverken udstå store ideer eller ophøjede følelser.

Den storslåede finale i Fidelio, hvor Beethoven hylder tyranniets overvindelse ved modet i ægtefællernes kærlighed, er udtryk for den ædleste humanitet, hvor kærlighed, mod og frihedsvilje finder deres musikalske udtryk. I Leonores arie siges der forinden: »Jeg vakler ikke, vort ægteskabs kærlighedspligter styrker mig.« Beethoven valgte operaens stof: en vellykkede idealisering, i Schillers ånd, af en historisk begivenhed: markis de La Fayette's, Den amerikanske Frihedskrigs og de franske republikaneres helts, befrielse fra fangenskab ved hans hustru Adrienne. Deri kommer Beethovens eget republikanske sindelag til udtryk, hvilket under datidens feudale strukturer og Napoleons felttog krævede personligt mod.

Sådanne dybt menneskelige følelser er ikke længere tilgængelige for det ødelagte følelsesliv hos Frankfurterskolens repræsentanter og den liberale tidsånd. Teaterinstruktøren Paul-Georg Dittrich sagde på afslørende vis i sit interview i programhæftet, at finalen forekommer ham »som en fejring, hvor man ikke engang ved, hvad der egentlig bliver fejret«. Selvom Dittrich og Schlünz ikke ved det, betyder dette under ingen omstændigheder, at de også har retten til at ødelægge denne tilgang for almindelige mennesker gennem dekonstruktionen af Beethovens komposition.

I ånden af Kongressen for Kulturel Frihed

Men præcis dette var fra begyndelsen hensigten med de forskellige strømninger, i hvis tradition Dittrich, Schlünz og hele Darmstadt-produktionen befinder sig – et sammensurium fra Adorno, Eisler-Brecht-skolen og Kongressen for Kulturel

Frihed. Med et bemærkelsesværdigt stæk af sandfærdig reportage, berettede FAZ den 12. november 2017 i artiklen »CIA og kulturen: Hvordan man stjæler de store ord« om en udstilling i forbindelse med det 50-årige jubilæum for skandalen, der i 1967 blev offentliggjort, at hele den gigantiske operation fra Kongressen for Kulturel Frihed var en CIA-finansieret operation, der var en del af Den kolde Krig. Og dertil, for FAZ, den nærmest sensationelle tilståelse om det hele: »Den foruroligende pointe, at efterretningstjenesten ikke blot fremmede en ondskabsfuld reaktion, men at de derigennem hjalp med denne venstreliberalismes gennembrud, hvilket til den dag i dag har skabt de vestlige intellektuelles mainstream-standard.«

Darmstadts Fidelio-produktion er til en hvis grad endemorænen af denne proces. Det begyndte med forandringen af den amerikanske efterkrigs politik. Efter Roosevelts utidige død, under hvis ledelse USA i 2. verdenskrig var allieret med Sovjetunionen i kampen mod fascismen, havnede den intellektuelt væsentlig mindre Truman hurtigt under Churchills indflydelse. Med sin berygtede Fulton-tale den 5. marts 1946 indledte han Den kolde Krig. Dermed fik forløberne til de elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat, som Eisenhower, der refererede til dem som det militærindustrielle kompleks, advarede om, og som i dag ofte kaldes for den »dybe stat«, overhånden.

Den nu proklamerede kolde krig krævede, at de dybe følelser, der gennem krigsoplevelsen bandt amerikanere og russere sammen, og som fandt sit højdepunkt ved Elben i Torgau, måtte erstattes af anti-russiske følelser. Der måtte stilles et nyt fjendebillede op, og det samlede aksiomatiske tankesæt i befolkningen måtte forandres. For USA betød dette at forandre de grundantagelser, der havde bidraget til at støtte Roosevelts politik. For Europa, og specifikt for Tyskland, måtte den europæiske humanistiske kulturs rødder, som var den kulturelle identitet, der lå på den anden side af tolv års

skrækherredømme, ødelægges, og erstattes gennem en konstruktion – dekonstruktionen af den klassiske kultur.

Instrumentet, der blev skabt til dette formål, var Kongressen for Kulturel Frihed (CCF), et gigantisk program af psykologisk krigsførelse, som udførtes af Allan Dulles' efterretningskredse under ledelse af Frank Wisner – den datidige chef for udenrigsministeriets kontor for politisk koordination. Senere blev CCF flyttet til afdelingen for skjulte operationer. Operationen varede officielt fra 1950 til 1967, hvor New York Times, den 27. april 1967 offentliggjorde, at CCF var en CIA-operation – en afsløring der udviklede sig til det 20. århundredes største skandale. CCF var aktiv i 35 lande, udgav 20 magasiner, og faktisk talt styrede CIA hver eneste kunstudstilling og kulturel begivenhed. I Europa var der på dette tidspunkt så godt som ingen forfatter, musiker, maler, kritiker eller journalist, som ikke i en eller anden udstrækning stod i forbindelse med dette projekt – nogle gange bevidst, andre gange uden nogen som helst anelse.

Disse kulturprojekters orientering var i væsentlige træk de samme, som dem fra Frankfurterskolen, hvis ledende repræsentanter var i eksil i USA under den nationalsocialistiske periode, og var dér delvist hyret af den amerikanske efterretningstjeneste, som f.eks. Herbert Marcuse og andre. I hvert fald passede Frankfurterskolens syn perfekt i CCF's program. Theodor Adorno havde f.eks. den absurde og uvidende opfattelse, at Friedrich Schillers idealisme havde ført direkte til nationalsocialismen, fordi den havde indtaget et radikalt standpunkt. Derfor var det nødvendigt at fjerne skønheden fuldkommen fra kunsten. I sin afhandling »Kulturkritik og samfund«, skrevet i 1949, toppede hans misantropiske synspunkt i den ofte citerede sætning: »Efter Auschwitz er det barbarisk at skrive et digt.«

I Darmstadt er her heller ikke noget nyt under solen: I programhæftet til Fidelio-opførelsen udtrykker George Steiner præcis denne samme mening: »Er det muligt, at der i den

klassiske humanisme selv, i sin tilbøjelighed til den abstrakte og æstetiske værdibedømmelse, findes et radikalt svigt? Er det muligt, at massebord og dennes ligegyldighed overfor det vederstyggelige, som hjalp nazismen på sin vej, ikke er civilisationens fjender eller negationer, men dennes hæslige, men naturlige, medskyldige?»

Hvad der her meget tydeligt udtrykkes, er præcis CCF's psykologiske krigsførelse, styret af CIA, som skulle udsukke den humanistiske identitet i den tyske befolkning til fordel for en anglo-amerikansk kulturel værdiskala.

Et spørgsmål om menneskesyn

For nu at understrege det en gang til: Der er ingen større modsigelse end den, der findes mellem humanismens ophøjede menneskesyn og den klassiske kunst og nationalsocialismens barbariske menneskesyn. Det klassiske menneskesyn betragter mennesket som principielt godt, som det eneste fornuftsbaseede væsen, der, gennem den æstetiske opdragelse, kan fuldkommengøre sit medfødte potentiale til et harmonisk hele, til en skøn karakter, som Wilhelm von Humboldt udtrykker dette. De klassiske kunstværker i digtningen, i billedkunsten og i musikken fejrer denne skønne menneskehed og er selv igen inspirationen for læsernes, tilskuernes og tilhørernes kreative evner.

I modsætning hertil er nationalsocialisternes menneskesyn, med dens 'blod-og-jord'-ideologi, baseret på en racistisk, chauvinistisk og socialdarwinistisk opfattelse af den »ariske« races overlegenhed. At hævde at der er en indre forbindelse mellem disse diametralt modsatte ideer, blot fordi begge fænomener – klassicismen og nationalsocialismen – fandt sted i Tyskland, er lige så absurd som at hævde, at den amerikanske forfatning direkte gav anledning til Bush- og Obama-administrationernes interventionskrige, eller at Jean d'Arcs (Jomfruen fra Orleans) overbevisninger var grundlaget for den franske kolonipolitik. Påstanden kom faktisk fra CIA's djævelkøkken, og har senest siden CCF's tid indeholdt sådanne

»opskrifter« som »nødvendige løgne« og »urokkelige benægtelser«. I den seneste periode har verden igen været udsat for en rigelig dosis af dem i det igangværende kup mod præsident Trump, gennem den britiske efterretningstjeneste i samarbejde med den »Dybe Stat«.

Et af de vigtigste spørgsmål her, er spørgsmålet om, hvordan det var muligt at gå fra de tyske klassikers ideal til nazistytrets afgrund. For at besvare det er man nødt til at overveje hele idéhistorien fra Romantikens angreb på Klassicismen og den deraf afledte opløsning af den klassiske form, til starten af kulturpessimismen, der startede med den konservative revolution som reaktion på ideerne fra 1789 og den politiske genoprettelse [restoration] under Wiener-Kongressen, og frem til Schopenhauer og Nietzsche, ungdomsbægelsen forud for Første Verdenskrig og endelig Første Verdenskrig og dens konsekvenser.

Fremkaldelsen af kulturpessimisme

Fremkaldelse af kulturpessimisme var også målet for diverse CCF-musikprojekter. I 1952 afholdt CCF en månedslang musikfestival i Paris med titlen: »Mesterværker i det 20. århundrede«, hvor over 100 symfonier, koncerter, operaer og balletter af mere end halvfjerds af det 20. århundredes komponister blev opført. Boston Symfoniorkester, der kom til at spille en ledende rolle i andre CCF-projekter, åbnede festivalen med en højst mærkværdig opførelse af Stravinskys »Sacre du Printemps« (»Forårsritual«). Andre stykker blev fremført af de »atonale« komponister som Arnold Schoenberg (en af Adornos lærere) og Alban Berg samt Paul Hindemith, Claude Debussy og Benjamin Britten, for blot at nævne nogle enkelte. Til udbredelse af atonal og tolvtonemusik fulgte yderligere konferencer i Prato og Rom, konferencer, som udelukkende blev tilegnet avantgardemusik. Ved alle disse velfinansierede begivenheder blev det taget for givet, at alle skulle foregive at nyde den hæslige musik.

Ved »Darmstadts Sommerkurser for Ny Musik«, der også blev

støttet af den amerikanske militærregering og CCF, optrådte Schoenberg, Anton Webern og Béla Bartók. Foredragsholdere som Adorno, Olivier Messiaen og John Cage holdt foredrag om deres musikteori. I en officiel anmeldelse af disse kurser skrev Ralph Burns – leder af USA's militærregerings kontor for Kulturanliggender – »Review of Activity«:

»Der var generel enighed om, at meget af denne musik var værdiløs, og ville været bedst tjent med ikke at blive spillet. Overvægten af tolvtonemusik blev beklaget. En kritiker beskrev koncerterne som »en triumf for dilettanteri«.«

Pointen her er ikke at forhindre nogen i at komponere eller lytte til atonal eller tolvtonemusik eller andre former for avantgardemusik. Hver person har sin egen smag. Pointen er, at ideen om ligeværdighed af alle toner i den 'tempererede' kromatiske skala massivt begrænser de langt højere frihedsgrader, der flyder fra den polyfoniske, harmoniske og kontrapunktiske komposition, som den blev udviklet af Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms. Det eliminerer tvetydigheden forbundet med noderne og forholdet mellem tonearterne og muligheden for harmonisk »forvekslinger«: »Motivführung« er en form for komposition, der ud fra en enkelt musikalsk idé udvikler yderligere temaer, bevægelser og til sidst hele kompositionen. Denne kompositionsteknik blev – som det blev uddybet og grundigt demonstreret i forskellige mesterklasser af Norbert Brainin, førsteviolinst i Amadeus-kvartetten – udviklet til højere kompleksitet og perfektion gennem værker som Haydns »russiske« kvartetter Op. 33, til Mozarts »Haydn«-kvartetter og derefter til Beethovens sene kvartetter.

I betragtning af de højder, som klassisk komposition opnåede med Beethoven, repræsenterer den såkaldte moderne musik – og der findes uden tvivl også gode moderne kompositioner – hvis den kaster disse principper ud af vinduet, en tilbagegang der kan sammenlignes med at reducere et anti-entropisk univers i

stadig udvikling og med to billioner hidtil kendte galakser, til en flad Jord.

Klassisk musik forædler

Så godt som alle virkelig kreative mennesker, fra Confucius (Kongfutse) til Albert Einstein, anerkendte og brugte virkningerne af god eller klassisk musik til at fostre deres egne kreative evner og befolkningens æstetiske uddannelse. Confucius bemærkede med rette, at et lands tilstand kan aflæses i kvaliteten af dens musik. Fordybelse i værkerne af de store klassiske komponister åbner op for den dybeste adgang til de kreative evner i menneskets sjæl og ånd. Hvor ellers, hvis ikke i klassisk musik, kan man styrke og uddybe den passion, der er nødvendig for at se ud over ens egne bekymringer og beskæftige sig med menneskehedens store spørgsmål? Eller hvor kan man uddanne den sensibilitet, der er nødvendig for at imødekomme Schillers krav, som det blev sagt i hans tale om universel historie:

»Der skal gløde en ædel længsel i os for, ud fra egne ressourcer, at tilføje vores bidrag til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra tidligere tider, og som rigt forøget skal overleveres til de kommende tidsaldre; og til denne umådelige kæde, der snor sig gennem alle menneskets generationer, at fæstne vores egen flygtige eksistens.«

Det er netop denne følelsesmæssige kærlighed, som det kommer til udtryk i finalen af Fidelio, kærlighed til ens ægtefælle, kærlighed til menneskeheden og ideen om nødvendigheden af frihed, ideen om at udføre ens pligt med lidenskab og derved at blive frie, at Schiller definerer de ideelle kvaliteter af geniets smukke sjæl. Det er indbegrebet af hele klassicismens æstetiske metode og i særdeleshed Friedrich Schillers: »Det er gennem skønhed, at man opnår frihed.«

Det er imidlertid netop dette frihedsbegreb, som blev angrebet af tilhængere af det moderne regiteater, disharmonisk musik og

postmoderne dekonstruktion, da det, snarere end frihed, går imod deres liberale forestilling om »frihed«.

Derfor dykker de uhæmmet ned i kassen med mølkugler og fremmedgørende effekter a lá Bertolt Brecht: afbrydelser, filmklip, bannere, kameraer, der rettes mod publikum osv., for at »chokere« seerne ud af deres vante lytte- og tænkevaner. Hvad der kom ud af det i Darmstadt var en blanding af »Clockwork Orange« (den voldsomme [filmiske] gru fra Stanley Kubrick, ledsaget af Beethovens niende symfoni), og så popstjernen Helene Fischers intellektuelle dybde. Når Helene Fischer iført et rødt latex-antræk og med orgastiske bevægelser skriger sin sang ud, »Can you feel the love tonight?« til et betaget publikum, er det omtrent lige så subtilt, som hvis spørgsmålet »rører det dig?« skulle lyse op på scenen med store neonbogstaver under hele finalen af Fidelio. Instruktøren Dittrich mener naturligvis, at det intellektuelt udfordrede publikum skal vækkes med en vognstang. Dertil kom så det tidligere nævnte bombardement af øredøvende støj fra instrumentalisterne og kormedlemmerne spredt rundt omkring i operahuset.

Publikum udtrykte sin taknemmelighed med en pligtskyldig mini-applaus. Hvis målet med iscenesættelsen var at indkalde publikum til politisk handling i nuet eller at udbrede moderne musik til et »bredere publikum« (Dittrich), må man i begge tilfælde sige: Missionen mislykkedes. Den (for tysktalende) velkendte »Hurz«-sketch fra Hape Kerkeling (tysk komiker f. 1964, red.) beskriver ganske passende reaktionen fra de fleste tilskuere, der tilsyneladende gennem alt for lang tid er blevet vænnet til de uhyrlige krav fra regiteater og CCF's kulturkrig, som stadig pågår.

Endelig er det på sin plads med et citat fra Alma Deutscher, der virkelig kan komponere: »Hvis verden er så grim, hvorfor skal vi så gøre den endnu grimmere med grim musik?«

Før eksemplet med Annette Schlünz efterfølges og andre

klassiske musikkompositioner »skændes« i Hans Neuenfels ånd, bør denne anmeldelse tjene til at starte en debat i Beethovenåret om, hvordan man kan forsvare klassikerne mod sådanne overgreb.

Fejring af Beethovenåret

Dette Beethovenår, som vil byde på opførelser af mange af mesterens kompositioner, ikke kun i Tyskland, men over hele verden, giver os en vidunderlig mulighed for at huske på vores bedre kulturelle tradition i Tyskland, til at modstå det moralske forfald i de forgangne årtier, og til, ved bevidst at lytte til Beethovens musik, at finde den indre styrke i os selv, til at levendegøre vores egen kreativitet.

Verden befinder sig nu midt i en epokegørende forandring, hvor æraen domineret af de atlantiske lande klart er ved at slutte, og hvor fokus for udvikling skifter til Asien, hvor der er mange nationer og folk, som er meget stolte af deres civilisationer, og som nærer deres klassiske kultur. Nogle af disse civilisationer er mere end 5.000 år gamle. Hvis Europa har noget at bidrage med i en humanistisk ånd til at forme det nye paradigme, der fremkommer i verden, er det vores højkultur fra renæssancen og klassicismen.

Mange videnskabsmænd, kunstnere og folk over hele verden, der sætter pris på Tyskland, har i nogen tid undret sig over, hvad der er galt med tyskerne, siden de har distanceret sig så meget fra at være et folk af digtere og tænkere. Hvis vi tillader Beethovenåret at blive spoleret, vil Tyskland sandsynligvis blive afskrevet for altid som en kultiveret nation.

Yderligere diskussion om dette emne er nødvendig og hilses velkommen.

Skriv din kommentar til: si@schillerinstitut.dk

Del gerne artiklen:

www.schillerinstitut.dk/si/2020/01/beethoven-fidelio-artikel/

Læs også: 'Alle mennesker bliver brødre':

Den årtierlange kamp for Beethovens niende Symfoni, af
Michelle Rasmussen

Her er den engelske udgave af Helga Zepp-LaRouches artikel:

Download (PDF, Unknown)

Her er den oprindelige tyske udgave:

Von der Unfähigkeit, Musik zu komponieren

**Ein Offener Brief an die Klassikliebhaber
Deutschlands im Beethoven-Jahr:**

**Die Grenze des Zumutbaren ist endgültig
überschritten!**

**I stedet for klimaovertro:
H.C. Ørsteds videnskabelige
metode
fra arkivet i anledning af**

200 år for Ørsteds opdagelse af elektromagnetisme

Download (PDF, Unknown)

Hæfte: Genopret USA's sjæl: Rens Lyndon LaRouches navn

To dele af følgende hæfte er oversat til dansk:

1. Underskriftindsamling: Rens Lyndon LaRouches navn og få ham rensat for den uretfærdige forfølgelse, domfældelse og fængsling han var udsat for
2. Nekrolog: Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019)

Download (PDF, Unknown)

Underskriftindsamling: Rens Lyndon LaRouches navn

og få ham rensset for den uretfærdige forfølgelse, domfældelse og fængsling han var udsat for

I dag for 30 år siden: Fængslingen af Lyndon LaRouche den 27. januar 1989 definerer en æra som nu må afsluttes

Underskriv venligst denne erklæring her.

Den 21. januar 2019 – Mange amerikanere sad tilbage i tavs forbløffelse tidligere i denne måned, da den ærværdige *New York Times* og særlig undersøger Robert Muellers apparat rykkede for at stille den amerikanske præsident, Donald Trump, for retten for forræderi, fordi han turde mødes og snakke med den russiske præsident Vladimir Putin; fordi han har henvist til NATO som værende “forældet” og stillet spørgsmålstejn ved forsvarsalliancens rolle; og fordi han fyrede sin FBI-direktør, James Comey, som forfatningen ellers foreskriver, at han har myndighed til at gøre. Mange tabte både næse og mund da det blev offentligt kendt, at de øverste rækker fra FBI, CIA og Det Demokratiske Parti – efter instruktion fra britisk efterretningstvæsen har været – og stadig den dag i dag – er engageret i et aktivt statskup imod USA’s valgte præsident. Mange af jer, der læser disse linjer i dag, er med rette forfærdede over, at disse aktører, selv om de endnu ikke har nået deres mål, indtil videre er sluppet af sted med deres komplot, og at de tilsyneladende agerer med straffrihed. “Hvordan er det muligt” spørger I jer selv og jeres venner.

For at finde svaret på det spørgsmål, behøver man kun at se på

begivenhederne den 27. januar 1989 – for netop 30 år siden – da Lyndon H. LaRouche og en gruppe af medarbejdere blev sat i fængsel med lange domme, for forbrydelser de aldrig begik. Vejen frem mod fængslingen af LaRouche var blevet banet gennem mange års bagvaskelse af LaRouche og hans bevægelse i medierne; en bagvaskelse som fortsætter den dag i dag og bliver udført af det samme britisk ledede politiske apparat – i mange tilfælde af de samme individuelle 'hitmen', herunder den særlige undersøger Robert Mueller – der i dag er ude efter at vælte USA's præsident.

Faktisk definerede den femårige fængsling af Lyndon LaRouche en hel æra i den moderne amerikanske historie, meget ligesom mordet på John F. Kennedy i 1963 gjorde.

Der er ingen overdrivelser i den erklæring, som Ramsey Clark, der tjente som statsadvokat i USA under Præsident Lyndon Johnson, og som også repræsenterede LaRouche i hans appeller til USA's Højesteret fremsendte i et åbent brev den 26. april 1995 til statsadvokat Janet Reno: "Jeg bringer denne sag [LaRouche] direkte til dig, fordi jeg mener, at det involverer en bredere vifte af bevidste og systematiske forseelser og magtmisbrug over en længere periode i et forsøg på at ødelægge en politisk bevægelse og dens leder, end nogen anden føderal retssag i min tid eller mig bekendt."

Clark sagde også: "Formålet kan kun betragtes som ødelæggende – det er mere end en politisk bevægelse, det er mere end en politisk figur, det er begge dele. Men det er en frugtbar ide-generator, et fælles formål med at tænke, studere og analysere for at løse problemer uanset indvirkningen på status quo eller på specielle interesser. Det var et overlagt formål at ødelægge dette for enhver pris ... I hvad der var en kompleks og gennemgribende udnyttelse af retshåndhævelse, retsforfølgelse, medier og ikke-statslige organisationer fokuseret på at ødelægge en fjende, denne sag måtte være nummer ét."

Med LaRouches fængsling blev Amerika og verden frataget deres

mest hæderkronede statsmand og økonom.

I og med at LaRouches politik for at erstatte Wall Street og City of Londons dødbringende udplyndring med en ny retfærdig økonomisk verdensorden med universel, højteknologisk udvikling ikke blev implementeret, forblev hundredvis af millioner af mennesker over hele verden i fattigdom og millioner omkom unødigt. Det er kun med Kinas nylige vedtagelse af politikker, der ligner dem der blev foreslået af LaRouche for 50 år siden, at folkemordet er stoppet, i det mindste i store dele af verden.

I og med at LaRouches SDI-politik, som vedtaget og foreslået af præsident Ronald Reagan i 1983, blev saboteret og ikke udført, vakler verden i dag på kanten af en termonuklear konfrontation. Kun en tilbagevenden til LaRouches oprindelige design af SDI – ballistisk missilforsvarssystem – baseret på nye fysiske principper og i samarbejde med Rusland og Kina, ikke imod dem, kan nu trække os tilbage fra afgrundens kant.

I og med at LaRouches forslag til samarbejde mellem Øst og Vest efter Berlinmurens fald og genforeningen af Tyskland – som bekendt forudsagt af LaRouche i oktober 1988 – blev forkastet, og LaRouche halet af sted til fængsel knap tre måneder senere, blev Rusland hærgt og Vesten udplyndret under Thatcher, Bush og Mitterand. Og en bølge af permanente krige blev sluppet løs, hvilket stadig er med os i dag.

Fordi LaRouches foreslåede krig mod narkotika mod Londons 'Dope, Inc.', A/S Narkotikas' bankapparat, aldrig blev gennemført, forgifter en stofmisbrugsepidemi i dag vores nation og verden.

Og i og med at LaRouches politik for at skabe en ny renæssance af klassisk kultur og videnskab blev fejet til side, stirrer vi nu ind i et helvede af en ny mørk alder, der i særdeleshed opsluger vores ungdom.

Nogle af jer kan være uenige. Nogle vil måske mene, at ingen

fængsling af en enkelt mand, uanset hvor uretfærdigt, kunne medføre sådanne resultater. Men de der tænker på den måde har endnu ikke forstået, hvordan den virkelige historie fungerer, hvordan ideer er drivkraften i menneskehedens fremskridt. Faktisk omhandler hele mængden af LaRouches livsværk og hans omfattende videnskabelige skrifter præcist dette centrale spørgsmål: menneskets unikke kreativitet, og den rolle som det spiller i udformningen af menneskets egen historie og det omgivende fysiske univers. *Læs og studer LaRouche*, hvis du ønsker at forstå, hvorfor Det britiske Imperium frygter ham så meget.

Den 30. marts 1984 skrev Lyndon LaRouche et *Udkast til Memorandum om aftale mellem USA og USSR*, med en vision for fremtiden som fortsat er ligeså videnskabeligt gyldig i dag som den var for 35 år siden. Her udtalte LaRouche: "Det politiske grundlag for varig fred skal være: a) ubetinget suverænitet for alle og enhver nationalstat, og b) samarbejde mellem suveræne nationer om at fremme de ubegrænsede muligheder for at drage nytte af fordelene ved teknologisk fremskridt, til gensidig gavn for alle. Det vigtigste element i den nuværende indførelse af en sådan politik for varig fred er en dybtgående ændring i de monetære, økonomiske og politiske forhold mellem de dominerende magter og de relativt underordnede nationer, der ofte klassificeres som 'udviklingslande'. Medmindre ulighederne i efterdønningerne af moderne kolonialisme gradvist afhjælpes, kan der ikke være holdbar fred på denne planet.

"I det omfang USA og Sovjetunionen anerkender, at fremskridt i den produktive arbejdskraft over hele planeten er i begge parters strategiske interesse, er disse to magter bundet i samme grad og på denne måde af en fælles interesse. Dette er kernen i den politiske og økonomiske praksis, der er uundværlig for at fremme varig fred mellem disse to magter."

Det er på tide, at Amerika gør bod for at have tolereret LaRouches fængsling for tre årtier siden – ikke fordi der blev

begået en så forfærdelig uretfærdighed imod LaRouche, men fordi vi har begået en så forfærdelig uretfærdighed imod os selv og verden. Det er på høje tid at rense LaRouche og hans medarbejdere; men frem for alt er det tid til at sikre, at LaRouches politik endelig vedtages.

Underskriv venligst denne erklæring her.

LaRouches nekrolog kan læses på dansk her.

Her er et hæfte om at rense LaRouches navn. :

Download (PDF, Unknown)

Mens FN's klimapanel promoverer folkemord: Verden har brug for flere mennesker

Af Megan Beets fra LaRouchePAC's videnskabsgruppe

Den følgende artikel er baseret på et foredrag, som Megan Beets holdt den 20. oktober 2018 under den ugentlige Manhattan-Project-Dialog, som LaRouche-aktionskomiteen afholdt.

Den 8. oktober udgav IPCC, De forenede Nationers "verdensklimaråd", en ny beretning, hvori det forlanges, at verdens befolkning er nødt til undgå en forhøjelse af den globale temperatur, på mere end 1,5 mod tidligere 2.0 grad C.

For at opnå dette, bør alle lande sænke deres industrialisering endnu mere og foretage endnu større anstrengelser for at mindske befolkningstilvæksten. ❌

Jeg vil redegøre for, hvorfor det alt sammen er én stor løgn, der ikke har spor med videnskab at gøre. Det hævdes godt nok, at 99 % af alle videnskabsmænd mener, at menneskeheden fremkalder ødelæggende klimaforandringer på planeten med sin hensynsløse industrialisering, og at man må stoppe al videre udvikling. Men grunden til at disse videnskabsmænd er nået frem til denne opfattelse, har intet som helst med videnskab at gøre! Det er det britiske imperiums politik.

Hvorfor bringes dette spørgsmål frem netop nu? Hvorfor er de så fortvivlende?

Da Donald Trump vandt det amerikanske præsidentvalg i 2016, bemærkede Lyndon LaRouche næste morgen, at dette ikke var noget lokalt amerikansk fænomen, men et globalt fænomen. Vi kunne se tegnene på sammenbruddet af paradigmet med årtiers globalisering, geopolitik og imperial arrogance. Hele systemet ville bryde sammen. Han sagde, at vi ikke blot måtte mobilisere den amerikanske, men hele verdens befolkning for at virkeliggøre dette nye paradigme.

Den største sygdom, der har bredt sig i de sidste årtier især i Vesten og De forenede Stater efter mordet på Kennedy, er fjendtligheden over for vækst og udvikling. Dette må ændres, begyndende med hjernevasken i skolerne, i fjernsynsannoncerne, i hele kulturen. Vi må gøre op med den forestilling, at verden er overbefolket. Virkeligheden er, at verden er betragteligt underbefolket, ikke blot i betragtning af, hvad vi er i stand til at udrette med nutidens teknik, men også i betragtning af, hvad vi må opnå som menneskehed i de næste generationer. Det er der ikke nok mennesker til på Jorden!

I dag lever der ca. 7,6 milliarder mennesker på Jorden. Hvilket tal vil være det rigtige tal? Er 10 milliarder nok,

eller 20 milliarder? Lad os kaste et blik på det, som Lyndon LaRouche anslår som et godt udgangspunkt: "Lad os vende tilbage til den indstilling, der var den fremherskende i De forenede Stater i tiden under Kennedys rumfartsprogram – ja endda siden 1958 under Eisenhower, og under reaktionen på Sputnik – og indtil ca. 1965. Hvis vi bibeholder denne indstilling og kombinerer den med passende skattebegunstigelser og en fornuftig videnskabelig undervisning i vore skoler og tilsvarende andre ting..., hvis menneskeheden på denne planet har den politiske vilje til at virkeliggøre de projekter, der bedst udtrykker det videnskabelige fremskridt, så forsikrer jeg Dem, at den mulige befolkningstæthed vil vokse mindst 40 gange i forhold til den nuværende, og det med en højere levestandard. I de kommende tre generationer med en faktor 10. Efter to generationer kan vi forsørge en mulig befolkning i størrelsesordenen 100 milliarder, og det med en højere velstand, bedre ernæring, større sikkerhed og frihed og mindre indskrænket end i dag."

Er hundrede milliarder for mange? Lad os prøve at forestille os en verden, der gør det muligt, at hundrede milliarder mennesker kan leve med højere forventet levealder, større sundhed, et mere meningsfyldt liv, mindre indskrænkede og i renere luft. Hvad må der ændres ved menneskeheden, for at vi kan nå dette? Er det muligt?

Oprindelsen til fjendtligheden mod udvikling.

For at besvare dette, vil jeg godt påvise, hvor den udviklingsfjendtlige, menneskefjendtlige og nykoloniale holdning og bevægelse egentlig kommer fra. Hvad er dens rødder? Mod slutningen af anden verdenskrig herskede der den største angst i Storbritannien for at blive inddraget af USA. Under krigen havde Franklin Roosevelt igen og igen gjort det klart for Winston Churchill, at der ikke ville finde nogen tilbagevenden til kolonialismen sted efter krigen. Roosevelt døde godt nok før krigens afslutning, men den britiske frygt forblev, for at efterkrigsordenen ville blive et system af

nationalstater, hvor ethvert lands befolkning ville benytte sine ressourcer for sin egen udvikling. Hvert eneste menneske på jorden burde få den højest mulige levestandard.

Efter krigen var ideologien bag Hitlers folkemordspolitik – nemlig Eugenikken, racelæren, forestillingen om en herreraçe, der i øvrigt oprindeligt var et britisk produkt, – gerådet temmelig meget i miskredit. Men briterne forsøgte ganske enkelt at give eugenikken et andet navn. Eugenik blev nu til økologi og miljøbeskyttelse. Én af miljøbevægelsens grundlæggere var Julian Huxley, den første generalsekretær i UNESCO, FN's organisation for dannelse, videnskab og kultur. I stiftelsesdokumentet fra 1945 skrev Huxley:

”Selv om det er rigtigt, at al radikal eugenisk politik vil være politisk og psykologisk umuligt i mange år, vil det være vigtigt for UNESCO at tage hensyn til, at det eugeniske problem undersøges med den største grundighed, og at offentligheden informeres sådan om de spørgsmål, der står på spil, at meget, der er utænkeligt nu, i det mindste kan tænkes.”

To år senere erklærede Huxley under grundlæggelsen af den økologiske ideologi og af miljøbevægelsen: ”Menneskenes udbredelse må komme i anden række i forhold til bevarelsen af andre arter.”

Der er meget andet, der kan siges om Huxley, her blot dette: I 1930-erne hjalp han med til at grundlægge den britiske tænketank ”Political and Economic Planning”, der gjorde propaganda for den fascistiske økonomiske politik, der så blev taget op af Mussolini. Huxley arbejdede også for det britiske eugeniske selskab, først som medlem, siden som præsident, og fra det udgik der to andre organisationer: 1) The Population Policy Committee og 2) The Royal Commission on Population. Begge udgav rapporter om ”befolkningstilvækstens ødelæggende indflydelse på ressourcerne”.

En anden velkendt forsvarer af miljøbevægelsen var Lord Bertrand Russell, der gjorde sig sine egne tanker om

menneskeheden. I 1951 forfattede han et skrift med titlen: *The Impact of Science on Society*, hvori han siger: "Over for dette kan man indvende, at dårlige tider ikke er noget varigt, men undtagelsestilstande, og at man også må imødegå dem med usædvanlige midler. I industrialiseringens hvedebrødsdage var denne adfærd mere eller mindre rigtig; men når befolkningsvæksten ikke længere kan begrænses væsentligt, så mister denne indvending sin betydning. For tiden formerer verdens befolkning sig med 58.000 mennesker om dagen. Krigene har indtil videre ikke haft nogen væsentlig indvirkning herpå, for tilvæksten fortsatte uændret under begge verdenskrige... Krigene har som bemærket hidtil vist sig som et skuffende middel, men måske er en bakteriologisk krig mere virkningsfuld. Hvis man én gang i hver generation kunne udsende den sorte død over verden, så kunne de overlevende formere sig lystigt, uden at gøre verden alt for tætbeholdt... Der ville godt nok udvikle sig nogle ubehagelige tilstande, men hvad betyder det? Virkeligt afklarede mennesker er immune over for lykken, især over for andres lykke."

Denne holdning er ingenlunde nogen undtagelse. Den samme masseorderiske indstilling finder man hos prins Philip, dronning Elisabeths ægtefælle, der engang udtrykte ønsket om at måtte genfødes som en dødelig virus "for at bidrage til løsningen af overbefolkningens problem".

I 1960 berejste Julian Huxley Afrika i flere måneder. Efter at være vendt tilbage skrev han flere avisartikler, hvor han hævdede: "Man kan ikke overlade beskyttelsen af naturområder og truede arter til de nyligt uafhængige afrikanske stater. Vi har derfor brug for en international indretning, der kan overtage forvaltningen af disse områder." Og dette omsatte Huxley senere i praksis, idet han i 1969 sammen med prins Philip og Max Nicholson, præsidenten for det britiske statsråd, grundlagde Verdensnaturfonden, World Wildlife Fund. I øvrigt var prins Philip ikke den første præsident for Verdensnaturfonden, WWF, fordi man ville skjule dennes nære forbindelser med det britiske kongehus, og derfor anmodede man

prins Bernhard af Holland om at blive den første præsident for Verdensnaturfonden. Desværre var prins Bernhard en overbevist nazist og tidligere medlem af det nationalsocialistiske parti! Men herved bliver denne bevægelses stamtræ synligt.

Jeg vil godt anføre et citat af Max Nicholson, der er vigtigt, fordi det tydeliggør, hvad vi har at gøre med i dag. Medstifteren af WWF ytrede engang:

✘ "Man bør måske se tilbage på reformationen og renæssancen for at finde et tilsvarende alment forfald af længe bestående strukturer og værdier på grund af indvirkningen fra nye anskuelser og ideer, der ved en slags jordskælvs-lignende virkning efterlader hele bjerge af intellektuelt og moralsk affald.. Jordskælvsagtigt synes at være det rigtige ord, eftersom den emotionelle kraft og intensitet bag ideen om naturbeskyttelse er lige så vigtig som dens intellektuelle kraft."

For at gøre det helt klart: De "længe bestående strukturer og værdier", som Nicholson vil afskaffe, er forestillingen om mennesket som medskabende, ideen om det menneskelige fremskridt. For ham er det åbenbart vigtigere at ophidse gemytterne end at sige sandheden.

Midt i 1990-erne var det lykkedes Verdensnaturfonden at sikre sig kontrollen over næsten 2 millioner km² i Afrika. Godt 8 % af det afrikanske kontinent forvandlede således til fredede områder, hvorved de pågældende lande ikke længere havde adgang til disse områder til at udvikle deres befolkninger. Verdensnaturfonden går ikke kun sådan frem i Afrika, men også i Mellemamerika, Sydamerika og Sydasiens. Et godt eksempel er Darien-gabet, den smalle tange mellem Syd- og Mellemamerika, som der stadig ikke er nogen forbindelse henover. Årsagen: Det er et kæmpe naturbeskyttelsesområde under Verdensnaturfonden.

✘

I løbet af hele 60-erne og 70-erne, altså efter traumatet over Kennedy-mordet og Vietnamkrigens rædsler, eskalerede det

Britiske Imperiums og dets tidligere koloniers, USA indbefattet, angreb på udviklingslandene.

I 1962 udkom for eksempel den retningsgivende bog af Rachel Carson med titlen Det Stumme Forår, hvori hun påstår, at mennesket forgifter hele planeten. Og her drejede det sig især om DDT, det mest virkningsfulde pesticid mod stikmyg og andre sygdomsoverførende insekter. Angiveligt skulle DDT føre til tyndere æggeskaller hos fugle og skulle derfor forbydes. Grundlaget herfor var nogle videnskabelige forsøg, hvis resultater viste sig urigtige, da man snart efter efterprøvede dem. Alligevel er DDT forbudt den dag i dag. Forbuddet mod DDT har indtil i dag med et forsigtigt skøn medført mindst 70 millioner menneskers unyttige død på grund af malaria og andre myggebårne sygdomme. Her taler vi altså om folkemord og affolkningspolitik.

I 1968 grundlagdes Romklubben, som LaRouche-bevægelsen angreb fra første færd af. I 1982 grundlagde Helga Zepp-LaRouche Livets Klub, Club of Life, som modstykke hertil. I 1971 udkom bogen Grænser For Vækst, som vi imødegik med en anden bog: Der Gives Ingen Grænser For Vækst. Af et senere dokument fra Romklubbens side fremgår det, hvilken ånd der gennemsyrrer hele denne bevægelse.

"Under eftersøgningen af en ny fjende, der kunne forene os, kom vi på den ide, at forurening, den globale opvarmning, vandmangel, hungersnød og lignende ting ville være udmærkede emner. Men når vi fremstiller dem som fjenden, så går vi i den fælde at forveksle symptomerne med årsagerne. Alle disse farer er menneskeskabte, og lader sig kun overvinde gennem en anden tankegang og adfærd. Den sande fjende er altså menneskeheden selv."

✘ I 1970 var prins Bernhard medstifter til 1001-klubben, en forening af 1001 repræsentanter for de førende adelsfamilier og pengeinteresser, der hvert år stillede en mange millioner stor krigskasse til rådighed for Verdensnaturfonden for at

udbrede affolkningspropagandaen over hele verden. Dette blev motoren for hele miljøbevægelsen. I 1970 udråbte man også den første "Jordens Dag", og det på nogenlunde samme tid, som man i USA besluttede at stryge de 3 sidste Apollo-missioner, nr. 18, 19 og 20. Dermed blev Apollo 17 den sidste lejlighed for et menneske at sætte foden på Månen.

I 1974 forfattede Henry Kissinger som amerikansk udenrigsminister National Security Study Memorandum 200, hvori det siges:

Den amerikanske økonomi har brug for store og voksende mængder mineraler fra udlandet, især fra de mindre udviklede lande. Dette forhold øger USA's interesse i den økonomiske, politiske og sociale stabilitet hos de pågældende lande. Hvor som helst en formindskelse af befolkningstrykket på grund af en nedsat befolkningstilvækst øger udsigten for en sådan stabilitet, er befolkningspolitikken relevant for ressourceforsyningen og for De forenede Staters økonomiske interesser."

I dette dokument nævnes 13 stater ved navn, der forventeligt vil stå for 45 % af verdens befolkningstilvækst i de næste årtier og derfor bør have som hovedopgave at reducere deres befolkningstal – blandt andet med midler til at sænke fødselsraten, med krav om fosterfordrivelse og endda med hemmelige omdirigeringer af fødevarehjælp for at sænke befolkningstallet i disse lande.

Midt i 1970-erne foranstaltede FN en række befolkningskonferencer. Én af dem blev afholdt i 1974 i Bukarest, og lededes af den berygtede antropolog Margaret Meade. Konferencen blev berømt, da Helga LaRouche (dengang endnu Helga Zepp) rejste sig op og protesterede højlydt mod den påstand, at mennesket var en kræftsvulst på Jorden. Samtidigt præsenterede Helga Zepp en plan for opførelse af atomkraftværker og for en videnskabelig udvikling af verden, så den kunne nære mange milliarder mennesker. Heraf udviklede den berømte scene sig, hvor Margaret Meade jog Helga Zepp gennem salen med sin store krykke.

Ud af disse processer opstod til sidst begrebet "bæredygtig udvikling" og samtidigt forestillingen om, at det er mennesket, der er årsagen til klimaforandringerne. I 1970-erne var det godt nok endnu ikke den globale opvarmning. Den, der er noget ældre, vil måske kunne huske, at den store menneskeskabte katastrofe dengang var den globale afkøling. Det påstodes, at vi med vore stadig større byer ændrede planetens refleksivitet – der ville altså kastes mere sollys tilbage, hvilket ville fremkalde en global afkøling. For at modvirke denne burde man i givet fald forsøge at smelte polernes is.

En del af denne bevægelse var også Paul Ehrlich, forfatteren til bogen Befolkningsbomben. I denne bog gør han sig til talsmand for at anvende fødevareknaphed som et middel til befolkningskontrol. Til samme gruppe hørte også John Holden, Barack Obamas videnskabelige rådgiver. Senere stødte også "John" Schellnhuber til, som har rådgivet den tyske regering i klima- og energispørgsmål. Her bør man lige nævne, at Schellnhuber i 2004 modtog den engelske orden Commander of the British Empire (CBE), overrakt personligt af dronningen, da hun besøgte Berlin. Han er også ansvarlig for den pavelige encyklika Laudato Si fra 2014, hvor der er tale om, at menneskets aktiviteter er en belastning for Moder Jord – et virkeligt satanisk og menneskefjendtligt udsagn. På klimakonferencen i København i 2009 erklærede Schellnhuber, at det nu var helt sikkert, at Jorden kun havde kapacitet til at bære mindre end 1 milliard mennesker. Hvordan skal man indskrænke en menneskehed på i dag 7,5 milliarder mennesker med næsten 7 milliarder? Hvordan Bertrand Russel ville gøre det, har vi allerede hørt.

Ud af denne proces, med mange penge og med de samme folk, grundlagdes FN's Klimapanel (IPCC) i 1988. IPCC's mål er at få flest muligt lande til at indgå bindende aftaler om at begrænse deres udvikling, deres ressourcer og deres industrialisering, alt sammen baseret på løgne om kuldioxid og

klimaændringer. Især på mødet i Kyoto i 1994 forsøgte man med alle midler at tvinge landene til at underskrive sådanne bindende aftaler og opgive deres ret til udvikling. Det samme gør sig gældende i den nyeste beretning fra IPCC, der udkom efter det mislykkede klimamøde i Paris i 2015, hvor det stadig ikke var lykkedes at få gennemført de bindende aftaler.

Når De hører i medierne eller læser i artikler, at "over 99 % af alle videnskabsfolk" er enige; når De hører, at man har fastslået, at mennesket vil være skyld i, at næsten alle pattedyrarter vil uddø, og at det vil tage naturen 3 millioner år at komme sig; eller når man ser ophidsende og følelsesbetonede beskrivelser af, hvordan mennesket "ødelægger planeten" – så er alt dette ikke videnskab, men befolkningskontrol, og et døende imperiums desperate forsøg på at bevare sit gamle koloniale system.

Mennesket er ikke noget dyr.

Jeg vil godt komme ind på nogle virkelige videnskabelige kendsgerninger, og dermed er vi ved Lyndon LaRouche, der udtalte, at vi kan øge befolkningspotentialitet, altså vor planets bæredygtighed, til 100 milliarder mennesker eller endnu mere. Grunden til, at dette er muligt, er, at mennesket ikke er noget dyr. Vi er godt nok biologiske væsener, men vi er ikke dyr. Mennesket har en ånd, hvormed det kan udvikle skabende tanker og kreative hypoteser; det kan frembringe nye ideer, der ikke eksisterede før. Nogle af disse er opdagelserne af virkelige, gyldige universelle principper, det vil sige, at de gengiver den måde, som universet rent faktisk fungerer på, hvilket giver os mere magt over og i universet. Intet dyr er i stand til dette.

Lad os betragte ressourceproblemet ud fra dette synspunkt. I århundreder har man hævdet, at ressourcerne er begrænsede. I bogen Grænser For Vækst anvendte man computermodeller, der skulle vise, hvordan fødevarerne bliver sparsommere, hvordan befolkningstallet stiger, hvordan forureningen tiltager, så vi alle går til grunde. Computermodeller, der ekstrapolerer de

nuværende forhold, eller rettere sagt en manipuleret beskrivelse af de nuværende forhold, viser, at vi inden for kort tid vil opbruge verdens samlede ressourcer (råstoffer). Men hvad er en ressource? Hvordan defineres en ressource for den menneskelige civilisation? Ressourcer er ikke noget fastlåst. Hvad betød uran for civilisationen for 300 år siden? Dets eneste nytteværdi var dets smukke gule farve. Ressourcer er kun begrænsede, når man låser teknikken fast på dens nuværende trin. Hvis man forhindrer samfundet i at udvikle sig til teknikkens næste trin, så er ressourcerne begrænsede, og så vil man opbruge de forhåndenværende ressourcer. Ironisk nok er det den måde, at miljø går til grunde på. Miljøforurening opstår, når udviklingen undertrykkes i stedet for at tillade den naturlige fremskridtsproces.

Ressourcer hænger sammen med de universelle principper, som vi fatter med vor ånd og omsætter til nye teknologier. Ved ethvert spring i ånden, som mennesket foretager, forstår vi bedre, hvordan universet fungerer. Vi kan for eksempel tænke på, hvordan den moderne kemi opstod i 1700- og 1800-tallet, eller den atomare revolution sidst i 1800- og først i 1900-tallet. Disse spring definerer og skaber nye ressourcer, der ikke eksisterede tidligere. Sådanne nye ressourcer lader sig ikke forudse i nogen computermode, hvor høj udviklet den end er.

Rækkefølgen af ressourcer betyder ikke blot, at den ene afløser den anden. Der gør sig rent faktisk et ordnende princip gældende i dem, som man kan betegne som energitæthed. Hvor meget brændstof kræves der for eksempel for at forsyne en by som New York med energi i 1 år?

TABEL 1: Energitæthed

Til venstre i tabel 1 ser man energikilderne: en rækkefølge fra træ til kul, råolie (den kemiske revolution med olie) til uran, til deuterium og tritium (den atomare revolution med kernespaltning og kernefusion) og til sidst den fremtidige

reaktion mellem stof og antistof. Hvis al den energi, New York forbruger i dag, skulle fremstilles udelukkende ud fra træ, så har man brug for 16 millioner tons træ hvert år. Bruger man kul, er man nede på det halve: 8 millioner tons, ved råolie 5 millioner tons. Hvis New York forsynedes med atomkraft, behøver man 55 tons uran, og med fusionsenergi mindre end 1 tons brændstof.

Hver eneste ny opdagelse giver os tilgang til ressourcer, der repræsenterer et højere energiniveau i universet. Desuden kan vi arbejde med højere energitæthed inden for produktionen og på andre områder. Man kan ikke blot fremstille mere, man kan også skabe nye ting, der ikke var mulige før. Et eksempel herpå er rumfarten. Er der nogen, der tror, at man kan drive en raket med træ eller kul? Prøv engang at forestille Dem en mand, der skovler kul ind bag i raketten! Det er ikke blot en latterlig forestilling, det er fysisk umuligt – lige meget hvor stor raketten er, eller hvor mange fyrbødere der er. En raket skal ikke bare bære sin egen vægt, men også det brændstof, der driver den fremad, medens det forbrænder.

Men vi kommer ikke kun ud i rummet med kemiske brændstoffer. I fremtiden vil vi med nukleare brændstoffer kunne opnå en hastighed, der vil kunne bringe os til Mars på få uger i stedet for måneder som nu.

Én ting til: Med den energi, der står til vor rådighed i den nukleare tidsalder, kan vi også ændre selve atomerne. Vi kan frembringe ny materie og give materien nye egenskaber, som den ikke havde tidligere, såsom større fasthed, større varmebestandighed, større bøjelighed. Vi kan frembringe laserlys til at skære i stål med. Med plasmaprocesser lader ethvert materiale sig opløse i sine bestanddele.

Mennesket kan så at sige hele tiden genskabe sig selv på et højere trin.

Hvis vi lige kigger kort på hele verdens samlede energibehov. Hvad betyder det, når vi vil virkeliggøre Verdenslandsbroen? Målet er at overvinde fattigdommen for al fremtid, så at den

blot bliver en del af menneskehedens fortid. En afgørende faktor herved er energien.

Figur 2 nederst: Energiforbruget i De forenede Stater (i Watt pro persona), efter energikilder.

Lad os tage energiforbruget i et forholdsvis udviklet land som USA (figur 2 nederst). Figuren viser forbruget i Watt pro persona. Det er det primære energiforbrug. Det er altså ikke blot den strøm, man forbruger, når man tænder for lyset, det drejer sig om den samlede energi, der forbruges i hele samfundet – energi til opvarmning, til transport, strømforbruget til industri, landbrug og husholdninger. Tager man hele landets samlede energiforbrug og deler det med befolkningsantallet, så ser man, at dette tal er steget støt siden 1775. Hver eneste indbygger i Amerika er altså blevet mere energiintensiv med tiden, og stigningen har også taget til.

Hver gang et nyt teknisk fremskridt har fundet sted, lader det sig erkende ligesom en skygge. I et århundrede forbrændte vi træ for at fremskaffe energi, så kom kul oveni, og dets andel af energiproduktionen steg mere og mere. Så kom de fossile brændstoffer til, hvilket førte til en enorm stigning i energiforbruget pro persona. I figuren ser man foroven en lille rød skive, hvor kerneenergien kommer ind sidst i 50-erne og begyndelsen af 60-erne. Så begyndte energiforbruget pro persona at flade ud og i USA faldt det endda.

Figur 2 øverst: Den forventede udvikling i energiforbruget i De forenede Stater (Watt/person) på præsident Kennedys tid.

Under Kennedys regeringstid foretog man engang en beregning af, hvordan landet ville udvikle sig, når vi udnytter atomenergien og udvikler det industrielle grundlag mere og mere. Så skulle vi allerede være oppe på 16 KW pro person, godt 50 % højere, end vi rent faktisk er (figur 2 øverst). Sådan ville en sund udvikling se ud, i det mindste hvad

energispørgsmålet angår.

Lad os så betragte dette problem globalt. Lad os for en gangs skyld antage, at verdens befolkning er steget til omkring 13 milliarder om 50 år, og at hvert eneste menneske har en levelfod, der er sammenlignelig med De forenede Staters, hvad energiforbruget angår. Dette kræver en forøgelse af energien pro persona i verden fra de nuværende elendige 2,5 KW/person til omkring 13 KW/person.

Til sammenligning: USA har for tiden godt 10 KW/person og burde egentlig have 15 eller 20 KW; verdensgennemsnittet er 2,5 KW, hvor ganske mange lande endog ligger langt lavere. Men for at bringe 13 milliarder mennesker op på et energiforbrug på 13 KW/person har vi brug for en tidobling af verdens nuværende samlede energiforbrug.

Det betyder, at elektricitetsproduktionen ikke blot må stige i absolutte tal, men at den del af energien, der forbruges som elektricitet også må stige, fordi der vil være betydeligt mere industri i hvert land. Så set ud fra dette synspunkt, må elektricitetsproduktionen vokse til det 15-dobbelte i forhold til det nuværende. Og det vil groft sagt sige, at der i de kommende 50 år må opføres, hvad der svarer til 40.000 nye atomkraftværker på Jorden. Og dette er sandsynligvis lavt sat.

Opførelsen af, hvad der svarer til 40.000 atomkraftværker, betyder i sig selv en ny industriel revolution. Men den vil absolut være mulig.

Verden er underbefolket.

Nogle vil spørge: Hvorfor skal vi gøre det? Ønsker vi virkelig hundrede milliarder eller endnu flere mennesker på Jorden, sådan som LaRouche har foreslået? Ja, for verden er massivt underbefolket. Mennesket er den eneste art, der er i stand til at opdage universelle principper. Hvis vi gør det, forbedrer vi ikke blot menneskeartens tilstand, men vi øger også anti-entropien, muligheden for at udvikle det omgivende

univers. Vi forbedrer biosfæren langt ud over det, den selv er i stand til. For eksempel kan biosfæren ikke nå op til Månen af sig selv. Men mennesket kan bringe liv til andre planeter.

I det næste årti vil mennesket begynde at gøre sig gældende på andre planeter, på Månen og sandsynligvis også på Mars. I løbet af denne proces vil vi støde på paradokser i videnskaben, der stiller spørgsmål ved vore grundlæggende opfattelser af universets funktion. Så får vi brug for nye hypoteser, nye ideer om nye fysiske principper, som vi ikke engang har nogen anelse om nu, og som endda muligvis vil omstøde alle vore gængse forestillinger om universet. Og deraf vil fremgå en endnu større magt i og over naturen.

Ressourcen for denne uendelige fremskridtsproces er ene og alene menneskeånden. I betragtning af mulighederne i det nye fremspirende mønster over for et gammelt imperium, der har afsløret sig selv med det bedrag, det prøver at pådutte os, tilfalder ansvaret os for at udvikle et nyt mønster for menneskeligt fremskridt.

Og det betyder først og fremmest at udvikle mulighederne for mange nye genier. Vi må skabe betingelser for at disse kan udvikle sig. Det må være slut med den nuværende menneske- og befolkningsfjendtlige politik. Vi må bringe De forenede Stater og Europa til at tilslutte sig de mål, som Kina forfølger med Den nye Silkevej; og mere endnu: virkeliggøre den højere vision om en global renæssance, som Lyndon og Helga LaRouche har virket for i årtier: At forene menneskeheden i en fælles mission for et fælles fremskridt.

Anden musikalske kulturdialog i København

København, 6. juli, 2018 Schiller Institutet –

Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen handler ikke kun om samarbejde økonomisk udvikling, da kulturel udvikling også er en essentiel kilde til inspiration for at udvikle menneskehedens kreative potentiale.

Som opfølgning på sidste års vidunderlige koncert, afholdt Schiller Institutet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter i København d. 28. juni, 2018, en ny koncert for fuldt hus; 130 gæster, i Det Russiske Center for Videnskab og Kultur i København, Danmark.

Koncerten begyndte med en velkomst fra direktøren for Det Russiske Center for Videnskab og Kultur og en introduktion fra Schiller Institutets formand, Tom Gillesberg. Gillesberg talte om, hvorledes det banebrydende topmøde mellem præsident Trump og Nordkoreas Kim Jong-un har åbnet muligheden op for at alle nationer kan træde ind i et nyt samarbejdsparadigme.

Aftenens program inkluderede musik fra mange forskellige nationer. Aftenens gæstemusikere tilhørte en traditionel folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater som bestod af fire instrumentalister som kom hele vejen fra Kina for at optræde til koncerten, hvilket var blevet arrangeret af Det Kinesiske Kulturcenter, som dertil sørgede for velsmagende kinesisk mad i pausen.

Der var musikere fra både Rusland, Polen, Danmark og Sverige. Den kulturelle dialog mellem folkemusik fra Kina og Rusland og klassisk europæisk musik var inspirerende for alle – både musikere og de entusiastiske tilskuere.

Et af de særlige aspekter ved denne koncert var at flere af musikerne, udover at optræde med musik fra eget land, dertil

spillede musikstykker fra andre af de repræsenterede kulturer. Den kinesiske gruppe spillede en dansk folkevise og opførte sammen med to russiske sangere, operasangeren Valerij Likhachev og hans datter en russisk folkesang. Udover to danske stykker af henholdsvis Carl Nielsen og Høybye spillede Hedonia-Kvartetten en gavotte af den russiske komponist Sjostakovitj samt et kinesisk stykke.

De andre musiske præsentationer var:

Syv udtryksfulde kinesiske traditionelle folkestykker spillet med forskellige kinesiske fløjter, yangqin, pipa og erhu af den Nationale Folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater.

To russiske sange opført af den russiske operasanger Valerij Likhachevs kraftfulde stemme.

To russiske sange spillet på charmerende vis af Balalajka børneorkestret The Moon is Shining.

Et bravur-klaverstykke af Rachmaninov, spillet af en 13-årig dansk-russisk ung mand.

Den vestlige klassiske musiks ophøjede skønhed blev præsenteret på glimrende vis af den polske pianist Dominik Wizjan, som spillede Chopins Andante spianato et grande polonaise brillante.

Den svenske sopran Leena Malkki sang Ritorna Vincitor fra Verdis Aida opera, Casta Diva fra Bellinis Norma, akkompagneret af Dominik Wizjan. (Malkki er også producenten og den ledende sopran i kommende udførelser af Norma, spillet i kammertonen 256Hz og dirigeret af Furtwängler-specialisten Jochun Heibertshausen).

Komedieopera blev repræsenteret med en "La ci darem la mano" duet fra Mozarts Don Giovanni af Likhachev, Malkki og Wizjan.

Schiller Instituttets Kor på syv personer sang en dansk sang af Niels W. Gade, inspireret af en dansk folkemelodi, som blev temaet til hans første symfoni – dette er et eksempel på den proces hvorved store komponister ophøjer elementer i folkemusik gennem den klassiske musiks kompositionsprincipper; og en koreansk folkesang, Arirang, den højtelskede sang for

både Syd- og Nordkoreanere, arrangeret af Werner Hartmann fra Schiller Instituttet. Tyskland.

Koncerten blev afrundet med Schiller Instituttets Kor og Malkki som sammen med publikum sang den traditionelle kanon Dona Nobis Pacem, Giv Os Fred.

Vi vil producere en video af koncerten, for at udbrede denne dialog mellem kulturer til et bredere publikum.

Programmet:

Download (PDF, Unknown)

Ny Rapport: OPERATION FELIX: Yemens mirakuløse genopbygning og tilslutning til den Nye Silkevej

Af Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Genopbygningen af Yemen, efter den aktuelt igangværende, destruktive, anglo-saudiske aggressionskrig er afsluttet, vil kræve et mirakel. Men det er præcis, hvad denne rapport foreslår. Miraklernes tid er over os. Mange mirakler er opnået, og mange andre er i gang. En ny æra i menneskehedens historie er gryet under BRIKS-nationernes lederskab (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), samt under den kinesiske præsident Xi Jinpings lancering i 2013 af Bælte

& Vej Initiativ (BVI). Disse to udviklinger har åbnet historiens porte for en ny og retfærdig verdensorden.

Kinas mirakuløse industrialiseringsproces hen over de seneste to årtier, der har løftet 700 million af landets borgere ud af fattigdom, er en stærk indikator for denne nye proces. Den kendsgerning, at Kina har tilbudt sine teknologiske kapaciteter, sin knowhow og sine finansielle resurser til partnere i udviklingslandene, så de kan gentage dette mirakel, udgør en stærk motivering for det yemenitiske folk og lederskab for at vælge de højeste ambitionsniveauer.

Det er i denne sammenhæng, at Yemen kunne rejse sig og opnå sit eget mirakel. Ligesom det lykkedes yemenitterne at præstere det mirakel, at de har modstået de mest ondsksfulde og magtfulde militærstyrker, således kan de – med en tilsvarende succes – præstere miraklet med at genopbygge deres land. Dette genopbygningsmirakel bliver naturligvis vanskeligere end det militære, men det bliver mere glædeligt og vil bringe alle Yemens borgere sammen – mænd og kvinder fra alle mulige dele af landet og fra alle forskellige baggrunde, som en forenet kraft til fordel for en hel nation.

Download (PDF, Unknown)